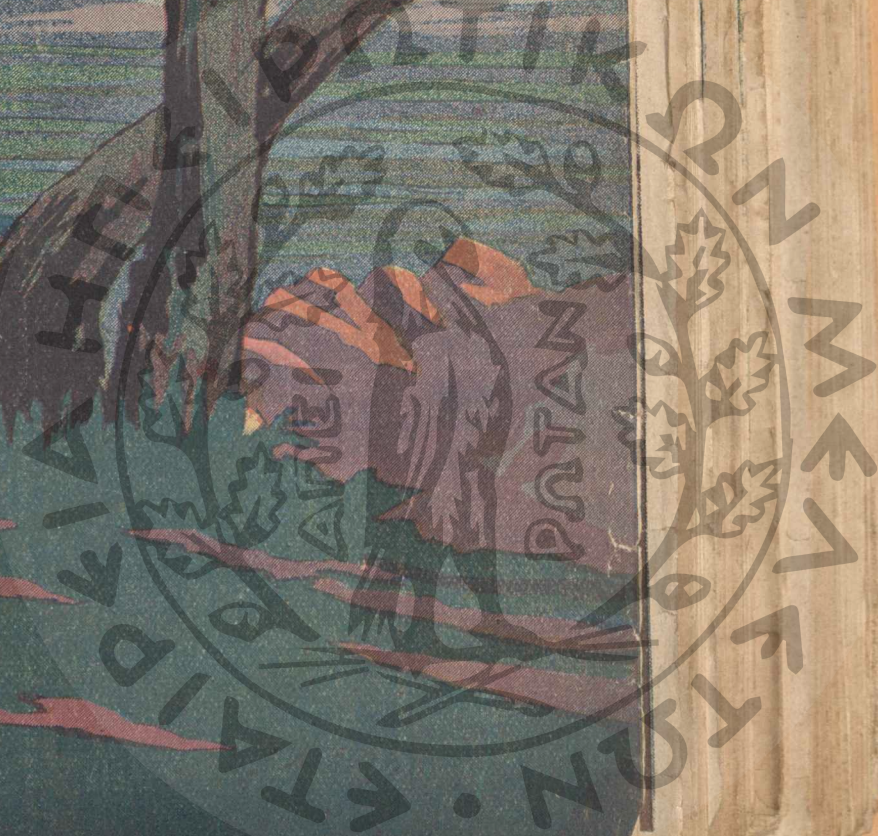

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1932

Αρ 423

Πατήτω
της παμπύρας Δυγνός
γνώσε
αποφ
X8
της Γαλλίας

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Α ο σωτήρας μου! είπε ο Βάν Έλσιγγ. Χωρίς το πιστό αυτό ζώο θα ήμουν ίσως νεκρός.

Αναστέναζε ύστερα μ' ανακούφιση και ρώτησε:
— Πέστε μου γρήγορα νά ήσυχάσω. Είσαστε όλοι καλά, είσαστε γεροί, δεν σ' συνέβη τίποτα το τρομερό; 'Η κ. Άρκερ, τα παιδιά, είνε καλά; 'Η μικρή μου έγγονη τί γίνεται; Το τηλεγράφημά σας μ' ανησύχησε τρομερά. Μά θα τ'ά θέλησε ο Θεός. Σε λίγες μέρες θάμια καλά. Και τότε θα λύσουμε τους λογαριασμούς μας με τον Σατανά των βουνών αυτών...

—Ναι, ναι, απάντησα. Έλάτε ν' ανεβήτε στ' άλογό μου. Θα σ' ακολουθήσω πεζός.

Ο Βάν Έλσιγγ κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας πικρά.

— Πρέπει νά φέρετε ως εδώ τ' άλογό σας, είπε. Δυστυχώς δεν μπορώ σγεδόν νά περιπατήσω. Είμαι μ' ένα πόδι... Ναι, ναι, καλέ μου φίλε. Έχω τραυματισθεί. Είχα φοιχτές περιπέτειες στά κατακαμένα αυτά μέρη. Ο βρυκόλακας, γιά τον οποίο μού γράφατε, μωρίστηκε τον ερχομό μου και προσπάθησε νά τόν έμποδίσω. Λίγο άκόμα και θ' άφνια τα κόκαλά μου στό κατακαμένο αυτό δάσος. Μά δεν τόν θέλησε ο Θεός. Σε λίγες μέρες θάμια καλά. Και τότε θα λύσουμε τους λογαριασμούς μας με τον Σατανά των βουνών αυτών...

Ο Ίωνάθαν βοήθησε τόν καθηγητή ν' ανεβή στο άλογο και τράβηξαν γοργά γιά τήν έπαυλη.

(Άπ' τόν Ημερολόγιο τού Ίων. Άρκερ.)

Η Μίνα και τα κορίτσια περίμεναν μ' αγωνία μη βλέποντας νά γυρίσω έγκαιρος. Φοβόντουσαν μήπως μού είχε συμβεί κανένα δυστύχημα.

Φαντάζεστε λοιπόν τή χαρά και τήν κατάπληξη τους συγχρόνως, όταν με είδαν νά γυρίζω μαζί με τόν καθηγητή Βάν Έλσιγγ.

Η ύποδοξη που μ' έκαναν ήταν θερμοτάτη.

Τα κορίτσια έπεσαν στην άγκαλιά τού καθηγητού, ή μικρή του έγγονη έκλαψε άπ' τή συγκίνησή της.

Τό ίδιο κ' ή Μίνα, δεν μπόρεσε νά συγκρατήσει τά δάκρυά της.

Ήταν τόσο δικαιολογημένη ή συγκίνησή μας αυτή... Ο καθηγητής Βάν Έλσιγγ ήταν γιά μ' ή σωτηρία. Χωρίς αυτόν θάμιασε χαμένος.

Μπάρχαμε μέσα στη σιαδά κ' έτοιμάσαμε στόν καθηγητή ένα καλό πρόγευμα. Τόν άφήσαμε νά γευματίσει και νά ξεκουραστεί και τότε αυτός πρώτος μ' έδιηγήθηκε τίς περιπέτειές του.

Μόλις έφτασε στό τελευταίο μικρό χωριό που βρίσκεται στην περιοχή τού πύργου τού Δράκουλα και έξηγησε πού πηγαίνει, οι χωρικοί δεν ήθελαν κατ' ούδένα λόγο νά τόν συνοδεύουν και νά τού δείξουν τήν Έπαυλη της Κατάρας, στην όποια βρισκόμαστε.

Παρακάλεσε, πρόσφερε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, έξανάλησε κάθε επιχείρημα, μ'ά οι χωρικοί ήσαν άμεταύτεστοι. Δεχόντουσαν μόνον νά τού πουλήσουν ένα άλογο γιά νά συνεχίσει τό δρόμο του.

Βλέποντας ο καθηγητής πώς μάταια πεία τούς παρακαλούσε, αποφάσισε νά φύγει άμέσως και νά τρέξει γιά τήν τύχη μας.

Ζήτησε πληροφορίες γιά τό μέρος που πέφτει άκριβώς ή Έπαυλη της Κατάρας και ξεκίνησε πούν πρωί, πούν άκόμα βγει ο ήλιος.

Έλαξε έτσι νά φτάσει στό μέρος που βρισκόμαστε τό μεσημέρι ή τίς άπογευματινές ώρες. Δυστυχώς όμως, όταν μπήκε μέσα στη λαγκαδιά, έχασε τό δρόμο του κ' άρχισε νά πλανιέται δεξιά κ' άριστερά, μ'ήν έβροντας πού πηγαίνει.

Η περιπλάνησή του αυτή κράτησε ως τό βράδυ. Η άπέλπισία του δεν είχε πιά όρια. Αποφάσισε όστόσο νά κοιμηθ' ή μέσα στό δάσος, κάτω άπό ένα πανήγυλο γέρικο δέντρο.

Έδωσε κοντά τού άλογό του, πήρε άνάμεσα στό γόνατά του τό άπλο του και πλάγισε.

Κοιμήθηκε άμέσως, γιάτί ή κοούρα του ήταν μεγάλη και τόν είχε έξανάλησει.

Έξαφνα τόν έξύπνησαν τά δυνατά και τρομαγμένα χλιμντρίσματα τού άλόγου του. Πεταχτηκε άπάνω και κούταξε τ' άστέρια. Ήσαν άκριβώς μεσάνυχτα.

Ωρμησαν στό γκρεμό και πέντ' έξη άπό αυτά κατρακύλησαν κάτω...

παιλι της Κατάρας.

Αποφασισμένος νά μ'ήν κοιμηθ', νά μ'ήν αναπαυθ' ή καθόλου, ξεκίνησε άμέσως. Έκείνο που τόν στενοχωρούσε περισσότερο, ήταν ή άπώλεια τού ταξειδιστικού τού σάκου, μέσα στόν όποιο είχε διάφορα απαραίτητα γιά τό σκοπό που ταξείδευε φορέματα και βότανα. Ο σάκος αυτός βρισκόταν άπάνω στό άλογο δεμένος. Δεν τόν είχε λύσει ή νύχτα που στάθηκε κάτω άπ' τό δέντρο ν' αναπαυθ', γιά περισσότερο άσφάλεια. Κ' όμως, νά που τόν έχασε τώρα κ' ήμεινε μ' άδειανά τά χέρια...

Περιλάτρινε ως τό μεσημέρι, χωρίς νά συναντήσει μπροστά του τήν Έπαυλη. Κάθε τόσο συναντατούσε προχωρώντας άγρια κ' άλλα ζώα, τά όποια φεύγανε έντρομος μόλις τόν βλέπανε.

Είχε άρχισεί νά κουράζεται γιά καλά, όταν έξαφνα έπεσε πάνω σ' ένα κοπάδι άγριοβουβάλων πούβασκε σ' ένα χλοοτόπι θύρρω. Τ' άγριοβουβάλια άγρίεψαν όταν τόν αντίκρισαν και έτοιμάστηκαν νά τού έπιτεθούν.

(Άκολουθεί)

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

ΕΝΑΣ ΣΚΛΑΒΟΥΝΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

Οι κουρσάροι της Μυκόνου επί Τουρκοκρατίας. Ένα... έντιμο και έπικερδές επάγγελμα. Ο τρομερός Σκλαβούνος. Γενναίος μέχρι... θηριωδίας. Τό είδύλλιό του. Ο γάμος του με τήν όραία νησιωτοπούλα. Ο καυγάς του με τόν Μανουγένη. Στην Πάρο. Ένας ήρωϊσμός του. Τό μυστηριώδες τέλος του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μύκονος ήταν πάντα καταφύγιο τών κουρσάρων που βασάνιζαν επί Τουρκοκρατίας τά νησιά τού Αιγαίου. Κ' αυτοί οι ίδιοι οι Μυκονιάτες μάστιγα άρχισαν στό τέλος νά έξασκούν τό ίδιο επάγγελμα και τό πράγμα δεν πρόκει νά φανή παράξενο. Γιάτί στους αιώνας αυτούς ή πειρατεία ήταν έπιχειρήσεις έπικερδής και έντιμης. Ο πειρατής, όταν τελείωνε τήν έπιχειρήσή του, πήγαινε στόν πνευματικό, έξιμολογείταν και μεταλάβαινε, άφού χάριζε μερικά άπό τά κλοπιμαία στην εκκλησία! Μ' άλλα λόγια, κατά τούς περισσότερους αιώνας κ' όχι σ' πολλή μακρινή έποχή, ως τήν Έλληνική Έπανάσταση άκόμα — ή πειρατεία δεν περνούσε γιά ληστρική έπιχειρήσι, όπως σήμερα, αλλά ως επάγγελμα τακτικό και συνηθισμένο.

Στη Μύκονο λοιπόν έθισκαν καταφύγιο συχνά διάφοροι πειρατά. Έναν άπ' αυτούς μ'άς περιγράφει ο Ίταλός περιηγητής Σονίν, ο όποιος τόν γνώρισε στη Μύκονο, κατά τά μέτρα τού δεκάτου όγδόου αιώνα.

Ο πειρατής αυτός δεν ήταν άπό τη Μύκονο, άλλ' άπό τά παράλια της Άδριατικής, άπό τή χώρα που τότε άνομάζαν Σλαβονία, δηλαδή άπό τή σημερινή Δαλματία.

Ο Σλαβούνος λοιπόν αυτός κουρσάρος είχε φήμη άτρομήτου πειρατή, μ'ά είχε και τό ελάττωμα νά τού άρέσει πολύ τό κρασί.

Η γενναϊότης του έφτανε ως τή θηριωδία. Σ' όλα τά νησιά άνάγνην τ' όνόμαί του με τρόμο κ' όταν ήθελαν νά φοβίσουν τά μικρά παιδιά, τούς έλεγαν:

— Βαχτεί ο Σλαβούνος!...

Παντού όπου πηγαίνε ο κουρσάρος αυτός, ξεγύμνωνε τούς κατοίκους, λήστευε, άρπαζε, έκαιγε κ' έπειτα όλα τά πλάσματα τά φόβησε στό καράβι του και τά πήγαινε στη Μύκονο, όπου είχε... τήν άποθήκη του. Ένα είδος κέντρου διαμετακομίσεως. Όταν μάλιστα έφταζε παρα πολλά λάφυρα, τά φόβησε στό καράβι του και τραβούσε γιά τήν Εύβοια, όπου τά πουλούσε μαζί με σκλάβους, πώς άκόμα είχε αίμαλωτίσει κατά τό δάστημα τών πειρατικών έπιδρομών του.

Έπειτα άπ' όλα αυτά, δεν θά παροξένηται βέβαια κανείς άν μάθει ότι όλοι οι νησιώτες τού Αιγαίου τόν φοβόντουσαν και τόν μισούσαν τρομερά.

Παρ' όλη τού όμως τή θηριωδία, ο τρομερός Σλαβούνος δεν μπόρεσε ν' αντίστασ' στό βέλη τού φτεροτού παιδιού της Άφροδίτης. Ο κουρσάρος αυτός έρωτεύτηκε μια όμοια κόρη άπό τη Μύκονο και τό περισσότερο είνε ότι κ' ή νέα έβασκε στο καράβι της στόν πειρατή, όπως ή άνομήσιμη άγάπησε τόν μαυρό Όθέλλο γιά τήν καλλιμαρία του.

Παρεγύθησαν λοιπόν και ζούσαν, φαινητά, έντιμοί στην γαλήνη τού μικρού χωριού. Ο Σλαβούνος πειρατής είχε γιά τήν άσκια νυμφώνα. Η περιουσία του, τήν όποια είχε συγκεντρώσει ληστεύοντας τών χωριών, ήταν μεγάλη. Άλλά ή έντιμια δεν κρατεί πολύ δυστυχώς στόν κόσμο αυτόν. Ο Σλαβούνος πειρατής θέλησε κ' τόν χωριό νά πείσει σπουδαίο όρόλο στό χωριό, αλλά τή φορά αυτή βρήκε αντίπαλό του ένα θανάτο έντόπιό άρχοντα, τόν Μανουγένη, ο όποιος δεν έννοούσε νά υποχωρήσει σ' έναν ξένο, όσο κ' άν αυτός ήταν κουρσάρος και δυνάτης. Άρχισε λοιπόν ένας γάμος, αλλά δυνατός άνταγωνισμός μεταξύ τών.

Ο Μανουγένης ήταν στη Μύκονο διοικητής, άντιστάσιος της Τουρκικής κυριαρχίας. Η δύναμή του ήταν μεγάλη, γιάτί είχε τόν άδελφό του Μεγάλο Δραγουμάνο στην Κωνσταντινούπολη και πολύ επηρμένο τόν Σουλτάνο.

Ο κουρσάρος έν τούτους δεν τόν φοβόταν. Έπαισε μάλιστα μία μέρα στό σημάδι νά σηκώσει χέρι και νά τόν χτυπήσει. Μά τέτοια προσβολή βέβαια δεν ήταν δια-

τεμνιμένος ο Μανουγένης, ο σεβαστός άρχοντας, νά τήν ύποφέρει.

Ο κουρσάρος τό κατάλαβε αυτό, κατάλαβε ότι δεν μπορούσε πιά νά μείνη στό νησί. Όσο κ' άν ήταν γενναίος, είχε ν' αντιμετώπιση τήν όργη ενός άνομήτου, άντιπροσώπου της Ύψηλης Πύλης, με τό μέρος τού όποίου βρισκότουσαν όλοι οι Μυκονιάτες.

Πήρε λοιπόν τή γυναίκα του και τά πράγματά του με τήν άπόφαση ν' άποκατασταθ' στό γειτονικό νησί της Πάρου. Είχε τήν ιδέα ότι με τόν καιρό θά τόν λημονούσε ο Μανουγένης κ' έτσι θά ήσυχάζε.

Ο Μανουγένης όμως ήταν άπό τούς άφεντάδες που δεν συγχωρούν εύκολα. Έγραψε λοιπόν τού άδελφού του στην Κωνσταντινούπολη, τού διηγήθηκε τήν προσβολή που γίνηκε στην οικογένειά τους και ζήτησε έκδίκησι.

Ο Μέγας Δραγουμάνος ένημέρωσε τότε στην Ύψηλη Πύλη, ή όποια έστειλε στην Πάρο τέσσερες Τσαούσηδες με έγγραφο προς τούς Έλληνες νησιώτες, διατάζοντάς τους νά βοηθήσουν τούς άπεσταλμένους της Πύλης νά πιάσουν τόν κουρσάρο που τόλμησε ν' άσεβήσει στόν άντιπρόσωπο τού Σουλτάνου.

Μόλις έμαθε τήν αυτοκρατορική διαταγή και τήν άποστολή τών τεσσάρων Τσαούσηδων, ο κουρσάρος κρύφτηκε σ' ένα χωριό της Πάρου. Άλλά μία μέρα, ένω πηγαίνε στην πρωτεύουσα της νήσου, τήν Παροία, συνάντησε τούς τέσσερες Τσαούσηδες μαζί με έξιους Παριανούς, οι όποιοι πηγαίναν νά τόν πιάσουν.

Μόλις τούς άντίκρινε ο κουρσάρος, κατάλαβε άμέσως τό σκοπό τους. Δεν έχασε όστόσο τήν ψυχραιμία του, αλλά έξακολούθησε νά προχωρή. Κ' όταν βρέθηκε άπέναντί τους, μολοντί μόνος του, πέταξε τήν κάπα του και με τό πιστόλι στό ένα χέρι και τό σπαθί στό άλλο, προχώρησε κατεπάνω τους...

Τσαούσηδες και Παριανοί τά χάσανε, τρώμαξαν και τό βάλανε στό πόδι. Έτσι ο κουρσάρος τή γλύτωσε και γύρισε πάλι στό χωριό. Πας' όλο όμως τό κατόρθωμά του αυτό, ο Σλαβούνος κατάλαβε πώς δεν μπορούσε νά μείνη πιά και στην Πάρο και γιά ν' άποφύγη τήν έκδίκησι της Ύψηλης Πύλης αποφάσισε νά φύγει γιά τή Μάλτα.

Τό περίεργο σχετικάς είνε ότι άφού πουλήσε τήν περιουσία του, δεν θέλησε νά πάει μαζί του και τή γυναίκα του, αλλά τήν άφησε με τά παιδιά του στην Πάρο.

Ο περιηγητής Σονίν είχε τήν τιμή νά φιλοξενηθ' ή και νά προγευματίσει στό καράβι τού Σλαβούνου πειρατή. Περιγράφει λοιπόν τό καράβι του κ' έκφράζει τήν κατάπληξη του πώς μ' ένα τόσο μικρό πλοίο κατοικούσε νά βασίλευε στη Μεσόγειο και νά τήν τρομοκρατεί.

Στό πρόγευμα ο Σλαβούνος πρόσφερε στό Σονίν θαμνάσιο κρασί, ή όποια ήτο Κόραλ, και θαμνάσιο φρούτα, ή όποια ήτο Κόραλ. Όταν έγνώρισε ο Σονίν τόν Σλαβούνο στη Μάλτα, ο κουρσάρος δεν είχε δικό του καράβι, αλλά ήταν κατεπάνος σ' ένα Γαλλικό κουρσάικο πλοίο. Ο διοικητής τού πλοίου αυτόν όνομάζετο Κόραλ. Άπό κάθε πειρατεία δε έπαιρνε τό μισό μερίδιό ο Σλαβούνος και τό άλλο μισό ο διοικητής τού καραβιού.

Ο Σλαβούνος αυτός είχε ταπεινό τέλος. Είχε πιάσει ένα καράβι σμα στην Πάρο, με σπουδαίο πλάιςιο κ' άποφύσισε νά τό κρατήσει όλόκληρο γιά λόγους σπασμό του. Ο Κόραλ, που βρισκόταν τήν εποχή εκείνη στην Κίωκα, μόλις τώμαθε αυτό, έσπευσε νά βοηθ' τόν Σλαβούνο. Έκείνος όμως, γιά νά ξεφύγη μ'ήκε στο καράβι του και τράβηξε γιά τή Μάλτα. Ο καιρός ήταν άφειμένος, τά στοιχεία έμείναντο, ο αέρας πούγκουξε. Άλλά ο Σλαβούνος δεν υποχώρησε.

Όταν τήν άλλη μέρα κατέπλεσε ο Κόραλ στην Πάρο, κ' άνέστησε τόν Σλαβούνο, οι νησιώτες τού είπαν ότι τή νύχτα κ' όλη τή φοιχτή τρικυμία, σήκωσε πανιά κ' έφυγε. Ο Κόραλ έξακολούθησε τό ταξείδι του, αναζητήσε παντού τόν πειρατή, αλλά δεν τόν βρήκε πουθενά.

Πήγαινε τό καράβι τού Σλαβούνου; Τί άπάντησε ο τρομερός κουρσάρος; Τον κατάτιε ή θάλασσα; Έτσι φανέται...

Πήγαινε τό καράβι τού Σλαβούνου; Τί άπάντησε ο τρομερός κουρσάρος; Τον κατάτιε ή θάλασσα; Έτσι φανέται...

Δαλματοί Κουρσάροι. (Εικών έξένου περιηγητού)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗ-
ΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο μαρ-
κήσιος Γαστών ντε Σατινιό, άπαρηγόρητος γιά τόν
θάνατον τής πολυαγαπημέ-
νης του συζύγου, καταθέ-
γει στον προνομικό του
πύργο του Σατινιό, όπου
μένουν ο πατέρας του, ή
μητριά του κι ή έτερο-
βόλη αδελφή του 'Ιου-
λία, ερωτώντας στη μοναξιά
και στην έρημία νά γλυ-
κάνη κάπως τήν πονεμένη
του ψυχή. Σχεδόν συγ-
χρόνως μ' αυτόν, φτάνει
στον πύργον, ζητώντας ά-
συλο, κι ή νεαρά του έ-
ξαδέλφη Κλάρα Λαρμορέ,
τήν όποια ο σύζυγός της
έγκατέλειπε στις 'Ινδίες,
αφού κατασταλάησε πρῶ-
τα όλη τή μεγάλη της περιουσία. Τόσο ο Γαστών, όσο κι ή Κλάρα, διη-
γούνται τόν πόνο και τίς περιπέτειές τους στις έπιστολές των που στέλλουν
ό ένας σ' έναν πιστό του φίλο κι ή άλλη σέ μία άφοσιωμένη της φίλη, χωρίς
νά έχη συναντήσει μέχρι τής στιγμής ο ένας τόν άλλον. "Αν και μένουν στον
ίδιο πύργο, ή Κλάρα δέν έχει δει ακόμα τόν εξαδέλφo της, που ζει κατάλει-
στος και μελαγχολικός. "Εξοφά όμως, έπειτα από μερικές ημέρες, πείθει
ο πατέρας του Γαστώνος και στην κηδεία του ο νέος συναντάται γιά πρώτη
φορά με τήν εξαδέλφη του, τής όποιας ή όμορφιά του προκαλεί βαθειά έν-
τύπωση. Από τότε ο Γαστών άρχισε νά δείχνη εξαιρετικό ενδιαφέρον γι' αὐ-
τήν και τήν προστατεύει από τό μίσος της μητριάς του.

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Η 'Ιουλίττα δέν μοῦ φέρεται πιά όπως άλλοτε. Δείχνεται πολύ
προφερή και στοργική απέναντί μου κι' άσφαλώς αυτό θα μεγαλώνη
ακόμα περισσότερο τό ανεξήγητο μίσος τής μητέρας της έναντιόν
μου.

Φαίνεται πως ο Γαστών της είχε μιλήσει σχετικῶς και, καθώς κα-
τά βάθος έχει αγαθή ψυχή, τά λόγια του έπαισαν.

Βλέποντάς με με τήν ώραία τουαλέττα που φορούσα, ήρθε και
μ' άγκάλιασε κι' άρχισε νά με φιλά, λέγοντας μ' ένθουσιασμό :

— Ω! Τί ώραία που είσαι, εξαδέλφουίλα μου! Πόσο σου παγαί-
νει ή τουαλέττα αυτή! Είσαι σαν νεράιδι!...

Ο Γαστών, άκούγοντας τά λόγια τής αδελφής του, χαμογελούσε
ευχαριστημένος.

Μείναμε άρκετή ώρα στο σπουδατήριο του Γάστωνος κι' έπειτα,
έπειδή είχε φτάσει ή ώρα που δέλνουν, διεθυνθήκαμε στην τραπε-
ζαρία του πύργου.

Έκει, εκτός από τή μητριά του εξαδέλφου μου, μάς περίμενε
κι' ο εξαδέλφός της κ. Ραουί, ντε Μερσέ, ο όποιος ήρθε σήμερα
στον πύργο γιά νά μείνη μερικές ημέρες. Είπ' ένας πρώην συνταγ-
ματάρχης καμιά σαράνταριά χρόνων, ο όποιος καθ' όλη τή διά-
καια του δέλνουν μοῦ φερνόνταν με ξεχωριστή λεπτότητα και ζωο-
σύνη.

Παρ' όλ' αυτά όμως, δέν
ξέρω γιατί δέν μπορέσα νά τόν
σηματήσω.

Τήν ίδια άναπαύθεια φαίνεται
πως αισθάνεται γι' αυτόν κι' ο
Γαστών. Τού μιλούσε μ' ευγένεια
βέβαια, αλλά και με κάποια πε-
ριστροφή και συχνά ξεχωρίζα
στα λόγια του ένα τόνο δημηγ-
ειωνείας. Μά ο κ. ντε Μερσέ
έβανε πως δέν τόν αντιλαμβάνε-
ται και του άπαντούσε πάντα μ'
άδρότητα κι' έγκαρδιότητα.

Μετά τό δείπνο, άποσύνηκα
στο δωμάτιό μου, μά δέν είχα
καμιά διάθεση γιά ύπνο. Με έλ-
γε πειράζει πολύ ή πρόσκληση
συμπεριφορά τής μητριάς του
Γάστωνος κι' αναρωτιόμουν άν
έπρεπε τάχα νά έξεσουλωθώ νά
παράμενω σ' αυτόν τόν πύργο, ή
που, παρ' όλη τή συμπάθεια που
μοῦ δείχνουν ο εξαδέλφός μου
κι' ή εξαδέλφη μου, υπάρχει μία
γυνίκα που με μισεί...

Η σκέψεις αυτές με τυραν-
νούσαν κι' έπειδή ή νύχτα ήταν
γλυκειά και γαλήνια, άνοιξα τό
παράθυρό μου και ατάηκα σ' αὐ-
τό γιά ν' άναπνεύσω λίγο.

Γαλήνη άπόλυτη άπλωνόταν
μέσα στο άπέραντο πάρο που
περιστοιχίζει τόν πύργο. Ποῦ και
πού μόνο άκούγονταν ή φωνή κα-
νενός νυχτοπουλιού από τά δέν-
τρα. Τό φεγγάρι, που βρισκόταν
πιά στα τρία του τέταρτα, άσή-
μωνε τή βλάστηση και τό νερό
τής μικρής λίμνης τής εισόδου.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

φω τήν έπιστολή μου αυτή.

Τήν τελευταίον όμως έδω, γιατί δέν μπορώ πιά νά γράφω. Τ'
αυτιά μου βουίζουν, οι κρόταφοί μου χτυποῦν δυνατά, τό κεφάλι μου
καίει. Νοιώθω πως είμαι άρρωστη. Φαίνεται πως κρυλόγηρα στο
παράθυρο. Πρέπει νά πλαγιάσω....

Σέ καλονυχτίω λοιπόν και σέ φιλό.

23 Φεβρ. 183....

Κλάρα

(Ο μαρκήσιος Γαστών ντε Σατινιό πρὸς τὸν 'Οκτάβιο ντε Παλιέ).

Παρίσι
"Ω, πολυαγαπημένη μου φίλε, δέν ξέρεις πού τριμερὴ ἀ-
γωνία περνῶν αυτές τίς ημέρες. Η Κλάρα εἶνε άρρωστη, βαρὺ
άρρωστη. Οἱ γιατροὶ που τήν περιποιούνται, δέν μοῦ κρύβουν καθό-
λου τίς ἀνησιχίες τους. Έχει πνευμονία κι' εἶνε ἔφημα ἂν θ' ἄ-
θῃ. Όλες τους τίς ἐλπίδες τίς σπέρνουν στον ὄργανισμό της.

Ο πυρετός δέν τήν ἀφίνει οὔτε στιγμή. Παραδίδεται στο κρε-
βάτι της, παραμυλίζει ὁλόκλην κι' ἐλάττωσε μόνο στιγμές συνήξεως.

"Ω! πόσο είμαι δυστυχισμένος!

Τώρα μονάχα καταλαβαίνω πόσο ἀγαπῶ, πόσο λατρεύω τή φω-
χή μου εξαδέλφουίλα. Ἀλλόμοιο όμως, φαίνεται πως ή μοῖρα θέλει
νά με χτυπήσῃ και δεύτερη φορά στο πού τριμερῶ μου αίσθημα
και νά μοῦ συντριπῇ τήν καρδιά.

"Αμα βλέπω τήν Κλάρα ἀκίνητη στο κρεβάτι της, με κλεισμένα
τά ὄραία της μάτια, κατάχλωμη κι' ἐξαντλημένη, μία ἀπερίγραπτη
δόλη με κυριεύει.

Οὔτε στίς στιγμές τής ἀγωνίας τής 'Οδέττης δέν ἔκνωσα τό-
νιο πόνο.

"Τί θ' ἀτογίνῃ, Θεέ μου; Θά τήν θρηνήσω τάχα νεκρή κι' αὐτή,
ὡς ἐθρήνησα τήν ἄλλη; Έχω ἀπελπιστεί....

Μόλις ή εὐτυχία ἄρχισε νά μοῦ
χαμογελᾷ, ή δυστυχία ἄλλοτε
πάλι τά μαύρα της φτερά. Τό φά-
σμα τοῦ θανάτου πλανιέται πάλι
κοντά μου, γιά νά χτυπήσῃ τό φά-
σμα μου πλάσμα. Η Κλά-
ρα, ή φωχή μου Κλάρα πεθαίνει
και δέν ξέρει πως τή λατρεύω.
Πεθαίνει και δέν ξέρω οὔτε ἐγὼ
τά αἰσθηματικά της ἀπέναντί μου.

"Ὅσοσο καταλαβαίνω πως μ'
ἀγαπᾷ κι' αὐτή.

Χθές τή νύχτα, καθώς ἀγο-
νοῦσα μαζί με τή νοσοκόμα μέσα
στο δωμάτιό της, τήν άκουσα ἔξα-
φνα νά ψθυρίσῃ στα παραλήρη-
μά της :

— Γαστόν!... Καλέ μου ἑξά-
δελφε!....

Τί νά σήμαιναν τάχα τό λόγια
της αὐτά; Νά ἦσαν μία ἐνθύλα-
σις τής στοργῆς της και τής εὐ-
γνωμοσύνης της πρὸς ἐμένα; Η
νά εἶχαν τάχα κάποια βαθύτης
σημασία;

Πάντως, άκούγοντάς τήν νά
ψθυρίζει τ' ὀνόμαί μου μέσα στην
ἀγωνία της, ἔκνωσα τά μάτια
μου νά πλημμυρίζουν από δάκρυα.

Συγχρόνως αἰσθάνθηκα μέσα στην
πονεμένη μου καρδιά μία μυστική
ἀγαλλίαση.

Πῶς νά τήν σώσω, Θεέ μου;
Περιμένω νά φτάσῃ σήμερα ἀπό
τό Παρίσι ο διάσημος παιδίατρος
και καθηγητής του Πανεπιστημίου
στον δόκτωρ Σαβάλ. Λένε πως εἶνε
ο μεγαλύτερος γιατρός τής Γαλ-
λίας και πως κάνει πραγματικά
θαύματα. Αὐτός εἶνε ή τελευταία

"Εμμεσα ἔτσι ἄ-
ρετή ὅρα στο πα-
ράθυρό μου. Μά ή
βραδινή παγωνιά
δέν ἄρχισε νά μοῦ
περάσῃ ὅλο μου τό
καρμύ και γιγνόντα
δολοφονία μ.π.η.α
μέσα.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

Μά ἐπειδή και
πάλι δέν είχα καμ-
ιά διάθεση γιά ἔ-
πνο, κάθησα στο μ-
αζο μου γραφείο κι'
άρχισα νά σοῦ γρά-
φω.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΜΙΚΡΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Βλάπτει ο ύπνος τής ημέρας; Τί λέει ένας Γάλλος έπιστή-
μων. "Ας τ' άκούσουν οι ξενύχτηδες. Ο σκαραβαίος ὡς....
βαρέμετρο. Ένα σωτήριο ψάρι. Ο έξολεοθρευτής τών άνωφε-
λών κωνόπων. Οι άγαρμποι και οι έγγαμοι. Ποιοι ζουν περι-
σσότερο. Τί λέει ένας Γάλλος στατιστικός, κτλ.

Ο Γάλλος καθηγητής Ντελός, έκαμε τελευταία στην 'Ακαδημία
Έπιστημών του Παρισιού μία ανακοίνωση πολύ ενδιαφέροντα γιά
όσους έχουν τή συνήθεια νά εορτάζουν ή άποσιήτουν ν' άργητουν
τή νύχτα και νά κοιμούνται τήν ημέρα. Μέχρι σήμερα έπιστετο,
ότι ο ύπνος έξασει τήν ίδια ὠφέλιμη επίδραση στο άνθρώπινο σώμα,
είτε τήν νύχτα κοιμάται κανείς, είτε τήν ημέρα. Σήμερα όμως με
τήν ανακοίνωση του Γάλλου έπιστήμονος, ο ύπνος τής ημέρας δέν α-
νταίνει τό σώμα καί ιδίως τά νεύρα, όσο ο νυκτερινός. Γιά τό νευ-
ρικό σύστημα μάλιστα, ο ύπνος τής ημέρας εἶνε επιβλαβής, λόγω
του πρώτος που πέφτει επάνω στα αίσθητήρια και τά διεγείρει προ-
τού ακόμα ξεκουραστοῦν.

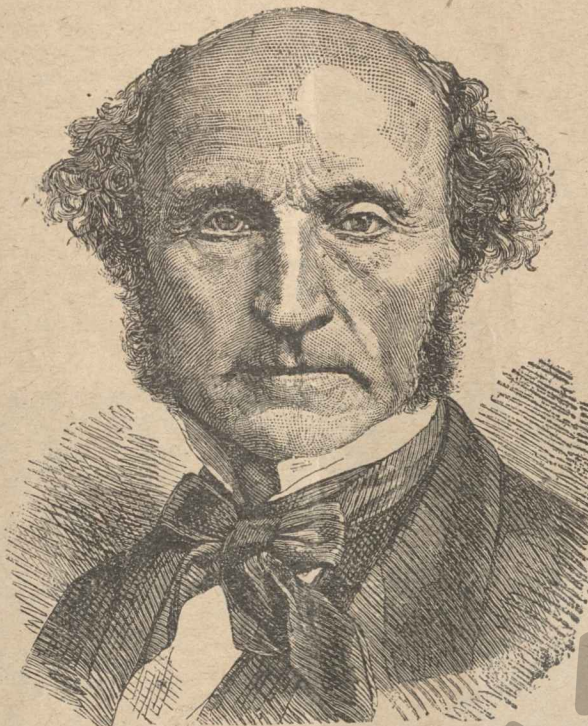
Μεταξύ τών ζώων, τά όποια, κατά τήν αντίληψη καί τήν παρα-
τήρησι τών ανθρώπων, έχουν τήν ιδιότητα νά προσαδύνονται τίς
ἀποσφαρισμένες μεταβολές, τήν πρώτη θέ-
σι κατέχει ο σκαραβαίος. Τό έντομο αὐ-
τό, γιά νά βγῇ έξω από τήν τρύπα του,
χρειάζεται νά βοή καλόν και όχι ψυχρόν
καιρό. "Αμα πρόκειται νά βρῇ ή νά
φυσησῇ δυνατός αέρας, ο σκαραβαίος μέ-
νει κλεισμένος στο καταφύγιό του. Οι χω-
ρικοί λοιπόν, που γνωρίζουν τίς συνήθειές
του, άμα ιδούν ότι κάνει κωλυσιάρεια και
δέν βγαίνει σκαραβαίος, συμπεραίνουν,
ότι τήν ακόλουθη ημέρα θα βρῇ. Τέλος
έχει εξακριβωθεί έπιστημονικῶς, ότι τό
σώμα του σκαραβαίου εἶνε σέ μεγάλο
βαθμό εἰσίσθητο στον ήλεκτρισμό και ότι
οι σκαραβαίοι μπορούν νά προσαδύνουν
τήν έπερχόμενη κατάσταση από άποστάσε-
ως 800 χιλιομέτρων!

Στή νήσο Μπουατάτ, κοντά στη Βρα-
ζιλία, αἰωνιάται ένα μικρό ψάρι, ὀνομα-
ζόμενο αμύλον. Τό ψάρι αὐτό ζῇ μέσα
σέ ἕλη και τρέφεται ἀποσπαστικά με τά
αυγά και τίς νύμφες τών ἀνωφελών κω-
νόπων, που τίς καταβροχθίζει ἀφύσιστα
όπου τίς βρεῖ. Τό ἀποτέλεσμα εἶνε, ότι
στα μέσα όπου ζῇ αὐτό τό είδος τών ψα-
ριών, δέν ἔπάρχουν καθόλου ἐλπίδες πη-
ρεσι και οι κάτοικοι περνούν τή ζωή τους
χωρίς θέρους. Γι' αὐτό οι γιατροὶ τής
Βραζιλίας ἀποφάσισαν νά μεταφέρουν ἀπ'
αὐτά τά ψάρια σέ ἕλα τά ἐλῃ τής γαλ-
ρας τόν και νά τήν σταλλάξουν έτσι ο
κατοίκου αὐτ' τόις πυρετοῦς.

Στη Μπαρκενός. — Ας τό λάβει
ὅτ' ὄνην του τό 'Υπουργεῖον 'Υγιεινῆς τής Εὐνοσπολιτικῆς Ἑλλάδος.

Ένας Γάλλος στατιστικός αποφάσισε νά παρουσιάσῃ τελευταία
τά ἀποτελέσματα τών έρευνών του και νά ἀποδείξῃ εἰσαφηνί τή
γνώμη, κατά τήν ὅποια ο άγαρμπος βίος εἶνε προτιμότερος από τόν
έγγαμο. Ο Γάλλος λοιπόν στατιστικός ισχυρίζεται ότι ὅσοι παν-
τρεύεται σέ ηλικία 30 ἔτων, πεθαίνει έντεκα χρόνια ζωῆς, σέ ηλικία
35 ἔτων, ὀχτώ χρόνια και σέ ηλικία 40 ἔτων, πέντε χρόνια ζωῆς.
"Ὅσοι όμως έχουν παρασεί τό πρῶτον χρόνια τους, δέν έχουν ἀπ'
αὐτή τήν άτομή νά ἀφελθῶν τίποτε από τόν γάμο, γιατί θά ζήσουν
όσο θά ζούσαν και ὡς άγαμοί.

Στους παιδικούς ναντακούς ἔπρηξε μία παράδοσι, ή ὅποια με-
ταδίδεται από γενιά σέ γενιά και εἰσέρχεται πιά σάν πραγματική.
Σήμερα μ' αὐτή τήν παράδοσι, στο άκρωτήριο Χόρν τής Ν. 'Α-
μερικής παρουσιάζονται σιγά σιγά θαλάσσιους ένα τασιόφορο
με κατεστραμμένα τά πλοία, που χάνονται ὅλως διεθυνόμενα κανείς
πρὸς τό μέρος τού. Η ποιητική αὐτή παράδοσις διεφύσθη τελεί-
αία ἀπ' τήν 'Υδρογραφική Έταιρεία τής Βάιγερτον, ή ὅποια ἔκα-
με σχετικές έρευνες και ἀπέδειξε, ότι τό μυστηριώδες καράβι ἦταν
ἀπλοῦστατα ένα... βράχος! Ο βράχος αὐτός στη βάση του είχε
μοῖρο χροματισμό κι' όταν τόν χτύπησε κανείς από μακριά μέσα
στην αἰχμή, που τόν πε-
ριβάλλει σχεδόν παντοῦ,
νά, τοῦ φαινόταν σάν ένα
πλοίο που πάλευε με τά κα-
μάτια.

Ο "Αγγλος οικονομολόγος και φιλόσοφος Τζών
Στούαρτ Μιλ.

ὅτ' ὄνην του τό 'Υπουργεῖον 'Υγιεινῆς τής Εὐνοσπολιτικῆς Ἑλλάδος.

Ένας Γάλλος στατιστικός αποφάσισε νά παρουσιάσῃ τελευταία
τά ἀποτελέσματα τών έρευνών του και νά ἀποδείξῃ εἰσαφηνί τή
γνώμη, κατά τήν ὅποια ο άγαρμπος βίος εἶνε προτιμότερος από τόν
έγγαμο. Ο Γάλλος λοιπόν στατιστικός ισχυρίζεται ότι ὅσοι παν-
τρεύεται σέ ηλικία 30 ἔτων, πεθαίνει έντεκα χρόνια ζωῆς, σέ ηλικία
35 ἔτων, ὀχτώ χρόνια και σέ ηλικία 40 ἔτων, πέντε χρόνια ζωῆς.
"Ὅσοι όμως έχουν παρασεί τό πρῶτον χρόνια τους, δέν έχουν ἀπ'
αὐτή τήν άτομή νά ἀφελθῶν τίποτε από τόν γάμο, γιατί θά ζήσουν
όσο θά ζούσαν και ὡς άγαμοί.

Στους παιδικούς ναντακούς ἔπρηξε μία παράδοσι, ή ὅποια με-
ταδίδεται από γενιά σέ γενιά και εἰσέρχεται πιά σάν πραγματική.
Σήμερα μ' αὐτή τήν παράδοσι, στο άκρωτήριο Χόρν τής Ν. 'Α-
μερικής παρουσιάζονται σιγά σιγά θαλάσσιους ένα τασιόφορο
με κατεστραμμένα τά πλοία, που χάνονται ὅλως διεθυνόμενα κανείς
πρὸς τό μέρος τού. Η ποιητική αὐτή παράδοσις διεφύσθη τελεί-
αία ἀπ' τήν 'Υδρογραφική Έταιρεία τής Βάιγερτον, ή ὅποια ἔκα-
με σχετικές έρευνες και ἀπέδειξε, ότι τό μυστηριώδες καράβι ἦταν
ἀπλοῦστατα ένα... βράχος! Ο βράχος αὐτός στη βάση του είχε
μοῖρο χροματισμό κι' όταν τόν χτύπησε κανείς από μακριά μέσα
στην αἰχμή, που τόν πε-
ριβάλλει σχεδόν παντοῦ,
νά, τοῦ φαινόταν σάν ένα
πλοίο που πάλευε με τά κα-
μάτια.

Στους παιδικούς ναντακούς ἔπρηξε μία παράδοσι, ή ὅποια με-
ταδίδεται από γενιά σέ γενιά και εἰσέρχεται πιά σάν πραγματική.
Σήμερα μ' αὐτή τήν παράδοσι, στο άκρωτήριο Χόρν τής Ν. 'Α-
μερικής παρουσιάζονται σιγά σιγά θαλάσσιους ένα τασιόφορο
με κατεστραμμένα τά πλοία, που χάνονται ὅλως διεθυνόμενα κανείς
πρὸς τό μέρος τού. Η ποιητική αὐτή παράδοσις διεφύσθη τελεί-
αία ἀπ' τήν 'Υδρογραφική Έταιρεία τής Βάιγερτον, ή ὅποια ἔκα-
με σχετικές έρευνες και ἀπέδειξε, ότι τό μυστηριώδες καράβι ἦταν
ἀπλοῦστατα ένα... βράχος! Ο βράχος αὐτός στη βάση του είχε
μοῖρο χροματισμό κι' όταν τόν χτύπησε κανείς από μακριά μέσα
στην αἰχμή, που τόν πε-
ριβάλλει σχεδόν παντοῦ,
νά, τοῦ φαινόταν σάν ένα
πλοίο που πάλευε με τά κα-
μάτια.

Στους παιδικούς ναντακούς ἔπρηξε μία παράδοσι, ή ὅποια με-
ταδίδεται από γενιά σέ γενιά και εἰσέρχεται πιά

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΕΩΣ!...

(Μιά δραματική περιπέτεια μέσα στην 'Ινδική Ζούγκλα, του 'Αγγλου άποίκου και θηριοκυνηγού Hamish Buchanan)

ΛΗΣΜΟΝΗΤΗ θά μού μείνει μιά ή μέρα του 1922. 'Η τρομάρα που έννοιωσα αυτή την ημέρα, δεν θά βγῇ ποτέ απ' τὸ μυαλό μου, κ' ἄς ἔζησα στή Ζούγκλα εἰκοσι δύολέηρα χρόνια, γεμάτα φοβερά καὶ τρομερά ἐπεισόδια.

Ήμουν τότε ἐπιστάτης σὲ μιά ἀπέραντη φυτεία παραγού στὸ Οὐγκανδᾶ τοῦ 'Ασῶμ. Καθημένος ἐκεῖνο τὸ πρωὶ στὴ μεγάλη βερόντα τοῦ ἰδιότροπου Ἰνδικοῦ σπιτοῦ μου, ραζάτενα ἡδονικά, πίνοντας τὸ σπύτα χαζῆς (τὸ πρωῒνὸ ποτὶ) καὶ κοινοῦντας τὴν πίστα μου. 'Ενα ἀεράκι ἀνάλατρο, γεμάτο δροσιά, μού χάιδνε τὸ πρόσωπο καὶ μού ἀνέμειζε τὰ μαλλιά. Σωπὸς παράδεισος!

'Εξαφνα ἕνας 'Ινδὸς ἐργάτης, λαχνιασμένος ἀπ' τὴν τρεχάλα, παρουσιάστηκε μπροστά μου, κουνώντας μετὰ ἀελλασίας τὰ χέρια του.

— Βοήθεια! σὲρ Μπακάναν, φώναξε. Βοήθεια! Μιά λεοπαρδαλί σάραξε τὸν ἀδερφό μου...

Δὲν ἦταν καθὼς νὰ ζητήσω περισσοτέρως λεπτομέρειες. 'Αρπάζα μὲ βία τὸ βαρὺ ἐπαναληπτικὸ ὄπλο μου κ' ἀκολουθῆσα τὸν 'Ινδὸ, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε τώρα πρὸς τὸν σκοτεινόμενον ὄγκο τῆς γειτονικῆς Ζούγκλας. Φτάσαμε σὲ λίγο σπὸν τόπο πού δυστυχισμένα μάζε με δύο—τρεις ἄλλους ὑπαλλήλους τῆς φυτείας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τρέξει ἀπὸ πίσω μας.

Τὸ θῆμα, παραμορφωμένο ἀπ' τὴς προμερὲς πληγὲς πού τοῦ εἶχαν ἀνοίξει τὰ φοβερά νύχια τοῦ θηρίου, ἀνάσανε ἀκόμα, ἀλλὰ βαρεὰ καὶ μὲ δυσκολία.

Ήσαν φανερό πὸς θά ξεψυχῶσε σὲ λίγο.

Ψιθύριζε ἀκατάληπτα σὲ μένα λόγια σπὸν ἀδελφό του, ὁ ὁποῖος συνιμμένος ἀπὸ πάνω του, τὸν κῆταζε μὲ στοργή καὶ μὲ δακρυμένα μάτια. 'Υστερα, ἕνας τελευταῖος σπασμὸς τὸν τινάζε ἐπάνω καὶ ξεψύχησε!

Τὸν ἔσπλωσαμε σ' ἕνα φορεῖο καὶ τὸν μεταφέραμε σὸ νεκρὸ θάλαμο τοῦ γειτονικοῦ νοσοκομείου. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ θλιβεροῦ αὐτοῦ καθήκοντος, πῆρα παρήμερα τὸν ἀδελφό του καὶ τὸν ρώτησα πὸς εἶχε γίνει τὸ δυστύχημα. 'Εμῶθα ἔπει, ὅτι τὸ θῆμα ἔδωσε τὴς καπὼτες λίγο πὸς ἔξω ἀπ' τὴ Ζούγκλα, στὴν ὁποία οὔτε αὐτός, οὔτε κανένας ἄλλος δὲν τοῖμοῦσαν ποτὲ νὰ εἰσχωρήσουν, γιατί ἦταν γεμάτη ἀπὸ θηρία καὶ ἀπαίσια φεῖδια, ὅταν ἔξαφνα κάποιο θλιβερό βέλοςμα τὸν ἔκανε ν' ἀρπάξῃ τὸ βαρὺ ὀπλοῦ τοῦ καὶ νὰ τρέξῃ πρὸς μερικὸς πινκνὸς θάμνους, ἀπ' τοὺς ὁποῖους ἔδωσαν ὁ θυρεὸς αὐτός. 'Ο ἀδελφός του, πού βρισκόταν ἐκατὸ βήματα μακριὰ καὶ φέτεσε πρῶτ, εἶδε τότε μιά τεράστια λεοπαρδαλί νὰ ξεπετιέται μ' ἕνα πῆδημα ἀπ' τοὺς θάμνους, νὰ ὀρμάῃ ἐπάνω σὸ θῆμα τῆς καὶ νὰ χώνῃ τὰ νύχια τῆς στὴς ἀλκίες του. Τρελλὸς τότε ἀπ' τὸ φόβο του, ἔτρεξε γρήγορα νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ.

'Αμέσως γύρισα σκεπτικὸς στὴν κατοικία μου. 'Εκεῖ διέταξα νὰ χτυπήσουν τὸ μεγάλο τύμπανο τοῦ συγγενικοῦ καὶ τοῦ κινδύνου καὶ σὲ λίγο δλοὶ οἱ ἰθαγενεῖς ἐργάται τοῦ κτηματοῦ εἶχαν μαζεθεῖ γύρω μου. Ἀλέεσα 40 ρομαλέους 'Ινδοὺς, 3 ὁλοῦς τῆς ἐκλεκτῆς φυλῆς Μόντα, ἀπλοισμένοι μὲ δαρεὰ καὶ μακριὰ δόρατα καὶ παίρνοντας τοὺς μαζὶ μου, τοποθέτησα τοὺς μισοὺς ἀπ' αὐτοὺς ὡς σκοποὺς σὲ μιά ἔκτασι

200 στρεμμάτων ἐπάνω—κάτω γύρω ἀπ' τὴ Ζούγκλα, γιὰ νὰ χοσέχουν μήπως ξεφύγῃ ἀπ' ἐκεῖ ἡ λεοπαρδαλί. Πῆρα ὅσορα μάζ' μου τοὺς ὑπόλοιπους καὶ σκορπαστήκαμε ὅλοι μέσα στ' ἀράδια, βγίζοντας ἄγριες καὶ δυνατὲς φωνές καὶ χτυπώντας ἄδειους τσεκῆδες ἀπὸ κονορέβες, γιὰ νὰ ἀναγκάσουμε τὸ θῆρι νὰ βγῇ ἀπὸ ἐκεῖ πού τρυπῶσε μετὰ τὸ πρωῒνὸ κατάρθωμά του.

Δὲν περιμένονε καὶ πολλὰ ὄρα. Εἶδα ἔξαφνα μιά κατανόηση λεοπαρδαλί νὰ σπυροῖ μέσ' ἀπ' τοὺς θάμνους πού βρισκόταναν μπροστά μου καὶ μ' ἕνα τεράστιο σπῆδημα νὰ φτάνῃ ἐναντ' Ἰνδὸ τῆς ἀκολουθίας μου καὶ νὰ χώνῃ τὰ νύχια τῆς μέσα στὴ ράχη του.

'Ο δυστυχισμένος δὲν πρόλαβε νὰ βγάλῃ οὔτε μῆλα. Σωρῶκατε καί, σὺν νὰ τὸν χτύπησε ἀσπαστεία, πλημμυρισμένος σὲ αἷμα του κ' εἶδα τὴ γυνὴν πλάτη του σπασμένη ἀπ' τὰ σπυροῦντα νύχια τοῦ προμεροῦ θηρίου, σὺν νὰ τῆς εἶχε περάσει βαθειὰ χάραμα μὲ κοφτερό χαϊδάριο μαχαίρι.

Δὲν τόλμησα νὰ πυροβολήσω, γιατί ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα εἶχαν τρέξει οἱ ἄλλοι 'Ινδοὶ κ' ἀσφαλῶς θά χτυποῦσαν κάποιον ἀπ' αὐτοὺς.

Τότε ἡ λεοπαρδαλί, ἐκτοφειμένη τῆς εὐκαρίας, χάρηκε μέσα στὴν πυκνὴ βλάστησι πού ἀπλόνταν ἀόλητρα, ἐγὼ δὲ, ἀρὸς ἔσπελα σὸ νασοκομεῖο τὸν 'Ινδὸ πού ψηχοραγοῦσε, μάλιστα τοὺς ἄλλους ἀσπῆρα καὶ τοὺς σῴτηρα νὰ μὴ ξεναγῶνται ἀπ' τὴ θέα τους, ὁδηγοῦν κ' ἂν συνέβαινε.

Μὰ δὲν πρόλαβα ν' ἀποτελειώσω τὴς κουνιές μου αὐτές. 'Ενα ἀνατριχιαστικὸ σὺρμασμα ἔκανε τὴν ἐπιθεμίδα μας νὰ σπυροῖ ἀπὸ φόβου καὶ φωνές ἀγώνιας καὶ τρόμου μᾶς ἔκαναν νὰ τρέξουμε ἀλαφροισμένοι πρὸς τὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀκούστηκα.

Διὸ ἀπ' τοὺς σκοποὺς μου εἶχαν πληρώσει μὲ τὴ ζωὴ τους τὸν φόρο τοῦ αἵματος στὴ λεοπαρδαλί. Τὸ πελώριο σῶμα τῆς εἶχε κἀνὸν θρόνισμα τὸ κεφάλι τοῦ ἐνός μὲ μιά φοβερὴ δαγματική καὶ τὸ εἶχε μεταβάλλει σὲ ἀνιστομένη μάξα ἀπὸ σῶμα, κόκαλα καὶ μυαλά! 'Η κοιλία τοῦ ἄλλου ἦταν ὀρθάνοχη καὶ τὰ ἐντόσθια χυμένα ἔξω, ὄχιζαν σὲ μιά λίμνη ἀπὸ αἷμα, εἶπα καθὼς τὸν χτύπησε μὲ τὸ τρομερὸ πόδι τῆς!...

Ήσαν μοιροῦ νὰ χυθῇ πάλι αἷμα τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ ὁποία εἶχε ἐπ' μερούσι δραστικὴ καὶ καταστροφικὴ καὶ φανόταν πὸς θά γέμειε τὴ βασανισμένη ἀπ' τὴν τραχὺ δουλὴ ἱσπαζὶ μου μὲ ἀκακοῦρησι κ' ἀντάνασι!

Πρὸς ὅλο τὸ πρῶτὸ αὐτὸ δυστύχημα, οἱ σκοποὶ μου ἔξακολουθοῦσαν νὰ μὲνον στὴ θέα τους κ' ὅλοι μας εἰμαστε ἔτοιμοι γιὰ τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ θηρίου.

Δὲν τὸ κοινοῦσαμε οὔτε βῆμα! Προσπαθοῦσαμε μόνο, ἀπ' τὴ θέα πού βρισκόμαστε, νὰ δοῖτε καμιά ὑποτι κίνησι μέσα στ' ἀράδια, τὰ πέλμα ἐκεῖνα καὶ συνόλερο ἀράδια ἀνάεσα ἀπ' τὰ ὁποῖα θά μπορούσε νὰ περῇ σὴ κανεὶς μονάχα καθάλα σὲ ἐκφαντα.

Μὲ τὸ ὅπλο στὰ χέρια μου, σκεπτικὸς κ' ἀνήσυχος γιὰ τὴν αἵματηρή συνέχεια πού φανόταν νὰ ἔχῃ τὸ φοβερὸ αὐτὸ κινῆρι, σχεδίασα μὲ τὸ μυαλό μου κανένα κινουῦργιο τῆς, γιὰ νὰ ξεπληρώσω τὴ λεοπαρδαλί, ὅταν ἔξαφνα μερὰ ἔξω ἀπὸ ἐκεῖ ἔπαιξαν πάλι μου κ' ἀδελὰ μου πινάκια ἀπ' τὴ θέα μου.

Ήταν ὁ ὑπερέτης μου μὲ τὸν κινηματοῦ σκῆλο μου!

— Σὲρ Μπακάναν, δὲν δοκίμαζε καὶ τὸ σκῆλο; μού εἶπε.

— 'Εχεις ὄρα, φίλε μου. Δὲν τὸ σκέφτηκα αὐτό. 'Αν τὸ εἶχα σκεφτῇ ἀπ' τὴν ἀρχή, ἴσως νάταν διαφωτιστικὴ ἡ κατὰστασι τότε.

Σὲ λίγο, μπροστά ὁ σκῆλος μου καὶ πίσω ἐγὼ, καθήκαμε μὲσ' στ' ἀράδια, ἀπὸν προηγουμένους σκοποὺς ἰθαγενεῖς νὰ μὲνον ἀσάλευτοι στὴς θέσεις τους. 'Η καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ, καθὼς ἀκούγα τὸ σκῆλο νὰ οὐρλιάζῃ σιγαλὰ μὲ τρομάρα, κατὰ φορὰ πού μωρῶταν τὰ ὀνῆ τοῦ θη

'Η λεοπαρδαλί χύθηκε ἐπάνω μου, πρὶν προλάβω νὰ ξαναρῶξω...

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

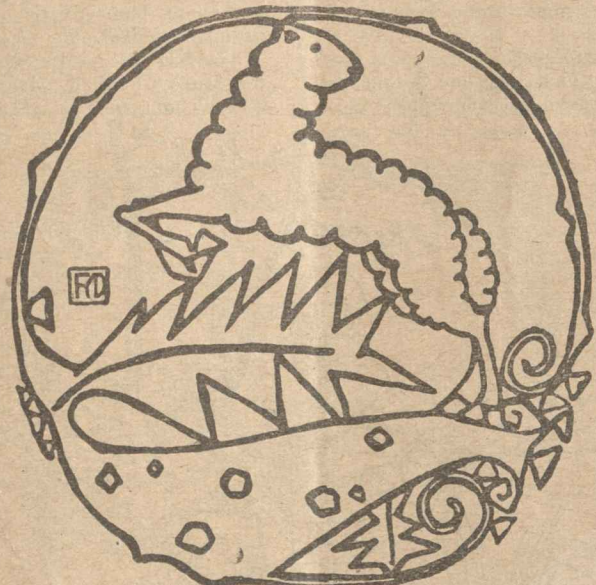
ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὰ 'Αλβανικὰ ξενοδοχεῖα καὶ οἱ κανονισμοὶ τους. Φρίξον ἤλιε καὶ στέναζον γῆ! 'Ο ἄνθρωπος καὶ ἡ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ του δυνάμεις κατὰ τὸ ἡμερονύκτιο. Πότε ἡ δυνάμεις εἶνε ἀκραιότερες. Τὸ Παρίσι καὶ τὸ Λονδίνο. Κατὰ τὴ διαφέρουν. Τὴ γράφει ὁ Φέλιξ Πιάτ, κτλ.

Στὰ ξενοδοχεῖα τὸν μικροπόλεον τῆς 'Αλβανίας ὑπάχει ὁ ἔξης κανονισμὸς γιὰ τοὺς πελάτες:

- 1) «Ὅσοι πλαγιάζουν μὲ τὰ... σιτέλια, ἐπιβαρύνονται μὲ πρόσθετη πληρωμή».
- 2) «Τρία χτυπήματα στὴν πόρτα, σημαίνουν ὅτι συνέχῃ φόνος σὸ ξενοδοχεῖο καὶ πρέπει νὰ σηκωθῇ».
- 3) «Γράψτε τ' ὄνομα σας στὴν ταπετσαρία τοῦ τοίχου — ἂν ξέρετε γράμματα — γιὰ νὰ μάθουμε ποῖος εἶστε».
- 4) «Τὸ ἄλλο πόδι τοῦ καθίσματος τοῦ δωματίου σας εἶνε σὲ ἐξέτασι. 'Αν τὸ ἔχετε ἀνάγχα, πάρτε το».
- 5) «'Αν τὸ παράθυρο πούναι χωρὶς τζάμι σὰς ἐνοχλεῖ, σκεπάστε το μὲ τὴς σενίδες πού εἶνε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα».
- 6) «'Αν κρυώνετε, εἰχτε ἀπὸ πάνω ἀπ' τὴν κουβέρτα, καὶ τὸ κρηστὸ ὕψοςμα τοῦ δωματίου».
- 7) «'Αν, ὅταν βρέχει, στάζει ἀπὸ τὴς τρύπες πού εἶνε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας, πάρτε τὴν ἀμπρέλλα πού εἶνε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι».

8) «'Αν δὲν ἔχετε πετσέτα, μεταχειριστετὲ τὸ σεντόνι σας».

'Ο ἄνθρωπος δὲν ἔχει πάντοτε τὴν αὐτὴν κατὰστασι σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων, γιατί ἡ δυνάμεις του αὐτὲς ἀλλάσσονται καὶ ἐλαττώνονται κατὰ τὴ διάρκεια τὸν 24 ὥρων τοῦ ἡμερονυκτίου.

Τὴς πρωινὲς ὥρες ὁ ἄνθρωπος εἶνε πὸς δροσερὸς καὶ φρέσκος καὶ γι' αὐτὸ ἡ πὸ καλὴ πνευματικὴ ἐργασία γίνεται τὸ πρωῒ.

Στὴς ἔντεκα τὸ πρωῒ τὸ σῶμα ἀποχτάει πὸς μεγάλη ἐνεργητικότητα καὶ δυνάμι, ἀλλὰ κατόπιν ἀρχίζει νὰ πέφτῃ σ' ἀτονία, γιὰ ν' ἀνεβῇ σὲ μεγαλύτερο σημεῖο τῆς ἐνεργητικότητος τοῦ σὴς 5 τὸ ἀπόγευμα.

'Επειτα ἀρχίζει νὰ χάνῃ τὴς δυνάμεις του ὡς τὴς 2—3 τὸ πρωῒ, ὁπότε φτάνει σὸ κατώτατο σημεῖο τῆς ἐξαντλήσεως.

Αὐτὲς τὴς ὥρες συμβαίνουν καὶ οἱ πὸς πολλοὶ θάνατοι, παρὰ τὴς ἄλλης ὥρας τῆς ἡμέρας.

Γι' αὐτὸ ἀποβάς καὶ οἱ γέροι ἀισθάνονται αὐτὲς τὴς ὥρες μεγάλη κόπωση καὶ ἔξασπλητοι, χωρὶς αὐτὰ νὰ ὀφείλονται σ' αὐτὰ ἢ σ' ἄλλο τίποτε.

'Ο στρατηγὸς Οὐέλλινγκτον εἶπεν ὅτι: «Τὸ σπανιότερο πράγμα, στὴς δύο τὸ πρωῒ, γιὰ ἕνα ἄνθρωπο, εἶνε τὸ θάρος».

'Απὸ ἕνα βῆλο τοῦ Φέλικς Πιάτ μεταφράσαμε τὰ ἔξης περίεργα, σχετικὰ μὲ τὴς διαφορὰς πού ὑπάρχουν μεταξὺ τοῦ Παρίσι καὶ τοῦ Λονδίνου:

— Τὸ Παρίσι εἶνε λιθόκτιστο, τὸ Λονδίνο πλινθόκτιστο.
— Στὸ Παρίσι τὰ σπῆτα μοιάζουν μὲ κυνέλες, σὸ Λονδίνο κατὲ οἰκογένεια προσπαθεῖ νὰ ἔχῃ δική της κατοικία.
— Τὰ σπῆτα τοῦ Παρίσι ἔχουν καθένα τὸν θυρεὸν του, ἐνὸς σὸ Λονδίνο καθένα ἔχει τὸ κλειδί του.

— Οἱ Παριῖνοι ἔπνουν νωρὶς κ' οἱ Λονδρέζοι ἀργά.
— Στὸ Παρίσι τὰ κρεβάτια τοποθετοῦνται κοντὰ σπὸν τοίχον, ἐνὸς σὸ Λονδίνο τοποθετοῦν τὰ κρεβάτια τοὺς στὴ μέση τὸν δωματίου.
— Τὸ Παρίσι γεμιάζει. Τὸ Λονδίνο τρώγει.

— Τὸ Παρίσι ἔχει τοὺς ἀπένταρους τυχοδιώκτες τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς, τὸ Λονδίνο ἔχει τοὺς ἐκατομμυριούχους τῆς Νοτίου 'Αφρικῆς.
— Τὸ Παρίσι ἔχει γυναῖκες δημοσιολόγους καὶ συγγράφειες. Τὸ Λονδίνο ἔχει σοφιστὰς καὶ γυναῖκες τάρματα τοῦ στρατοῦ τῆς Σωτηρίας.

— Τὸ Λονδίνο, καθὼς ἔλεγε κ' ὁ Βολταῖρος, ἔχει ἐκατὸ φηκτικὴ καὶ μιά μόνο σάλτσα, τὸ Παρίσι ἔχει ἐκατὸ σάλτσες καὶ καμιά φηκτικὴ σάλτσα.

— Τὸ Παρίσι εἶνε εὐδαίμον, τὸ Λονδίνο μελαγχολικόν.

— Στὸ Παρίσι ἡ γυναῖκες πού παντρεύονται γίνονται ἐλεύθερες, σὸ Λονδίνο μιά γυναῖκα, ἀπὸ τότε πού θά παντρευτῇ, πᾶσι πλέον νὰ εἶνε ἐλεύθερη.

— Τὸ Παρίσι ἔχει περισσότερες αὐτοκτονίες, τὸ Λονδίνο περισσότερους φόνους.

— Στὸ Παρίσι τὸ πλῆθος δέρνεται σὲ ὁδοὺ μὲ κλωσίδες, σὸ Λονδίνο μὲ γροθιές.

— Στὸ Παρίσι ἐπαινεταὶ ὁ ἐλεύθερος ἔρωτας, σὸ Λονδίνο ἀπαγορεύεται.

ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ, ΓΡΩΜΕΣ, ΑΙΔΙΩΜΑΤΑ

ΠΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΔΑ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Η μόδα εἶνε τὸ εἶδωλο τῆς νεανικῆς ἡλικίας.

Ὁ ἔξοστέρων

'Η γυναῖκα πού ἀκολουθεῖ τὴ μόδα, μοιάζει μὲ τὸν τρελλὸ πού πᾶσι χωρὶς νὰ τὸν κυνηγᾷ κανένας.

Κα Λαμπέρ

Τὴ μόδα τὴν ἐφευρίσκουν ἡ ἀσχημὲς γυναῖκες καὶ ἡ ὄρατες ἔχον τὴν ἀφέλεια νὰ τὴν ἀκολουθοῦν.

Ρουσσώ

'Ο ἔρωτας πρὸς τὴ μόδα εἶνε ἀταρσενησία, γιατί δὲν ἀλλάζουν μὲ τὴ καὶ τὰ πρόσωπα, ἀφοῦ ἡ φυσιογνωμία μένει πάντα ἡ ἴδια.

Βολταῖρος

'Η γυναῖκα θά βρισκόταν σ' ἀπελπιστικὴ κατὰστασι, ἂν ἡ φύσι τῆς δημιουργοῦσε τέτοια πού τὴν παρουσιάζει ἡ μόδα.

Λεσπινὰς

'Η μόδα ἀποκηρύττει μὲ τὴν ἐξουσία τῆς ὅλες τὴς ὑπερήχους τῆς.

Ετξουάρδ

'Η τιμὲς γυναῖκες πού ἀκολουθοῦν τὴ μόδα καὶ προσπαθοῦν νὰ μωρῶν τῆς καὶ τὰ πρόσωπα, ἀφοῦ ἡ φυσιογνωμία μένει πάντα ἡ ἴδια.

Λαβόνις

'Η φτωχὲς γυναῖκες πού ἀκολουθοῦν τὴ μόδα τὸν πλουσίον, γίνονται μὲ τὸν καιρὸ πὸς φτωχὲς καὶ γελοῖες.

ΡΙκάρ

'Η γυναῖκες πρέπει νὰ περιποιοῦνται πάντοτε τὸν ἐαυτὸν τους, ἡ ἄρατες γιὰ νὰ ἀποχτήσουν περισσότερη ἀμορφά, ἡ ἀσχημὲς γιὰ νὰ ἐλαττώσουν τὴν ἀσχήμια τους.

Κα Νέκκερ

'Η μόδα εἶνε μιά ἀ-
μορφὰ πού χρησιμοποιεῖται
νὰ γυμνασθῇ μερικὴς
γυναῖκες.

Ροσεμπριὺ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ PIERRE ALCIETTE

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΜΑΡΘΑ, 40 ετών.
ΖΑΝΕΤΤΑ, 45 ετών.

(Μέσα σ' ένα περιβόλι, στο χωριό. 'Η Ζανέττα πλένει τραγουδώντας. 'Εξαφνα έρχεται η Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ.—Ζανέττα!
ΖΑΝΕΤΤΑ, (βλέποντάς την με απορία).—Κυρία...
ΜΑΡΘΑ.—Δέν με γνωρίζεις λοιπόν. Ζανέττα;
ΖΑΝΕΤΤΑ, (συγκινημένη).—Θεέ μου!... Είσαι η Μάρθα... 'Η αδελφή μου...
ΜΑΡΘΑ, (άγκυλιάζοντάς την).—Ναι, είμαι η Μάρθα, η αδελφή σου Μάρθα.

('Η δύο αδελφές φιλιούνται).

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Πόσο άλλαξες, Μάρθα! 'Εγινες σωστή κυρία. Δέν σε γνώρισα έπειτα από τόσα χρόνια, πού λείπεις μακριά μου, στην 'Αμερική.

ΜΑΡΘΑ.—Ζανέττα! Καλή μου Ζανέττα, πόσον καιρό έχουμε νά ιδωθούμε, αλήθεια!

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Νά πού ξαναβρήκες όμως στο χωριό μας.
ΜΑΡΘΑ.—Δέν ήρθα για νά μείνω πολύ. 'Ο άντρας μου βρίσκεται στο Παρίσι. Κι' εγώ πετάχτηκα ως εδώ για νά σου πω νάρθής μαζί μας.

ΖΑΝΕΤΤΑ.—'Ηρθες για νά μέ παύσεις;

ΜΑΡΘΑ.—Ναι, ξέρεις, Ζανέττα, έχουμε πλουτίσει. 'Αγοράσαμε ένα σπίτι στο Παρίσι κι' ένα όμοιο αυτόκίνητο. Θέλουμε λοιπόν, ο άντρας μου κι' εγώ, νά σ' έχουμε πειρά μαζί μας. Δέν θά ξαναγνωρίσουμε στην 'Αμερική. 'Εμπρός λοιπόν, μὴν ἀργοπορείς. Πρέπει νά φύγουμε σήμερα κιόλας για τὸ Παρίσι.

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Σήμερα;
ΜΑΡΘΑ.—Ναι, σήμερα. Δέν πιστεύω νά σου εἶνε δύσκολο; Είσαι μονάχη, αφού δέν παντρεύτηκες.

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Δέν παντρεύτηκα, ἀλλά δέν είμαι μονάχη.

ΜΑΡΘΑ.—Τί θες νά πῇς;

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Νά, ἔχω τὸ σπίτι μου, τὸ περιβόλι μου, τὴ γίδα μου, τίς κόττες μου, τὰ πουλιά μου, τὸ σκυλό μου καὶ τὴ γάτα μου. Τί θά γίνουν ὅλα αυτά όταν φύγω;

ΜΑΡΘΑ.—Μπορείς νά νοικιάσῃς τὸ σπίτι καὶ νά χάρισῃς ἢ νά πουλήσῃς τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιά.

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Τί λές, Μάρθα! Νά νοικιάσω τὸ σπίτι; Τὸ σπίτι πού πέρασα ὅλη μου τὴ ζωή, τὸ σπίτι αὐτό, πού εἶνε γεμάτο ἀπὸ ἀναμνήσεις για μένα; Μοῖ φαίνεται, ὅσο μένω ἐδῶ, πὼς δέν είμαι μονάχη. Ναι, θαρρῶ πὼς εἶνε πάντα σιμά μου ἡ ψυχὴς τῶν γονέων μας. Κι' ὕστερα;... Πὼς μπορῶ ν' ἀφήσω τόσα ζωντανὰ πού τ' ἀγαπῶ σάν παιδιά μου;

ΜΑΡΘΑ.—Προτιμᾷς λοιπόν νά μείνῃς ἐδῶ με τὰ ζῶα, παρὰ νά μ' ἀκολουθήσῃς; Δέν βαρύνει πειρά τὴ ζωή αὐτὴ τὴ σκληρὴ καὶ δύσκολη;

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Ναι, ζῶ με τὴ δουλειά, ζῶ σκληρά, καλλιεργῶ τὸ περιβόλι καὶ πουλάω λαχανικά καὶ φρούτα, μὰ αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ. 'Η καλὴς μου κοττοπὴς μοῦ κάνουν ὁρῶνα αυγά, πού κερδίζω κι' ἀπ' αὐτὰ κατὶ. Κι' ἔπειτα δέν εἶνε μόνο τὰ ζῶα, πού με κερδοῦν ἐδῶ. Εἶνε καὶ δύο χαριτωμένοι βαρσιτσικοὶ μου. 'Ενα ἀγοράκι κι' ἕνα κοριτσάκι. Τους πλέκω σκουφάκια, φορέματα...

ΜΑΡΘΑ.—Καλὴ μου Ζανέττα. Θά στείλωμε ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁρῶνα δῶρα στοὺς βαρσιτσικὸς σου.

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Δέν δῶχον τὴν ἀξία πού ἔχει ὁ, τίς τοὺς πλέκουν τὰ χέρια μου.

ΜΑΡΘΑ.—'Αφρὸς τα αὐτά, Ζανέττα. 'Ελα στὸ Παρίσι, μαζί μου. Θά σοὺ παραχωρήσω ἕνα ὁρῶμα διαμέριον, θά σε παίρνω μαζί μου σὰ θεάτρα, στοὺς περιπάτους. Θά πηγαίνουμε πλατὺ με τὸ αυτόκίνητο. Θά ξεχάσῃς τὰ περασμένα. Θά ξεκουρασθῇς ἀπὸ τὴ βασι-

σμένη σου ζωή. Δέν θά φορῇς πειρά αὐτὰ τὰ παληόρουχα. Θά σὲ ντύσω σὰ μεταξωτά.

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Δέν μπορῶ, δέν μπορῶ νά φύγω ἀπὸ ἐδῶ. Δέν μπορῶ νά τ' ἀποχωριστῶ ὅλα αὐτά.

ΜΑΡΘΑ.—Δέν μ' ἀγαπᾷς λοιπόν, Ζανέττα;
ΖΑΝΕΤΤΑ.—Σ' ἀγαπῶ, ἀλλά πονῶ πολύ καὶ τὸ χωριό μου.

ΜΑΡΘΑ.—Θά τὸ ξεχάσῃς τὸ χωριό στοὺς Παρίσι. Θά γίνῃς κι' ἐσὺ σὲ λίγον καιρὸ μιά ὁμορφὴ Παριζιάνα.

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Χά! Χά!... Μήπως ἔχεις σκοπὸ καὶ νά με παντρεύῃς;

ΜΑΡΘΑ.—Γιατί δχι;
ΖΑΝΕΤΤΑ.—Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία;

ΜΑΡΘΑ.—Ναι. Ποιὸς ξέρει; 'Ισως στὸ Παρίσι βρεθῇ κάποιος κίτριος ἡλικιωμένος, ἀλλά πλούσιος, πού νά θέλῃ νά πάρῃ μιά γυναίκα τῆς ἡλικίας σου. Σ' ἐξορκίζω λοιπόν στὴν ψυχὴ τῶν γονέων μας, εἰ μισὴν μου. Μοῦ κάνεις πολὺ καλὸ πού δέν θέλεις νάθῃς. 'Εγὼ τόσον καιρὸ δνευροπολοῦσα νάθω καὶ νά σὲ πάρω. (Δακρύζει).

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Μὴν κλαίς, Μάρθα. Θάρρω, θάρρω, αφού τὸ θές τόσο. Μὰ δχι σήμερα. Πρέπει πρῶτα νά μιλῶσι τῆς μητέρας τῶν βαρσιτσικῶν μου, για τὴ φύλαξί τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν περιποίησι τῶν ζῶων.

'Ελα ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες νά με πάρῃς.

ΜΑΡΘΑ, (πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά της).—Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφούλα μου, σ' εὐχαριστῶ!...

(Μετὰ δύο μῆνες, στὸ Παρίσι, στὸ σπίτι τῆς Μάρθας. Σ' ἕνα πολυτελὲς δωμάτιο, ἡ Ζανέττα, ντυμένη μ' ἕνα ὁρῶμα μεταξὺ τῶν φόρεμα, κάθεται καὶ διαβάζει ἕνα γράμμα).

ΖΑΝΕΤΤΑ, (διαβάζοντας).—

«'Ετσι πού λές, καλὴ μου κοινούλα, ὅλο τὸ χωριό σὲ θυμιάει. Τὰ παιδιά μου πού πάντων ὅλη μέρα λένε:—«Πότε θάρῃς ἡ κοινούλα».

'Η γίδα εἶνε καλὰ. Κι' ἡ γάτα γεννησὲ κι' ἔχει τρία χαριτωμένα γατάκια. Κι' ἡ κόττες βγάλαν ὁρῶνα πουλάκια πού ὅλη μέρα σκαλίζουν τὸ χωριό καὶ γελαστοῦν, τσιπποῦν...

Μόνο ὁ ἄστρος κίτριος μάλωσε με τὸν μαῦρο καὶ ματῶθηκε. Τοῦ ἔριξα λάδι στὴν πληγὴ του καὶ πάει στὸ καλύτερο. Καὶ τὸ σκυλὶ σὲ γνωρίζει πάντα κι' οὐδέποτε σὲ ξεχνεῖ τόσον. 'Ετσι, κοινούλα μου, ὅλοι σὲ θυμιοῦνται καὶ σ' ἀγαποῦν ἐδῶ. Κι' ὅλοι σοὺ στελνοῦν χαριτίσματα, ἀπὸ τὸν παπὰ τοῦ χωριοῦ, ἴσαμε τὸ μικρὸ κοριτσάκι τῆς κυρᾶς 'Αντέλας. 'Αν αὐτὰς καὶ για τὸ περιβόλι σου, εἶνε ὅλα τὰ δέντρα ἀνθοσμένα κι' ἡ τριανταφυλῶνα καὶ φιλεῖ τὸ γράμμα).

«'Αχ, χωριό μου, χωριουδάκι μου!... Βαρσιτσικοὶ μου, γατάκια μου, κοττοπὴς μου!... 'Η γατίτσα μου γέννησε... 'Ο κίτριος πλὴγώθηκε... Τὸ σκυλὶ μου με θυμιάει καὶ δέν θέλει, λέει, νά φύγῃ ἀπ' τὴ λήπη του... Τὰ δέντρα μου, ἡ τριανταφυλῶνα μου, ἀνθοβολήσαν... Δέν μπορῶ, δέν μπορῶ πειρά νά βαστάσω μακριά τους... Καὶ τί ζωή εἶν' αὐτὴ πού ζῶ ἐδῶ; 'Ὅλη μέρα κάθουμαι χωρίς νά κάνω τίποτα, ἐγὼ πού είμαι μαθημένη νά πηγαίνω ἐξοχίαια ὅλη μέρα σὸν καθαρό ἀέρα. Τί πληξὶς ἐδῶ πέρα! Μοῖ φέρεσαν πανάρια φρούτα καὶ ὁρῶμα πὼς νά καθίσω καὶ πὼς νά περπατήσω για νά ρεμάτα καὶ δὴν ἔξωρα πὼς νά καθίσω καὶ πὼς νά περπατήσω για νά μὴν τὰ τοιαυτά... Κι' ὅλη μέρα ὁ γαμπρός μου κι' ἡ ἀδελφή μου μοῦ δίνουν μαθήματα καλῶν τρόπων: «Χαίρετὸς ἔτσι... Κράτα ἔτσι τὸ πηροῦν... Μὴ γελάς δυνατὰ. Τί σκληριὰ!... Δέν μπορῶ πειρά... Λαχταρῶ ελεύθερο ἀέρα, τὸν ἀέρα τοῦ χωριοῦ μου. (Σηκώνεται, φωνάζει ἕνα νουλάκι καὶ παίρνει ἀπὸ μέσα τὸ παλιὸ χωριότικο φερέμα της). 'Αγαπημένο μου φορεμάκι!... Βράζει τὸ μεταξὺ τῆς φόρεμα καὶ βάζει τὸ χωριότικο). Τί ὁρῶμα! Μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα μπορῶ νά κινήθω ελεύθερα. (Μπαίνει ἔξαφνα ἡ Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ, (ἐκπληκτική).—Τί εἶν' αὐτό, Ζανέττα;
ΖΑΝΕΤΤΑ.—Εἶνε τὸ φόρεμα πού μοῦ ταιριάζει, Μάρθα. Ναι, μὴ

ΖΑΝΕΤΤΑ.—Είσαι ἡ Μάρθα, ἡ ἀδελφὴ μου!...

λιά γιόμισε μοιμητοῦνα...». ('Η Ζανέττα κλαίει καὶ φιλεῖ τὸ γράμμα).

«'Αχ, χωριό μου, χωριουδάκι μου!... Βαρσιτσικοὶ μου, γατάκια μου, κοττοπὴς μου!... 'Η γατίτσα μου γέννησε... 'Ο κίτριος πλὴγώθηκε... Τὸ σκυλὶ μου με θυμιάει καὶ δέν θέλει, λέει, νά φύγῃ ἀπ' τὴ λήπη του... Τὰ δέντρα μου, ἡ τριανταφυλῶνα μου, ἀνθοβολήσαν... Δέν μπορῶ, δέν μπορῶ πειρά νά βαστάσω μακριά τους... Καὶ τί ζωή εἶν' αὐτὴ πού ζῶ ἐδῶ; 'Ὅλη μέρα κάθουμαι χωρίς νά κάνω τίποτα, ἐγὼ πού είμαι μαθημένη νά πηγαίνω ἐξοχίαια ὅλη μέρα σὸν καθαρό ἀέρα. Τί πληξὶς ἐδῶ πέρα! Μοῖ φέρεσαν πανάρια φρούτα καὶ ὁρῶμα πὼς νά καθίσω καὶ πὼς νά περπατήσω για νά ρεμάτα καὶ δὴν ἔξωρα πὼς νά καθίσω καὶ πὼς νά περπατήσω για νά μὴν τὰ τοιαυτά... Κι' ὅλη μέρα ὁ γαμπρός μου κι' ἡ ἀδελφή μου μοῦ δίνουν μαθήματα καλῶν τρόπων: «Χαίρετὸς ἔτσι... Κράτα ἔτσι τὸ πηροῦν... Μὴ γελάς δυνατὰ. Τί σκληριὰ!... Δέν μπορῶ πειρά... Λαχταρῶ ελεύθερο ἀέρα, τὸν ἀέρα τοῦ χωριοῦ μου. (Σηκώνεται, φωνάζει ἕνα νουλάκι καὶ παίρνει ἀπὸ μέσα τὸ παλιὸ χωριότικο φερέμα της). 'Αγαπημένο μου φορεμάκι!... Βράζει τὸ μεταξὺ τῆς φόρεμα καὶ βάζει τὸ χωριότικο). Τί ὁρῶμα! Μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα μπορῶ νά κινήθω ελεύθερα. (Μπαίνει ἔξαφνα ἡ Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ, (ἐκπληκτική).—Τί εἶν' αὐτό, Ζανέττα;
ΖΑΝΕΤΤΑ.—Εἶνε τὸ φόρεμα πού μοῦ ταιριάζει, Μάρθα. Ναι, μὴ

λιά γιόμισε μοιμητοῦνα...». ('Η Ζανέττα κλαίει καὶ φιλεῖ τὸ γράμμα).

«'Αχ, χωριό μου, χωριουδάκι μου!... Βαρσιτσικοὶ μου, γατάκια μου, κοττοπὴς μου!... 'Η γατίτσα μου γέννησε... 'Ο κίτριος πλὴγώθηκε... Τὸ σκυλὶ μου με θυμιάει καὶ δέν θέλει, λέει, νά φύγῃ ἀπ' τὴ λήπη του... Τὰ δέντρα μου, ἡ τριανταφυλῶνα μου, ἀνθοβολήσαν... Δέν μπορῶ, δέν μπορῶ πειρά νά βαστάσω μακριά τους... Καὶ τί ζωή εἶν' αὐτὴ πού ζῶ ἐδῶ; 'Ὅλη μέρα κάθουμαι χωρίς νά κάνω τίποτα, ἐγὼ πού είμαι μαθημένη νά πηγαίνω ἐξοχίαια ὅλη μέρα σὸν καθαρό ἀέρα. Τί πληξὶς ἐδῶ πέρα! Μοῖ φέρεσαν πανάρια φρούτα καὶ ὁρῶμα πὼς νά καθίσω καὶ πὼς νά περπατήσω για νά ρεμάτα καὶ δὴν ἔξωρα πὼς νά καθίσω καὶ πὼς νά περπατήσω για νά μὴν τὰ τοιαυτά... Κι' ὅλη μέρα ὁ γαμπρός μου κι' ἡ ἀδελφή μου μοῦ δίνουν μαθήματα καλῶν τρόπων: «Χαίρετὸς ἔτσι... Κράτα ἔτσι τὸ πηροῦν... Μὴ γελάς δυνατὰ. Τί σκληριὰ!... Δέν μπορῶ πειρά... Λαχταρῶ ελεύθερο ἀέρα, τὸν ἀέρα τοῦ χωριοῦ μου. (Σηκώνεται, φωνάζει ἕνα νουλάκι καὶ παίρνει ἀπὸ μέσα τὸ παλιὸ χωριότικο φερέμα της). 'Αγαπημένο μου φορεμάκι!... Βράζει τὸ μεταξὺ τῆς φόρεμα καὶ βάζει τὸ χωριότικο). Τί ὁρῶμα! Μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα μπορῶ νά κινήθω ελεύθερα. (Μπαίνει ἔξαφνα ἡ Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ, (ἐκπληκτική).—Τί εἶν' αὐτό, Ζανέττα;
ΖΑΝΕΤΤΑ.—Εἶνε τὸ φόρεμα πού μοῦ ταιριάζει, Μάρθα. Ναι, μὴ

λιά γιόμισε μοιμητοῦνα...». ('Η Ζανέττα κλαίει καὶ φιλεῖ τὸ γράμμα).

«'Αχ, χωριό μου, χωριουδάκι μου!... Βαρσιτσικοὶ μου, γατάκια μου, κοττοπὴς μου!... 'Η γατίτσα μου γέννησε... 'Ο κίτριος πλὴγώθηκε... Τὸ σκυλὶ μου με θυμιάει καὶ δέν θέλει, λέει, νά φύγῃ ἀπ' τὴ λήπη του... Τὰ δέντρα μου, ἡ τριανταφυλῶνα μου, ἀνθοβολήσαν... Δέν μπορῶ, δέν μπορῶ πειρά νά βαστάσω μακριά τους... Καὶ τί ζωή εἶν' αὐτὴ πού ζῶ ἐδῶ; 'Ὅλη μέρα κάθουμαι χωρίς νά κάνω τίποτα, ἐγὼ πού είμαι μαθημένη νά πηγαίνω ἐξοχίαια ὅλη μέρα σὸν καθαρό ἀέρα. Τί πληξὶς ἐδῶ πέρα! Μοῖ φέρεσαν πανάρια φρούτα καὶ ὁρῶμα πὼς νά καθίσω καὶ πὼς νά περπατήσω για νά ρεμάτα καὶ δὴν ἔξωρα πὼς νά καθίσω καὶ πὼς νά περπατήσω για νά μὴν τὰ τοιαυτά... Κι' ὅλη μέρα ὁ γαμπρός μου κι' ἡ ἀδελφή μου μοῦ δίνουν μαθήματα καλῶν τρόπων: «Χαίρετὸς ἔτσι... Κράτα ἔτσι τὸ πηροῦν... Μὴ γελάς δυνατὰ. Τί σκληριὰ!... Δέν μπορῶ πειρά... Λαχταρῶ ελεύθερο ἀέρα, τὸν ἀέρα τοῦ χωριοῦ μου. (Σηκώνεται, φωνάζει ἕνα νουλάκι καὶ παίρνει ἀπὸ μέσα τὸ παλιὸ χωριότικο φερέμα της). 'Αγαπημένο μου φορεμάκι!... Βράζει τὸ μεταξὺ τῆς φόρεμα καὶ βάζει τὸ χωριότικο). Τί ὁρῶμα! Μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα μπορῶ νά κινήθω ελεύθερα. (Μπαίνει ἔξαφνα ἡ Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ, (ἐκπληκτική).—Τί εἶν' αὐτό, Ζανέττα;
ΖΑΝΕΤΤΑ.—Εἶνε τὸ φόρεμα πού μοῦ ταιριάζει, Μάρθα. Ναι, μὴ

λιά γιόμισε μοιμητοῦνα...». ('Η Ζανέττα κλαίει καὶ φιλεῖ τὸ γράμμα).

«'Αχ, χωριό μου, χωριουδάκι μου!... Βαρσιτσικοὶ μου, γατάκια μου, κοττοπὴς μου!... 'Η γατίτσα μου γέννησε... 'Ο κίτριος πλὴγώθηκε... Τὸ σκυλὶ μου με θυμιάει καὶ δέν θέλει, λέει, νά φύγῃ ἀπ' τὴ λήπη του... Τὰ δέντρα μου, ἡ τριανταφυλῶνα μου, ἀνθοβολήσαν... Δέν μπορῶ, δέν μπορῶ πειρά νά βαστάσω μακριά τους... Καὶ τί ζωή εἶν' αὐτὴ πού ζῶ ἐδῶ; 'Ὅλη μέρα κάθουμαι χωρίς νά κάνω τίποτα, ἐγὼ πού είμαι μαθημένη νά πηγαίνω ἐξοχίαια ὅλη μέρα σὸν καθαρό ἀέρα. Τί πληξὶς ἐδῶ πέρα! Μοῖ φέρεσαν πανάρια φρούτα καὶ ὁρῶμα πὼς νά καθίσω καὶ πὼς νά περπατήσω για νά ρεμάτα καὶ δὴν ἔξωρα πὼς νά καθίσω καὶ πὼς νά περπατήσω για νά μὴν τὰ τοιαυτά... Κι' ὅλη μέρα ὁ γαμπρός μου κι' ἡ ἀδελφή μου μοῦ δίνουν μαθήματα καλῶν τρόπων: «Χαίρετὸς ἔτσι... Κράτα ἔτσι τὸ πηροῦν... Μὴ γελάς δυνατὰ. Τί σκληριὰ!... Δέν μπορῶ πειρά... Λαχταρῶ ελεύθερο ἀέρα, τὸν ἀέρα τοῦ χωριοῦ μου. (Σηκώνεται, φωνάζει ἕνα νουλάκι καὶ παίρνει ἀπὸ μέσα τὸ παλιὸ χωριότικο φερέμα της). 'Αγαπημένο μου φορεμάκι!... Βράζει τὸ μεταξὺ τῆς φόρεμα καὶ βάζει τὸ χωριότικο). Τί ὁρῶμα! Μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα μπορῶ νά κινήθω ελεύθερα. (Μπαίνει ἔξαφνα ἡ Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ, (ἐκπληκτική).—Τί εἶν' αὐτό, Ζανέττα;
ΖΑΝΕΤΤΑ.—Εἶνε τὸ φόρεμα πού μοῦ ταιριάζει, Μάρθα. Ναι, μὴ

λιά γιόμισε μοιμητοῦνα...». ('Η Ζανέττα κλαίει καὶ φιλεῖ τὸ γράμμα).

«'Αχ, χωριό μου, χωριουδάκι μου!... Βαρσιτσικοὶ μου, γατάκια μου, κοττοπὴς μου!... 'Η γατίτσα μου γέννησε... 'Ο κίτριος πλὴγώθηκε... Τὸ σκυλὶ μου με θυμιάει καὶ δέν θέλει, λέει, νά φύγῃ ἀπ' τὴ λήπη του... Τὰ δέντρα μου, ἡ τριανταφυλῶνα μου, ἀνθοβολήσαν... Δέν μπορῶ, δέν μπορῶ πειρά νά βαστάσω μακριά τους... Καὶ τί ζωή εἶν' αὐτὴ πού ζῶ ἐδῶ; 'Ὅλη μέρα κάθουμαι χωρίς νά κάνω τίποτα, ἐγὼ πού είμαι μαθημένη νά πηγαίνω ἐξοχίαια ὅλη μέρα σὸν καθαρό ἀέρα. Τί πληξὶς ἐδῶ πέρα! Μοῖ φέρεσαν πανάρια φρούτα καὶ ὁρῶμα πὼς νά καθίσω καὶ πὼς νά περπατήσω για νά ρεμάτα καὶ δὴν ἔξωρα πὼς νά καθίσω καὶ πὼς νά περπατήσω για νά μὴν τὰ τοιαυτά... Κι' ὅλη μέρα ὁ γαμπρός μου κι' ἡ ἀδελφή μου μοῦ δίνουν μαθήματα καλῶν τρόπων: «Χαίρετὸς ἔτσι... Κράτα ἔτσι τὸ πηροῦν... Μὴ γελάς δυνατὰ. Τί σκληριὰ!... Δέν μπορῶ πειρά... Λαχταρῶ ελεύθερο ἀέρα, τὸν ἀέρα τοῦ χωριοῦ μου. (Σηκώνεται, φωνάζει ἕνα νουλάκι καὶ παίρνει ἀπὸ μέσα τὸ παλιὸ χωριότικο φερέμα της). 'Αγαπημένο μου φορεμάκι!... Βράζει τὸ μεταξὺ τῆς φόρεμα καὶ βάζει τὸ χωριότικο). Τί ὁρῶμα! Μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα μπορῶ νά κινήθω ελεύθερα. (Μπαίνει ἔξαφνα ἡ Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ, (ἐκπληκτική).—Τί εἶν' αὐτό, Ζανέττα;
ΖΑΝΕΤΤΑ.—Εἶνε τὸ φόρεμα πού μοῦ ταιριάζει, Μάρθα. Ναι, μὴ

λιά γιόμισε μοιμητοῦνα...». ('Η Ζανέττα κλαίει καὶ φιλεῖ τὸ γράμμα).

«'Αχ, χωριό μου, χωριουδάκι μου!... Βαρσιτσικοὶ μου, γατάκια μου, κοττοπὴς μου!... 'Η γατίτσα μου γέννησε... 'Ο κίτριος πλὴγώθηκε... Τὸ σκυλὶ μου με θυμιάει καὶ δέν θέλει, λέει, νά φύγῃ ἀπ' τὴ λήπη του... Τὰ δέντρα μου, ἡ τριανταφυλῶνα μου, ἀνθοβολήσαν... Δέν μπορῶ, δέν μπορῶ πειρά νά βαστάσω μακριά τους... Καὶ τί ζωή εἶν' αὐτὴ πού ζῶ ἐδῶ; 'Ὅλη μέρα κάθουμαι χωρίς νά κάνω τίποτα, ἐγὼ πού είμαι μαθημένη νά πηγαίνω ἐξοχίαια ὅλη μέρα σὸν καθαρό ἀέρα. Τί πληξὶς ἐδῶ πέρα! Μοῖ φέρεσαν πανάρια φρούτα καὶ ὁρῶμα πὼς νά καθίσω καὶ πὼς νά περπατήσω για νά ρεμάτα καὶ δὴν ἔξωρα πὼς νά καθίσω καὶ πὼς νά περπατήσω για νά μὴν τὰ τοιαυτά... Κι' ὅλη μέρα ὁ γαμπρός μου κι' ἡ ἀδελφή μου μοῦ δίνουν μαθήματα καλῶν τρόπων: «Χαίρετὸς ἔτσι... Κράτα ἔτσι τὸ πηροῦν... Μὴ γελάς δυνατὰ. Τί σκληριὰ!... Δέν μπορῶ πειρά... Λαχταρῶ ελεύθερο ἀέρα, τὸν ἀέρα τοῦ χωριοῦ μου. (Σηκώνεται, φωνάζει ἕνα νουλάκι καὶ παίρνει ἀπὸ μέσα τὸ παλιὸ χωριότικο φερέμα της). 'Αγαπημένο μου φορεμάκι!... Βράζει τὸ μεταξὺ τῆς φόρεμα καὶ βάζει τὸ χωριότικο). Τί ὁρῶμα! Μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα μπορῶ νά κινήθω ελεύθερα. (Μπαίνει ἔξαφνα ἡ Μάρθα).

ΜΑΡΘΑ, (ἐκπληκτική).—Τί εἶν' αὐτό, Ζανέττα;
ΖΑΝΕΤΤΑ.—Εἶνε τὸ φόρεμα πού μοῦ ταιριάζει, Μάρθα. Ναι, μὴ

ΔΕΙΣΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Η ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

('Η προλήψεις τῶν χρηματιστῶν, τῶν ἡθοποιῶν, τῶν ἀεροπέρων καὶ τῶν ἐρωτευμένων).

ΦΟΣΟΝ ὑπάρχουν ἄνθρωποι—στὸν κόσμο, θά ὑπάρχουν καὶ προλήψεις. Οὔτε ὁ πολιτισμός, οὔτε ἡ ποδοδός, οὔτε ἡ μόρφωσις, οὔτε ἡ λογική, μποροῦν νά τις ἐξαλείψουν. Γενικά πιστεύεται πὼς μόνον οἱ ἀμφοβῶντες ἄνθρωποι εἶνε προληπτικοί, ἀλλά ἡμῶς ἐξετάσει κανεὶς προσεκτικότερα τὸ πράγμα, θά ἴδῃ, ὅτι ὅλοι σχεδὸν οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς 'Ιστορίας ἦσαν προληπτικοί.

'Η προλήψεις ἔχουν μεγάλη σχέση με τὸ ἐπάγγελμα, τίς ἀσχολίες ἢ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων. 'Ετσι, οἱ χαρτοπαίχτες εἶνε προληπτικοὶ στὸν ὑπερτατο βαθμό, γιατί τὸ κέρδος τους στὰ χαρτὰ ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν τύχη.

'Εξ ἴσου προληπτικοὶ με τοὺς χαρτοπαίχτες εἶνε καὶ οἱ παικταὶ τοῦ Χρηματιστηρίου, οἱ ὁποῖοι διακινδυνεύουν κ' αὐτὰ κατὰ ἡμέρα στὸ πλεονεχτὴ τὴν περιουσία τους, τὴν ὑπόληψί τους, τὴν εὐτυχία τῆς οἰκογενείας τους, ὡς καὶ τὴ ζωή τους.

'Ετσι, μετὰ τῶν χρηματιστῶν τοῦ Βερολίνου εἶνε διαδεδομένη περὶ τὰς προλήψεις, σύμφωνα με τὴν ὁποία ἡ δουλειὰ τους θά εἶνε καλὰ ἢ κακὰ, ἀναλόγως με... τὸ χρώμα τοῦ ἄλλογον πού ἱπτεῖται ὁ ἀστυνόμος τῆς τροχαίας κινήσεως.

Τοῦ ὁμοῦ περὶ τίνος πρόκειται:

Κατὰ τὸ μετρίον συνήθως, ἡ κινολογία ἐξ ἀπὸ τὸ Χρηματιστήριο εἶνε τὸ σὺν γέννη, ὥστε ἡ ἀστυνομία ἔχει ὁρίσει ἕνα ἑστῶτο ἀπορρίψαν νά κανονίξῃ τὴν κίνησιν καὶ τὴν ὥρα ἐξελίξῃ. 'Αν λοιπόν ὁ ἀστυνόμος αὐτὸς καθολικῶς μαῦρο ἢ λευκὸ ἄλλογον, τότε οἱ χρηματιστὰς πιστεύουν, ὅτι ἡ διάφορος ἀξίσις θά ἀνεβῇ καὶ τὸ Χρηματιστήριο θά πᾶν καλὰ. 'Αν ἀντίθετος εἶνε ἀνεβασμένος ἐπ' αὐτὸν σὲ ἄλλο ἄλλογον, ψαφί ἢ κίτρινον, τότε πιστεύουν ὅτι θά σημειωθῇ πτωτισμός ἢ τοῦλάχιστον μεγάλη πτώσις τῶν τιμῶν. 'Υπάρχουν ὅμως καὶ χρηματιστὰς, οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν τὸ ἀ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

.....

Ο ΜΑΝΔΥΑΣ

.....

Σάν έγινε η κατάταξις και η καταμέτρησις του ύψους, του βάρους κλπ. και θεωρήθηκα ικανός κι' άξιος για στρατιώτης, με στείλανε στην άποθήκη.

Έκει μου φορέσανε ένα μανδύα και μουπαν να πάω στο λόχο μου. Στρατιώτης πειά.

Ήταν μία εποχή που έβραζε από πατριωτισμό ο κόσμος. Κρήνη, Ήπειρος, αρβύλλα, κουραμάνι, Θεσσαλονίκη, αδελφοί υπάδουλοι, νησιά, Θράκη, Μικρά 'Ασία, γυνάσσια, αναφορές, «Καλλιόπη», ήταν η λέξις κι' η σκέψις, μέσα στις όποιες περνούσε η ζωή μας.

Μερικοί, πιο ταρταρίνοι, όταν πήγαν τον ιματισμό τους, εφώναζαν:

— Ζήτη ο πόλεμος, παιδιά!

Μά όταν, έπειτα από λίγον καιρό, έγινε ο πόλεμος, δεν τους ξαναείδα.

— Άς είνε! Τι έλέγαμε;

Ήταν μία εποχή που έβραζε από πατριωτισμό ο κόσμος. Κρήνη, Ήπειρος, αρβύλλα, κουραμάνι, Θεσσαλονίκη, αδελφοί υπάδουλοι, νησιά, Θράκη, Μικρά 'Ασία, γυνάσσια, αναφορές, «Καλλιόπη», ήταν η λέξις κι' η σκέψις, μέσα στις όποιες περνούσε η ζωή μας.

— Ά! Ναι! "Ότι μου φορέσαν έναν μανδύα και μ' έστειλαν στο λόχο μου.

Ο έπιλοχίας, βλέποντάς με με κολάρο κι' εφονικά, με δέχτηκε, βάζοντας τα χέρια του στη μέση, και γουρλώνοντας τα μάτια του:

— Τι είσι σύ, ούρέ;

Κι' έπειδή δεν ήξερα τί να του απαντήσω στο «τι είμ' ιγώ» και τον κούτωνα στον κούτσο στα μάτια, πρόσθεσε:

— Να σε πάω' ού διόλου, να σε πάω'! Κρίνε ντέ!

Κι' έπειδή μου οχότανε επιθυμία να γελώ μάλλον, παρά να μιλώ, έσώπασα και πάλιν. 'Ο έπιλοχίας τότε θύμωσε πιο πολύ:

— Κούφός, ντίπ, είσαι διόλου! Κρίνε ούρέ, πού να σε φάη ού λύκους, να σε φάη!... Πώς λέει ούρέ;

— Στάμιος.

— Στάμιος!... Τι όνομα είν' αυτό ούρέ;

— Ξέρω γώ; Έτσι μ' έβαλε ο νοινός μου!

— Τι δικά κάν'ς μουρέ; «Πρώτα» (πρόβατα) φύλαγες στού χωριό σ', για γιλάδια;

— Γίδια.

— Γίδια; Γίδια, μάλιστα.

— Γίδια! 'Αμ' φαίνισι, κακομοιό! Στάμιό'λε, πώς τού είπες τ' όνομά σ'; Φαίνισι, κακομοιό! 'Τι λουής κνόδαλου πού είσι! Έλα τώρα ιδώ. Πάω' τού βαρέλι να τού γμισης νερό στη βούδ'.

— Μά!... τόλμησα να ψιθυρίσω.

— Ούρ ιδώ είσι άόμια!... Σκομπόισον κνόδαλου τ' διαόλ'!

Τί να κάμω!

Χάριν της παιδαριάς, φοροτόηκα τη βαρέλλα και τραβήξα στη βούδα τού χωριού να τη γεμάσω, ενώ ο έπιλοχίας από πίσω φώναζε:

— Γρήγορα, είπα!... Έφτυσα!...

Είχε γεμίσει η βαρέλλα και καταρινόμωνα να την τραβήξω από το νερό, όταν άκουσα ένα θόρυβο γύρω μου, παράξενο. Ρίχνω μια ματιά και τί να δώ! Ένα πλήθος από εφόνους με είχαν περικεκλώσει και με βλέπανε με περιέργεια, ριχνοντάς μου κάτι ματιές γεμάτες δαναμισμό και ζήλεια.

Τί διάβολο συνέβαινε!... Μήπως η βαρέλλα ήταν σημείο εθνότητας τού έπιλοχία κι' όλοι αυτοί ζήλευσαν τη θέση μου;

Ήσυχα έτοιμος να τους μεταβίσω και την ευμένεια και τη... βαρέλλα. Τό πλήθος έκτενο των ματιών που μ' εκούτταζαν, τα γαλιανά, τα μαύρα, τα πράσινα, τα καστανά, τα γκριζογάλινα, τα γενικάς παμπόνηρα, άρχισαν να με στενοχωρούν.

— 'Ο πιο κοντινός σε μένα εφόνος μ' έπληξασε τότε, πήρε τη μαν άχρη από το μανδύα μου, την κούταξε και την περιεργάστηκε έμβουδως, έν μέσο της γενικής των άλλων προσοχής, και μου είπε:

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

Σάν κανένας δερβέναγας τών Γεννιτάζων.

Κρίνε ούρέ, πού να σε φάη ού λύκους, να σε φάη!... Πώς λέει ούρέ;

— Στάμιος.

— Στάμιος!... Τι όνομα είν' αυτό ούρέ;

— Ξέρω γώ; Έτσι μ' έβαλε ο νοινός μου!

— Τι δικά κάν'ς μουρέ; «Πρώτα» (πρόβατα) φύλαγες στού χωριό σ', για γιλάδια;

— Γίδια.

— Γίδια; Γίδια, μάλιστα.

— Γίδια! 'Αμ' φαίνισι, κακομοιό! Στάμιό'λε, πώς τού είπες τ' όνομά σ'; Φαίνισι, κακομοιό! 'Τι λουής κνόδαλου πού είσι! Έλα τώρα ιδώ. Πάω' τού βαρέλι να τού γμισης νερό στη βούδ'.

— Μά!... τόλμησα να ψιθυρίσω.

— Ούρ ιδώ είσι άόμια!... Σκομπόισον κνόδαλου τ' διαόλ'!

Τί να κάμω!

Χάριν της παιδαριάς, φοροτόηκα τη βαρέλλα και τραβήξα στη βούδα τού χωριού να τη γεμάσω, ενώ ο έπιλοχίας από πίσω φώναζε:

— Γρήγορα, είπα!... Έφτυσα!...

Είχε γεμίσει η βαρέλλα και καταρινόμωνα να την τραβήξω από το νερό, όταν άκουσα ένα θόρυβο γύρω μου, παράξενο. Ρίχνω μια ματιά και τί να δώ! Ένα πλήθος από εφόνους με είχαν περικεκλώσει και με βλέπανε με περιέργεια, ριχνοντάς μου κάτι ματιές γεμάτες δαναμισμό και ζήλεια.

Τί διάβολο συνέβαινε!... Μήπως η βαρέλλα ήταν σημείο εθνότητας τού έπιλοχία κι' όλοι αυτοί ζήλευσαν τη θέση μου;

Ήσυχα έτοιμος να τους μεταβίσω και την ευμένεια και τη... βαρέλλα. Τό πλήθος έκτενο των ματιών που μ' εκούτταζαν, τα γαλιανά, τα μαύρα, τα πράσινα, τα καστανά, τα γκριζογάλινα, τα γενικάς παμπόνηρα, άρχισαν να με στενοχωρούν.

— 'Ο πιο κοντινός σε μένα εφόνος μ' έπληξασε τότε, πήρε τη μαν άχρη από το μανδύα μου, την κούταξε και την περιεργάστηκε έμβουδως, έν μέσο της γενικής των άλλων προσοχής, και μου είπε:

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

— Άρχισα να τα χάνω.

— Έπειτα πλησία.

— Ά! ούρέ, μαντύνες μιά φουρά!...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΜΙΑ! ἀπόρησε ἡ Φωτοῦλα. Καὶ τώρα πῶς νὰ κάνουμε; — Σταθῆτε νὰ πᾶμε ἀπὸ τὴν ἱερὰ ἑλπίδα νὰ τὴν εἰδοποιήσουμε, εἰς τὴν φωνή.

Φαίνεται πᾶς ἡ τω-
ράσες τῶν διῶ γε-
τονιῶν σπιτιῶν συγ-
κοινωνοῦσαν, γιὰτὶ δὲν πέρασαν πολλὰς στιγμὲς καὶ μὴ ἀργή, σε-
κάνειν περὶ τὴν ἀκούσθησαν πῶς ἀπὸ τὴν μεγάλη πορτα.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε, καὶ ἕνα γεροντικό κεφάλι μὲ μαύρο μπαρέζι ξε-
πρόβαλε.

— Ποῦς εἶνε τέτοια ὥρα;... Ποῦς μὲ ζητάει; γιὰτὶναι μὴ φωνή
φωνή, σὰ νᾶβγαινε ἀπὸ πηγάδι, φωνή κουρού.

Ἡ Φωτοῦλα ἔπιασε τὸ κοκαλιάρικο χεῖρ τῆς γρηῃς καὶ τὸ φί-
λησε. Ἡ γρηῃ παραξενεύτηκε.

— Ποιὰ εἶσαι σύ;... Ποιὰ εἶσαι, ῥάταγε.

Μὰ πρὶν ἡ Φωτοῦλα προφάνει ν' ἀποκριθῇ, ὁ ἀμαξῆς, πού ἦταν
βιστωκὸς καὶ στενάρκος, ἄρπαξε τὴν διῶ βαλίτσες καὶ, παρμερι-
ζώντας θεία καὶ ἀνημέρα, πέρασε μέσα, λέγοντας:

— Σταθῆτε, κυράδες μου, περικαλῶ, ν' ἀκουστήσω γὰρ τὰ πρά-
ματα, νὰ πλερωθῶ, καὶ ἂν ὅστερα τὰ λέτε μὲ τὸ καλὰ σας. Λοιπὸν,
τὸ ἀνῶ, περικαλῶ!...

Ἡ κυρία Φρόσω τὸν πληρώσει. Ὁ ἀμαξῆς ἔφυγε... Στὴ μετὰξὺ,
ἡ Φωτοῦλα εἶχε βγάλει ἕνα φάκελλο ἀπὸ τὸ πορτοφόλι της. Ἦταν τὸ
γράμμα τοῦ πατέρα της.

— Διαβάστε! εἶπε στὴ θεία Εὐτέρη δυνατά.

— Γράμμα γιὰ μένα; ἐφώνησε στὸν ἴδιον τόνο ἡ κουρή. Καλὰ.
Περάστε πάνω, νὰ βάλω τὰ γυαλιά μου.

Καὶ μισοστὰ ἡ γρηῃ μὲ τὴν λάμπα, πῶς ἡ Φρόσω καὶ ἡ Φωτοῦλα,
ἀνέβησαν τὴν ἐλπίδα σκάλα, πού ἔτρεξε σὲ κάθε τους βήμα.

Τὴς ἔμπασε σὲ μίαν ἀτέραντη κάμαρα, γεμάτη γέφυρα ἔσπασα, καὶ
ἀκούστησε τὴν λάμπα στὸν κομμό. Τὸ φῶς ἔπεσε πάνω σὲ μερικὲς
φωτογραφίες τοῦ πατρὸς καιροῦ, μέσα σὲ μπρούντζινες κορνίζες, καὶ
ἄλλες ἀκοιμησιμὲνες σὲ γυάλινα βάζα. Κι' ὅσο ἡ γρηῃ ἔφαγε σ'
ἕνα σωτάρι νὰ βρῇ τὰ γυαλιά της, ἡ Φωτοῦλα ἐκτύπησε τὴν φωτο-
γραφίαν.

— Μὰ! κιντήγχε! εἶπε στὴν κυρία Φρόσω, ἡ φωτογραφία τοῦ
πατέρα μου, ὅταν ἦταν ἀνῶμα δεκατῆς, ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια!...
ἔχουμε μὴ ὅμοια καὶ στὸ
σπίτι.

— Τὸν καίμενο τὸν καὶ Γε-
λῆνη, πρόσπεσε συμπληρωτικὰ ἡ
μητέρα τοῦ Λάμπη. Ἦταν λε-
δέντης στὸν καιρὸ του!...

Κύτταξαν ἔτσι τὴν παλαιά
φωτογραφία, ὅταν μὴ φωνὴ ἀ-
κούστηκε πῶς του. Ἡ Εὐ-
τέρη εἶχε διαβάσει τὸ γράμ-
μα, καὶ τώρα τὸ χαρτὶ ἔτρεψε
στὸ χεῖρ της, ἀπὸ τὴν συγκίνη-
σιν της. Δάκρυα κατέβαιναν κα-
λὰς κάτω ἀπὸ τὰ ματογυῖα
της. Χόρτη καὶ ἀγκάλιασε τὴν
Φωτοῦλα καὶ, φιλώντας τὴν
στὰ μάγουλα, στὰ μάτια, στὸ
σαγόνι, τῆς ἔλεγε ῥήγορα—
γοήγορα:

— Φῶτό μου, Φωτοῦλα μου,
ἀντιφῶνί μου, καρδιά μου!...
Ἦτανε λοιπὸν γραφτὸ νὰ σὲ
δῶ προτοῦ πεθάνω;... Τὴ θυ-
μῆμης λοιπὸν τὴ θεία σου,
τὴν κακομοῖρα, τὴν ἔρημη, τὴ
σκότεινη, πού ζεῖ σὺν κοινο-
δύα μὲς σ' αὐτοὺς τοὺς τέσ-
σεως τοῖς γιου;... (Καὶ κα-
μαρῶνόντας τὴν): Κύττα, κα-
λέ, κύττα ἡ θυγατέρα τῆς μα-
καρίτισσος τῆς Ἑλένης, κα-
τὰ κατέλλα! Καὶ πῶς τῆς
μοιάζει!... Μέγας εἶσαι, Κά-
ριε!...

Κι' ἡ καλὴ γρηῃ σταιρο-
κοπούτανε...

Σὰν τῆς πέρασε ἡ πρώτη
συγκίνησις, βρόντησε τρόπο-
ν ἀνεκδοκίαν μὲ τὴν, γιὰτὶ ἐν-
τελῶς κουρὴ δὲν ἦταν ἡ θεία
Εὐτέρη. Βαρυκοῖτα μεγάλη εἶ-
χε. Καὶ σὺν ἔξιστῃ καὶ νοσι-
μασμένη γρηῃ, κατόρθωνε

Πίνοντας τὸ γάλα τῆς ἡ Φωτοῦλα, ἔριξε μὴ ματιὰ στὴν ἀπλό-
χωρη αὐτὴ τοῦ σπιτιοῦ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

χομοῦ της στὴν πρωτεύουσα.

Ἡ κυρία Εὐτέρη ἦταν πολὺ χαρούμενη. Ὁ ἀνέλεπτος αὐτὸς
ἐρχομὸς γέμισε τὴν θλίβετὴ καὶ μονότονῃ ζωὴ της μὲ κίνησι. Δὲν
ἔξερε μὲ τί τρόπο νὰ περιποιηθῇ καλλιτέρας τὴν χαριτωμένην δι-
ψούλα της καὶ τὴν φιληγάδα της. Πληγαινεύονταν νὰ τὴν πρῶ-
ρη, νὰ τὴν φιλέψη, νὰ τὴν σπρώξῃ κρεβάτι, νὰ ἑλθῇ τὴν εἰ-
ρηστικῶς της.

— Ὅσες μέρες μένετε στὴν Ἀθήνα, ἐδῶ θὰ τὴν περάσετε! ἔ-
γε. Ἄ, δὲ σὰς ἀφίνο νὰ πᾶτε σὲ ξενοδοχεῖο!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV ΣΤΟ ΑΡΣΑΚΕΙΟ

Ἄν ἦταν βολετό, τὸ ἴδιο κεῖνο βράδυ ἡ μάνα τοῦ Λάμπη θὰ
πῆγαινε νὰ βρῇ τὸ γιό της. Τώρα πού ἦταν τόσο κοντὰ τὸν Λάμπη
της, καίτοι ἀπὸ τὸν ἴδιον οὐρανὸν, πού ἀνάστανε τὸν ἴδιον ἀέρα, τῆς
φαίνονταν ἀβάσταχτο αὐτὴ νὰ κοιμᾶται σ' ἕνα ξένο σπῆτι καὶ νὰ μὴ
βρίσκειται πλὴλ ἀπὸ προσκεφάλῳ τοῦ πού θύτανε — ποῦς ἔχει —
τῆς ἀγωνίας τὸ προσκεφάλῳ.

Χίλιες ἔγνοιες, χίλιες συλλογὲς στοιρογύριζαν ἀπὸ κομμὸ τῆς
μάνας. Στὴν πλαγιὴν κάμαρα ἡ Φωτοῦλα, ἐπιλωμένη στὸ κρεβά-
τι πού της εἶχε σπρώξει ἡ στοιρογὴ θεία της, μὲ ἀρεσαστικὰ κινήματα
σεντόνια, ἔμεινε ἀπὴν καὶ αὐτὴ, μετρώοντας κάθε τόσο τοὺς χρόνους
τοῦ ρολογιοῦ τῆς Μητροπόλεως. Αὐτοῦ δίδελε τὸ Λάμπη, τὸν πα-
δικὸν τῆς φίλο, τὸν ἀγαπημένον τῆς καρδιάς της. Ὡς, εἶχε πίστι αὐτὴ
γιὰ τὰ νεῖτα βλέπον πάντα μὲ περισπούδαστον ἀισιοδοξίαν καὶ ὅλα
τοὺς παρουσιάζονταν σὺν πίσω ἀπὸ μὴ τραυματισμένην γῆρα.
Καὶ πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ βροῦν καλὰ τὸν Λάμπη, πῶς μισοῦσε
νὰ πᾶθῃ τίποτα ὁ Λάμπης, ἀφοῦ τὸν ἀγαποῦσαν τόσο, αὐτὴ καὶ ἡ
μητέρα του;...

Τέλος, ἐκεῖ κοντὰ τὰ ἡμερήματα τὴν πῆρε λιγὰ καὶ ὅπως,
ἕνας ἕνας ξεκουραστικὸς ὅτε-
ρα ἀπὸ τὸ ποθεῖν καὶ τὴν συγ-
κινήσει.

Στὴς ἑπτὰ ἔφθνησαν, κτῆ-
καν. Γλυκεῖα, Ἀπριλίου μῆ-
ρα, ἦταν χιμῆν ῥυθμὸς. Ἀπὸ τ'
ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κάμα-
ρας, ἡ Φωτοῦλα ἔβλεπε, πῶς
ταξὶ τὸ γάλα της, μὴ ματὰ
στὴν ἀπλόχωρη αὐτὴ τοῦ σπι-
τιοῦ. Στὰ κλισιά μὴς γρηῃς
λεῖκας ἕνα τοῦτοῦ ποταμοῦ
εἶχαν στήσει τὴν προφῆν σινα-
λία τους. Ἡ κάμαρα τῆς πα-
ληῆς μακαροδόχου δὲν ἦταν
χαλασμένη, γιὰτὶ τὸ νερὸ ἔρε-
χε φλουρόντας ἀναπαύσας
καὶ καθὼς πῆγαινε, σχηματῆ-
ζε ἕνα ῥυθμὸς πρὸς κάποιον δένδρ-
ο, σὲ κάποιες ἀμυγδαλι-
νὲς πού εἶχε φυτέψει ἡ θεία
Εὐτέρη, μαζὺ μὲ ἄλλα λου-
λούδια. Μὴ ἀνάλαφρῃ εἰσὶν
ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν αὐλὴν. Ὁ σπ-
ρακὸς ἐπάνω ἦταν καταγά-
λος. Μὴ λευκὴ πεταλούδα πέ-
ρασε ἀγγίζοντας τὸ μέτωπο τῆς
Φωτοῦλας, καὶ καλλιὰ της.

Ἡ Φωτοῦλα πῆγε ὅστερα
στὴν τραπέζιαν. Ἐκεῖ βρέ-
την κυρία Φρόσω καὶ τὴν θεία
της. Ἡ κυρία Φρόσω ἔπαινε
νὰ βροῦν ἀμείσως ἔξω. Ἀντι-
μονόσε, ἀντιμονόσε πολὺ.

Ἔτσι ἔκαναν... Καὶ σὰ βέ-
θηναν στὴν πλατεία τῆς Μη-
τροπόλεως, ἡ κυρία Φρόσω φέ-
να ἔν' ἀμύσει.

— Ἔγω τὸ γιό μου ἐδῶ,
τραυματῆ, εἶπε στὸν ἀμαξῆ.

νὰ διαβάσῃ ἀνάμνη καὶ
...στὰ μάτια καὶ στὰ
χεῖρ τῶν συνομι-
λῶν της ὅσα δὲν τὴν
βοηθοῦσαν τ' αὐτὰ
τῆς ν' ἀκούσῃ... Ἐ-
ταὶ μπόρεσαν νὰ τῆς
δώσουν νὰ καταλάβῃ
ποῖα ἦταν ἡ κυρία
Κεραιώτισσι πού σι-
δεσε ἡ ἀντὴρ της,
καὶ τὸ σκότο τοῦ ἔ-
-

Μπορεῖ νὰ μᾶς πᾶς νὰ τὸνε βοήθη;

Ὁ ἀμαξῆς, πού καλοδούλου ἀπὸ τὸν ἄλλο, συμπληρωτικὸς γερον-
τικός, ῥώτησε:

— Τὴν ὁ γιός σου; φαντάρος;

— Ἀξιαπαινετός! ἀπάντησε μὲ καμάρι ἡ μητέρα.

— Τότε, κατὰ πάσα πιθανότητος, θὰ τὸν ἔχουνε στὸ Ἀρσάκειο...

Τὸ ὅποιον, ἀν' ἀληθείας δὲν τὸν παύουνε καὶ, περικαλῶ, κυρίες!...

Ἡ διῶ γυνίκες ἀνέβησαν, καὶ τὸ παλὸν μόνιμο ξεκίνησε, ἐνῶ
ῥῆμα τοῦ οὐράζε ἡ πρόδοος μὲ τὰ κλισία τῶν αὐτοκινήτων.

Στὸ Ἀρσάκειο! Ἔνα ὄνομα ἔξωποδὸ γὰρ τὴν κοπέλλα τῆς ἐπα-
χῆς. Ἡ Φωτοῦλα ἔξερε πῶς ἐκεῖ σπουδάζουν ἡ δασκάλας καὶ πη-
γαίνουν πολλὰ κορίτσια ἀπὸ διάφορα μέρη. Ἡ Σμαρὰ, ἡ μὰ ἀπὸ
τῆς τρεῖς ὥρες τοῦ Λέκτορος, εἶχε σπουδάζει τρεῖς χρόνια στὸ Ἀρ-
σάκειο, καὶ τῆς εἶχε διηγηθῇ πολλὰ γὰρ τὴν ζωὴν πού πέρασε καὶ μέσα,
ἐσωτερικῶς γὰρ τῆς φιλενάδες της, γὰρ τῆς δασκάλας καὶ τῆς διευθύν-
τριας, πού τὴν κορόιδευαν οἱ καθηγηταὶ γὰρ τὴν ἀγαπημασύνην της—
γὰρ τῶς νέους πού τραγουτοῦν ἀπ' ἔξω καὶ κωμικοῦν τὰ κορίτσια,
φανταζόνταν τὸ ἀνελούδι τῆς μυαλῶ. Κι' ἂν καμμιὰ ἀπὸ τῆς Ἀρσα-
κίαν καὶ ἄλλα, πού μερικὰ τὴν ἔβλεπαν καὶ νὰ κοκκίανει. Σοῦ εἶνε
ἐνὶ θαλάμῳ ἐκεῖνη ἡ Σμαρὰ!...

Αὐτοὶ λοιπὸν τὸν εἶχαν τὸν Λάμπη, μέσα στὰ... κορίτσια; (Ἔτσι
φανταζόνταν τὸ ἀνελούδι τῆς μυαλῶ). Κι' ἂν καμμιὰ ἀπὸ τῆς Ἀρσα-
κίαν... Δὲν ἤθελε ν' ἀποτελειώσῃ τὴν σκέψιν της: ἔφερε τὸ χε-
ρὶα της στὸ στήθος πού ἐννοίωσε ζωηρὸν καρδιοχτύτι!...

Καὶ νὰ τὸ ἀμύσει στασιμῶσι σὲ μὴ μεγάλην δρόμωσιν πόρτα.

Ἦταν σπρωγμένη μὲ τὸ ὅλο στέκει σκοπός... Κομὸς μπανοβγαί-
νει... ἔκει μετὰ ἐπισκέψαν.

Κατεβαίνουν. Μπαίνουν στὸ πλακόστρωτο προσά-
λλο, στέκουν καὶ κιντᾶνε σὰ χαῖξες γὰρ λίγη ὥρα...

Ἐξέρχονται, ἀπὸ πάνω, ἔρχεται μὴ φωνὴ ἀντι-
φῶν, φωνὴ λαχταριστῆ:

— Μητέρα!... Φωτοῦλα!...

— Λάμπε μου!

— Λάμπε!...

Ἡ διῶ γυνίκες τρέχουνε στὴν σκάλα. Ἔνας νο-
σῶνός τις δὴγγει.

Μετὰ διῶ στιγμῆς, ὁ Λάμπης — χλωμός, ἀδύνα-
μπος, ῥεῖοντας τώρα ἀπὸ τὴν συγκίνησι — βρί-
σκει στὴν ἀγκαλιά τῆς μάνας του, πού τὸνε σφιγ-
γὴ καὶ τοῦ φιλεῖ τὸ πρόσωπο, τὰ μάτια, τὰ μαλλιά,
καὶ τὸν τὰ βόρχει μὲ δάκρυα ἔσπασα, τὰ δάκρυα τῆς
μάνας: «Παθῶν μου».

Κι' ὁ Λάμπης φιλεῖ τὰ χεῖρα τῆς μάνας του, καὶ
τὰ μάτια του βουρκώνουν. Ἄλλοι τραυματῆ ἀξιο-
ματῶν, μερικὸι ἔσπασμένοι στὰ κρεβάτια τους,
ἄλλοι ὀρθοί, στὴν ἀνάγκη, ὅπως ὁ Λάμπης — πα-
ρακαλοῦνται μὲ συμπάθεια τὴν σκηνή. Ἡ Φωτοῦλα
στέκει παρῶσα, ἀκοιμησιμὴν στὴν ῥάχη μὴς κα-
ρδίας... Ὁ Λάμπης τὴν ἐπρόσεξε: σπῆγναινε κον-
τὰ της, τῆς πιάνει τὸ χεῖρ, πού ῥῆμα ἀνάλαφρα στὸ
διῶ του, σὺν πούλακα.

— Φωτοῦλα, καὶ σὺ ἐδῶ; Καὶ σὺ; τῆς λέει μὲ θαυμασμὸ, μὲ
τρυφερὴ συγκίνησι.

Καὶ πρὶν ἡ κόρη τοῦ ἀπαντήσῃ, ὁ νέος τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴν φι-
λεῖ στὸ μέτωπο.

— Ἐλῆτε ἀπὸ δῶ, πᾶμε ἀπὸ δῶ! λέει ὁ Λάμπης στὴς διῶ γυ-
νίκες. Καὶ κρατώντας μὲ τὸνα χεῖρ τὴν μάναν του, μὲ τῆλῳ τὴν
παῖδα του φίλη, τῆς φέρνει σ' ἕνα διπλῶν δωματίον — κατὰ σὺν
τραπέζι καὶ σὺν ἀναπαύσῃ, μὲ πολλὰ χαρτὰ σ' ἕνα τραπέζι, βί-
βλια, ἐφημερίδες, καὶ γύρω—γύρω πέτουναι καναπέδες. Σ' αὐτὸ τὸ
δωμάτιον κίνησιν τὴν ὥρα δὲν βρισκόντανε κανεῖς.

— Ἐδῶ μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε μὲ τὴν ἡσχίαν μας, ἐξή-
γησε ὁ Λάμπης.

Ἐπῆλθε σ' ἕναν καναπέ, ἔχοντας δεξιὰ τὴν μητέρα του, ἀριστε-
ρὰ τὴν Φωτοῦλα. Καὶ τὰ ἔβλεπε. Πῶς εἶπαν!... Ὁ Λάμπης διηγή-
την περὶ τὴν αὐτὴν, τὴν φροβερὴν μάχη, τὸν τραυματισμὸν του.

— Ὑπέρερα πολλὰ, εἶπε, μὰ τώρα πειὰ εἶμαι καλὰ.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός, παιδί μου! σταυροκοπήθηκε ἡ μάνα.

— Ὁ γαμπρὸς λέει πῶς ἡ πύλην μου ἄρχισε νὰ ἐκτολῶνεται.

Σμαρὰ μὴ ἐπέτρεψε νὰ κατεβαῖν ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἔλιγες μέρες
ἀνάμνη, λέει, καὶ θὰ σοῦ δώσω πρᾶγος.

Καὶ γρηῃ τῆς Φωτοῦλας:

— Ἀλήθεια, δὲ σὲ ρώτησα γὰρ τὸν πατέρα σου, Φωτοῦλα. Τί
γίνεται ὁ καὶ Γιάννης;

— Καλὰ, στέλνει χαριστίσματα.

— Κι' εἶνε πάντα χαριτωμένος;

Ἡ Φωτοῦλα χαμογέλασε.

— Καὶ σὲ βάζει ἐργασίαν περιορισμένην, ὅπως
ἄλλοτε; ἔξωκοιλοῦνται ὁ Λάμπης. Καλὲ, θυμῶσα
κίνησιν τὴν πορτὰ πού σπύδαρε τὴν ἀγορεύειν ἀπὸ τὴν
κλιμακίαν τοῦ θεοῦ μου τοῦ Λέκτορος καὶ ἔφαγε,
καὶ ἀρρώστιας, καὶ ὁ πατέρας σου τὰβαλε μαζὺ
μου καὶ δὲ σ' ἄφινε πειὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπῆτι!...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ Ο... ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ

Ὁ ἀλκοολισμὸς δὲν εἶνε, ὅπως θὰ πιστεύουν ἴσως οἱ περισσότεροί
ἀναγνώσται μᾶς, ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν ἀνθρώπων. Τὸ τρομερὸν
αὐτὸ πάθος ἀπαντᾶται καὶ στὰ ζῶα, κάποτε μάλιστα σὲ καταπληκτικὸν
βαθμῷ.

Ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, ἐκεῖνα πού παρουσιάζουν τὴν μεγαλύτερη κλίση
πρὸς τὰ ποτά, εἶνε οἱ πῆθκοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἄλλωστε καὶ τὴν πῶ με-
γάλῃ συγγένειαν πρὸς τὸ γένος μᾶς. Ὑπάρχουν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς πού
τρελλαίνονται γὰρ τὰ οἶνοπνευματώδη ποτά καὶ κατανοῦν ἀληθινοί...
μετριοῦδες, ὅτερα ἀπ' τὴν κατάχρησιν πού κάνουν.

Ὁ περιφημὸς Γάλλος φυσιοδίφης καὶ συγγραφεὺς Μπυφφὼν διη-
γεῖται κάποιον διῶ ἔχεν ἕναν πῆθκο, τῆς ὑποδαρῆσεως τῶν χαμπιῶν
διῶ, ὁ αὐτοῖς καθόταν στὸ ἴδιον τραπέζι, γέμισε τὸ ποτήρι του κρασί
καὶ τὸ ποσῆκε μὲ τὸν κύριόν του!

Ἐπ' αὐτὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα εἶδη τῶν πῆθκων, οἱ λεγόμενοι κεκοιμή-
τοι πρῶς μ' ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν κομμάτια ψωμοῦ βοτηγμένα στὸ
κρασί. Ὅσο γὰρ τοὺς οὐραγοκτόνους, αὐτοὶ ἔχουν ἰδιαιτέραν προτί-
μησιν πρὸς τὸ κρασί, γὰρ τὸ ὁποῖο τρελλαίνονται.

Ἔνα ἄλλο εἶδος πῆθκων, οἱ κινεκέφαλοι, ἀγαποῦν πολὺ τὸ κρασί,
ὅταν τῆς νὰ ἄλλ' ἀποτρεφόνται καθολικολοῖαν τὸ οἶνοπνευμα. Ὅταν τῆς
πῶν κανένα λικέρ, γὰρ πρῶτῃ καὶ τελευταία φορά, ἔλθουνται τόσο
πολύ, ὥστε σφιγγόν τὸ κεφάλι τους μὲ τὰ διῶ τους χεῖρα καὶ βγά-
ζουν βαθεῖως ἀναστεναγμοῦς. Ἀντιθέτως οἱ πῆθκοι μαυροῦλοι τῆς
Ἀφρικῆς ἀγαποῦν ἐξαιρετικὰ τὰ οἶνοπνευματώδη ποτά καὶ διῶν πι-
νον καὶ μεθῶν, παρουσιάζουν ἕνα θέαμα ἀποκρουστικὸ καὶ ἀταίσι-
στον καὶ ἄλλα καὶ τὰ ἄλλα μερικὲς φορές κατανοῦν ἀληθινοί... κρασο-

πατέρες. Πρὸ ἐτῶν ζῶσε στὰς Ἀθήνας κάποιος συν-
ταγματάρχης, ὁ αὐτοῖς εἶχε ἕνα ἄλλο πού ἔπαινε κα-
ταμεριῶς μὴ δὲ μᾶλλον κρασί, πρῶτῃ ποιότητος.

Ὅταν ἔπαινε, στὴν ἀρχὴν φταρνίζονταν ἐπανειλημένως
καὶ κατόπιν ἀρχίζε τὸ χλιμίντισμα. Καὶ ὅσα τὸ κα-
βαλλίκεν ὁ κύριός του, τὸ μεθυμένον ζῶο ἔπαινε με-
γαλοπρεπῶς στάσι καὶ τινάζε ὑπερήφανα τὸ κεφάλι του,
τρέχοντας μὲ καλπισμῷ. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ μὴ ὥρα
καταλαμβάνονταν ἀπὸ νύστα, ἔκλεινε τὰ μάτια του καὶ
ἔπερτε σ' ἕνα λήθαργο πού διαρκοῦσε τρεῖς ὥρες.

Κάποιος ἔξενος συγγραφεὺς εἶχε ἕνα σκυλάκι, τοῦ
εἶδους τὸν μπουλντόκ, στὸ ὁποῖο, γὰρ νὰ ἐμπόδιση τὴν
σωματικὴν ἀνάπτυξιν του, χορηγοῦσε ἀπὸ τὴν μικρὴν του
ἡλικία νερὸ ἀνακατωμένον μὲ κρασί. Σιγά-σιγά ὅμως
τὸ ποτὶ αὐτὸ ἔγινε τόσο προσφιλὲς καὶ ἀπαραίτητον
στὸν σκύλο, ὥστε ὁσάκις δὲν τοῦ τὸ ἔδιδαν, ἔδειχε
σημεῖα στενοχωρίας, ἀλυχτοῦσε ἀνήσυχτα, γυρῶσε στὴς
κάμρες, τρέβοταν στὰ ἐπιπλά κλπ.

Ὁ ἐλέφας πάλι εἶνε καὶ αὐτὸς φίλος τῶν οἶνοπνευ-
ματωδῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πίνει κατὰ κόρον, ἅμα τοῦ
δοθεῖ εὐκαρία, καὶ γίνεται... στοῦ! Ἐπίσης, ἕνα
ἀπ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΠΑΝΩΡΗΑΣ ΔΑΦΝΗΣ

(Αυτή η ιστορία δεν εινε δική μου, αλλά του πατέρα μου. Την έχω ακούσει απ' αυτόν κομμάτι δεκαριά φορές και τη γράφω νομίζοντας ότι μου την υπαγορεύει ο ίδιος. Μπορώ να είπω ότι, αυτή τη στιγμή που γράφω την πένα να γράφω, τον βλέπω στην παρυσία του σπιτιού μας εκεί πέρα στην "Ηπειρο", ν' ακουμπάει στο πλουμιστό προσκέφαλό με το χοντρό παγιάρι του στο χέρι, και ότι τον άκουσα — αν κι' εινε τόσα χρόνια τώρα πεθαμένος — να διηγείται την άρπαγή της Δάφνης, αδερφής του πατέρα του — του παππού μου).

Ο πατέρας μου — Θεός στωρέστον — είχε μιά μοναχοαδερφή, τη Δάφνη, που ήταν ήλιος και φεγγάρι στην οικογένειά του. Τ' όνομα Δάφνη έδω στον τόπο μας εινε όνομα αποκατεστημένο του σπιτιού μου και κανένα άλλο ηπειρωτικό σπίτι δεν τόχει. Γιατί αυτό; Δεν ξέρω....

Ήταν καλή εποχή τότε, ή εποχή του φεβρουαρίου 'Αλ'η Παισιά, που δεν μπορούσε νάχη κανείς πίσω στο φανερό, καλό, άξιο ή άμορφο, είτε άλογο καλό, είτε μουλάρι άξιο, είτε θυγατέρα ή αδερφή άμορφη. Άμα το μάθαινε ο τύραννος ο σαύλος, έστελανε και του τ' άρπαζε!

Οι άνθρωποι ενός σπιτιού από τη συνήθεια δεν καταλαβαίνουν ούτε την άσχημιά, ούτε την άμορφη σιμμεταξύ τους. Και γι' αυτό, ούτε ο πατέρας μου, ούτε κανένας άλλος απ' το σπίτι μας έννοιωσε την έξοχη άμορφη της Δάφνης, όταν ένας φίλος από μακρινό χωριό, που περνούσε πολύ σπάνια από το χωριό μας, ιδόντας γιά πρώτη φορά τη Δάφνη, του είπε με άληθινό τρόμο:

— Πώς δεν την κούβετε τέτοια ποιότητα! Κι' αν μάθει την άμορφη της ο Άντιχρόστος, τι θα κάνει;....

Ήταν ή Δάφνη τότε ως έντεκα—δώδεκα χρόνων, σαν τριαντάφυλλο, που μόλις έπαιρνε ν' άνοίγει. Τά λόγια εκείνα του φίλου έκαναν μεγάλη έντύπωση και στον πατέρα μου και σ' όλους τους άλλους. Όλο το σπίτι άνοιξε τα μάτια του και είδε την έκτακτη άμορφη του κοριτσιού, κι' από κείνη τη στιγμή ή πανώρεια Δάφνη κλείστηκε σ' ένα απόμωρο κι' άνήλια δωμάτιο του σπιτιού και δεν έδινε από κεί, παρά όταν δεν ήταν κανένας ξένος στο σπίτι. Όλο το χωριό μιλούσε κυρτά γιά το κλείσιμο του πανέμορφου κοριτσιού, και λίγο—λίγο τώμαθαν κι' όλα τα γύρω χωριά που ήταν γύρω—γύρω.

Πέντε άξερια χρόνια ή χιλιόκαλλι κόρη βρισκόταν κατελειμένη, κατάνυξη της άμορφιάς της, κι' έκλαιγε γιά τη μαύρη της τη μοίρα, που την είχε κάνει τόσο άμορφη και δεν μπορούσε να χαρή τον κόσμο, πηγαίνοντας είτε στο λόγγο γιά ξύλα, είτε στο ποτάμι γιά πλύμα, είτε σ' άμπέλι γιά σταφύλια, είτε στα χωράφια γιά δουλειά, είτε στη στάνη γιά γάλα και γιά τυρί.

Άλλ' έκλαιγε πλείότερο που δεν μπορούσε να βγί στο μεσοχώρι τις Πασχαλιές, τις άπορηές και τα πανηγύρια κι' όταν γίνονταν γάμοι, γιά να πασσή στο χορό και ν' άσπράνη ανάμεσα σ' όλα τα κορίτσια και τις νυφάδες. Έκλαιγε παρό και καταριόταν την άμορφη της, που τη φύλαγε κατέλειστη, και προτιμούσε να ήταν άσχημη σαν την ψυχοπαίδα του σπιτιού, τη Μαρία τη γυρτοπούλα, που χαϊφόταν όλη της τη λευτεριά. Προτιμούσε να ήταν μαύρη σαν άσπλη κι' άσχημη σαν κοκκινοθήρα, παρά νάναι λαμπροκάλλινη και να βρίζεται στα σκοτεινά και στη σελάδα.

Πέντε άξερια χρόνια, τα καλύτερα της ζωής της, τα πέρασε ή Δάφνη στη φυλακή, στη λύπη και στο κλάμα εξ αιτίας της άσχημιάς της. Άλλά ή λύπη και το κλάμα, αντί να την τρώνε και να την άφανίζουν, την έθρεφαν και την έκαναν πιο άμορφη και πιο συμπαθητική.

Ο πατέρας μου, σαν άρχηγός του σπιτιού, βάλλθηκε να την παντρέψει το γρηγορότερο, αλλά δεν κοτούσε να την πάρη κανένας νύμφη στο παιδί του από πό φόβο της άμορφιάς της. Ή άμορφη, αυτό το θείο δώρο που μπορούσε άλλο να την άνεβάσει σε θρόνο βασιλικό, εκείνη την εποχή, στην πατρίδα μας και σ' όλη την Τουρκιά ήταν όχι άξιοζήλευτο πράγμα. Και να γιατί:

Όποιος είχε στο σπίτι του θυγατέρα, νύφη ή αδερφή, ήταν το ίδιο σαν νάχε μέσα την άσπαστη με τ' άστροπαλέα της. Παρουσιάζονταν ο αποσταλμένος του τυράνου και σου έπαιρνε το παιδί σου από την άγκαλιά σου, χωρίς να μπορείς να του κάνης τίποτε!

Πολλοί πατεράδες, όταν είχαν την κακοτυχία νάχουν κόρη άμορφη, σαν καληώρα ο πατέρας μου, έκαμαν το πρόσωπό της με κάποιον άναμμένο και γλύτωναν από τον κίνδυνο να ιδούν τα σπλάχνα τους σε τοφνακή άγκαλιά και να γίνουν πεθεροί Τούρκων! Το ίδιο συμβόλεψαν και τον πατέρα μου γιά τη Δάφνη, να της κάμψη το πρόσωπο και να γλυτώσει μιά γιά πάντα από τους φόβους κι' από τους κινδύνους, αλλά στάθηκε άδύνατο ν' άποφασίσει να κάνει ένα τέτοιο πράγμα.

Δεν το κάμνω εγώ αυτό, έλεγε, να χαλάσω μιά τέτοια άμορφη, που θα τη ζήλευναν και βασίλισσες. Κι' αν τόχει να τη μάθω ο Παισιός και στείλει να μου την πάρη, προτιμώ να τη σκοτώσω άνωσ μου και να τη θάψω πανώρεια, όπως εινε, παρά να τη χαλώμαι άσχημη!....

Μιά μέρα που οι άντρες του σπιτιού και ή πλείότερες γυναίκες ήταν σκορπισμένοι στις έξωτερικές δουλειές και δεν έδουσαν στο σπίτι παρά ή βάβω του πατέρα μου, ή σκημαμένη άπορηγυναικία, που είχε λάχει σε σαράντα πολέμους στο Σούλι, ή Μαρία ή γυρτοπούλα, τα λιανοπαίδια κι' ή σελάδομένη Δάφνη, είκοσι τριχονταριά του Άλ'η Παισιά χούμωσαν μέσα κι' ύστερ' από τα καλωήμερα και τα καλωσορίσματος, έλεγε ο άρχηγός τους στη βάβω:

— Έρχόμαστε από το βέζο Άλ'η Παισιά γιά να πάρουμε το Δάφνη! Δό μας το Δάφνη να φεύγουμε....

Η βάβω, χωρίς να τα χάση καθόλου, του έλεγε:

— Κάποιος έχρός μας —θα γέλασε τον βάβω— πός ή Δάφνη μου ειν' άμορφη και πάει άδεια ο κόπος σας....

— Δεν το γελούν το Παισιά τ' άνθρωπα του, όρη μετάνω! Άπολογήθηκε ο άρχηγός των τριχονταριών. Να μές το δόκις γιά τη γορά γιά να φεύγουμε....

— Νά σάς τη δόκα! έλεε ή βάβω.

Και φώναζε:

— Δάφνη! Δάφνη!....

— Όσοι άπολογήθηκε μιά φωνή από τα παραμύθια δωμάτια, και σε λίγο παρουσιάστηκε ή Μαρία ή γυρτοπούλα, κατάνυξη της άμορφιάς της, άμνημένη γιά όρα άνάγκης.

Μόλις την είδε ο άρχηγός των τριχονταριών, φώναζε θυμωμένα:

— Δεν ειν' αυτό το Δάφνη! Αυτό εινε το ψυχοπαίνα σου το άλλο!....

Φτοπούλα! Το Δάφνη θέλουμε να μās δόκις, όρη μετάνω, κι' όχι άλλο!....

Η βάβω κατάνυξη πός είχε γίνει προδοσία και πός οι τριχονταριοί τα γνώριζαν όλα και φώναζε μ' όλη τη δύναμή της γιά ν' άκούση ή Δάφνη και να φύγη:

— Αυτή ειν' ή Δάφνη! Άλλη Δάφνη δεν έχω! Άν σās άρθείς πάρε την, κι' αν δεν σās άρθείς άφήστε την!....

Η Δάφνη, ακούγοντας από μέσα αυτόν τον διάλογο, πετάχτηκε απ' την κρυφή την θύρα έξω με το πρόσωπο μετοιμολομένο, αλλά τρεις τριχονταριοί που φύλαγαν άπ' έξω, την έπαισαν και φώναζαν άφάντικα:

— Ντίλι παρμάστα! Έξο! (Βγάτε έξω! Την πάσμε!).

Οι τριχονταριοί βγήκαν έξω τρεχάτοι και ή βάβω, ακούγοντας τις φωνές και τα κλάματα της Δάφνης, άρπαξε ένα ντουφέκι και βγήκε έξω. Βλέπε τη Δάφνη ανάμεσα στους Τούρκους και όλην καταπάνω της να τη σκοτώσει, αλλά το μολύβι αντί να πετύχ η Δάφνη, πέτυχε τον άρχιτριχονταρή και τον έστρωσε καταγής φόρο.

Στη στιγμή τραβούν κι' οι τριχονταριοί μιά μπαταρία και γυμίζουν κάτω τη βάβω σκοτωμένη! Κι' έτσι τράβηξαν γιά τα Γιάνενα άνεόκλητοι, φέροντας μαζί τους την πανέμορφη Δάφνη, γιατί δεν είχε κανένας την τόλμη απ' το χωριό να χτυπήσει τους άνδρες.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.."

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Άπό τις μινυταριές του δούκδ Ρισελιέ. Ή άμορφη και το χρέμα. Ή έξυπνη αντίδικος του γόητος. Ή δικαιοσύνη του Θεοδώρητου. Τό δικησ της χήρας. Οι άσυνείδητοι δικασταί. Στην κρεμάλα! Ή άπληστία του Πίθη. Πώς γιναιρέθηκε από τη δίφα του χρυσού, κτλ. κτλ.

Ο περιφημος Γάλλος στρατηγός ντε Ρισελιέ κατηγορήθηκε κάποτε από την ενοουμένη του Σαιν—Βινσέντ, επειδή άρνούνταν να της έξοφλήσει ένα γραμμάτιο 100.000 σκούδων, τα οποία της είχε υποσχεθεί ως άντάλλαγμα του έρωτός της.

Κατά τη διαδικασία που έπαρολούθησε, ο Ρισελιέ ύποστηξε, ότι το γραμμάτιο ήταν πλαστό και γιά να κάταπορώσει την αντίδική του, γύρισε σε μιά στιγμή και της είπε:

— Κυρία, κυτάξτε το πρόσωπό σας και πείτε μας ειλικρινά. Ά—ξίζει να πληρωθώ μ' ένα τόσο μεγάλο ποσό;

— Έγώ δεν είμαι τόσο έγνώστρια σαν εσάς, στρατήγχα, του άπέντησε ή έξυπνη Παριζιάνα. Κυτάξτε όμως και σεις το δικό σας πρόσωπο και πείτε μας αν εινε ποτέ δυνατόν να σās άγαπήσει μιά γυναίκα, αν δεν της προσφέρετε μιά άξία λόγω χρηματική άμοιβή... ***

Μιά μέρα παρουσιάστηκε στον βασιλέα των Φράγκων Θεόδωρο κάποιον χήρα και του παραπονέθηκε ότι, ενώ είχε καταγγείλει κάποιον ισχυρό ευγενή, δεν μπορούσε να βρή το δικησ της, λόγω των έπισημημένων άναβολών της δικης.

Ο Θεόδωρος κάλεσε τότε τους δικαστάς και τους διέταξε να τελειώσουν την ύπόθεσι της χήρας άπνημερόν. Την έπαμειν ή χήρα ξαναπήγε στον αυτοκράτορα και τον ευχαρίστησε γιά την προσωπική του έπιέβασι, χωρίς στην άποία, επί τέλους, βρήκε το δικησ της.

Κατόπιν αυτού, ο βασιλέας έανακάλεσε μπροστά του τους μεροληπτικούς δικαστάς και τους επέτληξε, λέγοντάς τους:

— Γιά να τελειώσετε την ύπόθεσι αυτής της χήρας μείσα σε μιά μέρα, σημαίνει ότι δεν ήταν καθόλου πολυλόπη. Και όμως της βασούσατε πίσω τόσο καιρό. Πρέπει λοιπόν να τιμωρηθείτε γιά την άμελειά σας... Και διέταξε να τους άποκεφαλίσουν. ***

Ο Άσπινός βασιλέας Πίθης, ο οποίος έούσε κατά την εποχή του Σερραφάντος, είχε άναγκάσει όλους τους ύπηκόους του να εργάζονται στα χρυσωρυχεία του, με το σκοπό να μαζέψουν πολλούς θησαυρούς.

Μετά καιρό, όταν γύρισε από κάποιο ταξείδι και κάθισε να φάη, ή γυναίκα του του πρόσφερε ψωμί και φρούτα από... χρυσά μείσα σε σκεπή επίσης χρυσάφανα!...

Ο βασιλέας ευχαριστήθηκε γιά την άφθονία αυτού του χρυσού φρού, αλλά επειδή δεν μπορούσε να γευματίσει με... μέταλλα, ζήτησε να του φέρουν από τα συνηθισμένα φαγητά.

Μεγαλειότατε, του άποκήθηκε τότε ή βασίλισσα, από τον παρό που διέταξε να δουλεύουν οι ύπηκοί σου στα χρυσωρυχεία, έγκυκατέλειψαν τη γεωργία και ή γη δεν παράγει πια προϊόντα. Άφου λοιπόν το θέλησες έτσι, φάγε τώρα χρυσάφι.

Ο Πίθης, που ήταν γνωστός βασιλέας, αντί να θυμώσει από τα λόγια της γυναίκας του, άναγνώρισε το δικησ της και από εκείνη την ημέρα διέταξε να μη δουλέψουν στα χρυσωρυχεία του, παρά το ένα πέμπτον από τους κατοίκους της χήρας του. ***

Ο Διονύσιος, ο τύραννος των Συρακουσών, βρισκόταν πάντα σε άνησυχία, λόγω των συνωμοσιών που έξυφανοντο και ξεσπούσαν γύρω του τόσο εναντίον του. Μιά μέρα, παρουσιάστηκε μπροστά του ένας ξένος και του ύποσχεθηκε άντι γενναίας άμοιβής, να του πη ένα μυστικό, με το οποίο θα έπληροφροειτο από έξης κάθε συνωμοσία που θα γινόταν εναντίον του και θα την προλάβαινε.

Ο Διονύσιος έμεινε συμφωνός γιά την προτεινόμενη άμοιβή και τότε ο πλάκωνος ξένος έσκησε σ' αυτό του και του είπε:

— Μεγαλειότατε, σου έξαμολογούμαι, ότι δεν γνωρίζω κανένα μυστικό, αλλά αν άνασώνωσεις στους ύπηκόους σου, ότι πραγματικά σου άπεκάλεινα κάτι τέτοιο, να είσαι βέβαιος πως κανένας πια δεν θα τόλμησε να συνωμοτήσει εναντίον σου... ***

Ο τύραννος βρήκε λογικότατο το έπιχείρημα του ξένου και άφου του πληρώσε τη συμφωνημένη άμοιβή, άκολούθησε τη συμβουλή του και ήσύχασε όριστικά απ' τις συνωμοσίες.

που το φεβρουάρι βέζο, παρά μόνον έτρεξαν κι' είδοποίησαν τ' άδερφοαδέρφια της που δουλεύαν έξω από το χωριό.

Σε μισή ώρα έφτασαν όλοι στο χωριό, φίλησαν το λείψανο της άρτας βάβω τους, άρματώθηκαν κι' έτρεξαν να προφτάσουν τους τριχονταριούς με την άποφασή ή να ξεστολαβώσουν τη Δάφνη ή να σκοτώσουν ός τον ένα.

Οι τριχονταριοί, μόλις πέρασαν τον Καλαμά κι' ένόμισαν, ότι βρισκονταν άσφαλισμένοι, άρχισαν να πηγαίνουν άνωρτα—άνωρτα, θαμίζοντας τη χιλιόκαλλι σελάδα τους. Και τόσο πολύ μαγεύτηκαν από την άορη άμορφη της, ώστε άρχισαν να σέφτονται να μην την παραδώσουν στον Άλ'η Παισιά. Κι' όταν βρέθηκαν σύμφωνοι σ' αυτό, ήλθε το δυσκολότερο ζήτημα:

— Πώς θα την πάρη απ' όλους;....

Όλοι ήταν νέοι από είκοσι ως είκοσιπέντε χρόνων και καθένας την ήθελε γιά πόν έαυτό του. Ο ένας πανεύνοταν γιά την άμορφη της, ο άλλος γιά το σπίτι του, και πές ο ένας, πές ο άλλος, θυμωσαν, βρίζονταν και πάστηραν με τ' άρματα.

Βρόντησαν ντουφέκια κι' άστραφταν γιγατόνια και σε μιά στιγμή σπύρθηκαν όλοι καταγής, έξω ένας μονάχα που δεν είχε άλλον άνταπό να σκοτώσει ή να σκοτωθί απ' αυτόν. Αυτός, κητής και χαμένος, έτρεξε ν' άρπάξει στην άγκαλιά του τη Δάφνη, που βρισκονταν λαβωμένη ανάμεσα στους τόσοσ σκοτωμένους, κι' έτρεχε το όλο της σαν βόδι επάνω στο στήθια της.

— Είσα δικό μου! της είπε ο Άρδα—νής με έρωτικό πάθος.

Μεταξύ μου, σκεπώ! του άπολογήθηκε με ήρωική άπάθεια και με περιφρόνηση. Μεταξύ μου, να πεθάνω Χριστιανή!

Έσκυψε έσκυψε να τη φιλήσει, κι' αυτή την άρπαξε το μεταμμένο γιγατόνια του σκοτωμένου που βρισκόταν δίπλα της και του το έμπηξε στο στήθια μ' όση δύναμη της έδωσε το μίσος κι' ή άποστροφή, και την έριξε άψηγη καταγής. Κι' έτσι αυτή μονάχα έμεινε ζωντανή ανάμεσα σ' είκοσι—δύο σκοτωμένους έχτρους της.

Υστερ' από κήρυση ώρα, έφτασαν ταχέστα τ' άδερφοαδέρφια της.

— Άδέρφια μ'! Σαδέρφια μ'! φώναξε ν' άγώνα ή Δάφνη. Πεθαίνω Χριστιανή!... Ένα σκεπώ που θέλησε να με μαζέψει το σκότωσα....

Ρίχτηκαν επάνω της οι δικοί της κλαίγοντας, την άρπαξαν στην άγκαλιά τους και την έφεραν στο σπίτι....

Υστερ' από λίγον καιρό, ο Άλ'η Παισιός κηρύσσοντας από τον Σουλτάνο φρομολής, δηλαδή άντάρτης, έξ αιτίας των φεβρουάριων κακουρημάτων του, κι' ή πεντάμορφη Δάφνη παντρεύονταν το πιο άμορφο παλληκάρι του πότου μας, τον Δωκιαντή.

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

Μιάς χήρας γιυός ειν' άρρωστος βαρεία γιά να πεθάνη και μπαμπούγαίνουν οι γιατροί με γιατρικά στα χέρια, και μπαμπούγαίν' ή μάνα του με χέρια σταυρωμένα.

— Και δέ μου λές, παιδάκι μου, τό τ' ειν' ή άρρωστιά σου να πάς στην Πόλη γιά γιατρό, στη Λάρσα γιά βοτάνι;

— Μάνα, της Πόλης ο γιατρός δεν μπορ' να με γιατρέψη, μόνο μιά κόρη έμμορφη στον άργαλειό που ύφαινε, που ύφαινε τα μεταξωτά κι' ύφαινε τα βαμμένα.

Σύρε, ματωίλα, να της πης γυναίκα να την πάρω.

Παίρνε τη ρόκα της και πάει, πάει στη μαυρομάτα.

Άπό μακριά τη χαϊρετά κι' από κοντά της λέει:

— Κόρη μου, ο γιυός μου σ' άγαπά και θέλει να σε πάρη γιά να σε κάνω νύμφη μου, γυναίκα του (παιδιού μου).

— Χρυσός ο λόγος σ', μάνα μου, μητέρα (του άντρός μου).

— Άν μ' άγαπά και βούλεται γυναίκα να (με πάρη,

ές προσκλήσει τον πατά να βάλη τα (στεφάνια.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

—Η Άλκυον, μία αγαθή χορική, παίρνει ένα πρωτό το θετό παιδί της, τον δεκαοκταετή Γαβριήλ, και τον οδηγεί στην αθήουσα των Τιμών του φεουδαρχικού πύργου των κοιτώνων ντε Μοντγκομερύ, ο οποίος δεκαπέντε χρόνια τώρα μένει χωρίς κύριο. Εκεί τον βάσει ως κορφή, ο Ένα θρόνο και τον αποκαλείται ότι είναι γιος και κληρονόμος του τελευταίου κόμητος ντε Μοντγκομερύ, ο οποίος έχει εξαφανιστεί μυστηριωδώς προ δεκαπενταετίας, χωρίς ποτέ να εξακριβωθεί κανείς τι απέγινε, αν και όλοι απέδωσαν την εξαφάνισή του στους εχθρούς του, Γι' αυτό τον λόγο μάλιστα, η Άλκυον ανάρθηκε κρυφά τον γιο του, από φόβο μήπως θεί κ' αυτός την τύχη του πατέρα του. Ο Γαβριήλ άκουσε την αποκαλή της πιστής γυναικάς κι' ετοιμάζεται να πάει στο Παρίσι για να βρει τους εχθρούς του πατέρα του και να τους εκδικηθεί. Έντομασταύ τρέχει στο σπίτι του Άλκυον, ο οποίος έχει υποσχεθεί τη μικρή του φίλη Άρτεμιδα για να της αναγγείλει τα ευχάρια νέα. Μά εκεί, η Άρτεμις, της οποίας κανείς ως τότε δεν ήξερε την καταγωγή, τον πληροφορεί ότι είναι σφύσει μερικώς γάλοι άρχοντες εκ μέρους του πατέρα της και την πάντρεψαν, χωρίς να θέλει κι' η ίδια, με τον δούκα ντε Κάστρο, μολοντί εκείνη ήταν ακόμα δώδεκα χρόνων. Μετά την αποκάλυψη αυτή, ο Γαβριήλ συντετριμμένος, έφυγε για το Παρίσι. Εκεί, με το ψευδώνυμο υποκόμης ντε Έμεξ, κατόρθωσε να κερδίσει την αγάπη και την έκτιμηση του δούκα ντε Γκιζ, μαζί με τον ύπνον των ζαχαρώσεων, έπειτα από έξη χρόνια, στην Ιταλία, όπου ο Γκιζ έχει έκτοτε τεύσει προς κατάκτηση του βασιλείου της Νεαπόλεως. Έπειτα δε τις ημέρες εκείνες επρόκειτο να γίνουν στο Παρίσι οι γάμοι του διαδόχου Φραγκίσκου με τη Μαρία Στουάρτ, ανιψιά του Γκιζ, ο δούκς στέλνει το Γαβριήλ στην πρατήριουσα με δώρα για τους νονομους. Έντομασταύ ντε Άρτεμις, της οποίας ο σύζυγος δούκς ντε Κάστρο σκοτώθηκε στον πόλεμο, βρίσκεται στο παλάτι κοντά στον βασιλέα Έρικο Β', τον πατέρα της, και τη μητέρα της Άρτεμιδα ντε Πουατιέ, την ενομένη του βασιλέως.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Αυτό επαναλαμβάνετε διαρκώς, Μεγαλειότατε, είπε η Άρτεμις του Πουατιέ, κατασυμφώνοντας με στενοχωρία. Είχαμε συμφωνήσει ωστόσο ότι η Άρτεμις ντε Κάστρο θα εμφανιζόταν ως παιδί μιας άλλης, και όχι ως δικό μου... Έγώ είχα γεννηθεί για ν' αποκτήσω από σας νόμιμα παιδιά, Έγινε ενομένη σας γιατί σας αγαπούσα, μα δεν θ' άνεχθώ ποτέ ν' αποκαλυφθώ έτσι σ' όλο τον κόσμο ο δεσμός μας...

— Θα γίνω, δι' επιθυμία η ύπερφανεία σου, απάντησε ο βασιλέας. Ωστόσο αγαπάς κι' εσύ το παιδί μας... Δεν είν' έτσι, Άρτεμις; — Ναι! Εγώ προτιμώ να τ' αγαπάτε σεις...

— Ω! Εγώ το λατρεύω... Είναι τόσο γοητευτική, τόσο έξυπνη και καλή η κόρη μας... Έξ' άλλων, Άρτεμις, μου θυμίζει τα νεανικά μου χρόνια, την εποχή εκείνη που σ' αγαπούσα... Ω! δεν σ' αγαπούσα βέβαια από βρεθεία από σήμερα, αλλά τότε σ' αγαπούσα πρελιά, παράφορα, μέγας... εγκληματίας...

Ο βασιλέας, καθώς επρόφερε την τελευταία αυτή λέξη, βυθίστηκε σε βαθιές ονειροποιήσεις... Έπειτα ανασηκώνοντας το κεφάλι του, είπε:

— Αυτός ο Μοντγκομερύ... Δεν τον αγαπάς ποτέ; Δεν είν' έτσι, Άρτεμις;... Δεν τον αγαπούσες ποτέ;...

— Ω, τί ερώτησις! απάντησε μ' ένα περιφρονητικό χαμόγελο η ενομένη. Έπειτα από είκοσι χρόνια, βασταίε ακόμα αυτή η ζήλεια!...

— Ναι, για σένα, Άρτεμις, ήμουν είμαι και θα είμαι πάντοτε ζηλότυπος! Εάν δεν τον αγαπούσες, όπως μου λές... Μά αυτός σ' αγαπούσε... Ναι, ο αδελφός, πολμούσε να σ' αγαπά...

— Θεέ μου!... Μεγαλειότατε, δίνετε πάντοτε εξαιρετική πίστι στις εμφανιζόμενες τις οποίες με καταδίδωκαν οι διαμαρτυρόμενοι... Αυτό δεν παύει να σ' ένα καθολικό βασιλέα σάν κι' εγώ... Όποσδήποτε, κι' αν αυτός ο άνθρωπος μ' είχε αγατήσει, δεν έχει καμιά σημασία, τη στιγμή που η καρδιά μου δεν έλαμψε ούτε στιγμή να χτυπήσει για σάς... Έξ' άλλων ο κόμης ντε Μοντγκομερύ είναι τόσο

Ο νεαρός διάδοχος Φραγκίσκος

χρόνια τώρα πεθαμένος...

— Ναι, πεθαμένος! μούγκρισε ο βασιλέας μ' ύποκυψη φωνή.

— Άς μη μελαγχολούμε μ' αυτές τις θλιβερές αναμνήσεις μα μέρα γιορτής, σάν τη σημερινή, είπε η Άρτεμις. Είδατε, αλήθεια, καθόλου σήμερα τ' αγαπημένα μας παιδιά, τους μελλοντικούς Φραγκίσκο και Μαρία Στουάρτ; Είναι βέβαια πάντα έρωτεςμένοι με την ίδια τυφελότητα... Σήμερα έπί τέλους, η μεγάλη τους ανυπομονησία θα ικανοποιηθεί. Μέσα σε δυό ώρες θα παντρευτούν και θα γίνουν ευνυχιμένοι, όσο και οι Γκιζ, οι οποίοι τόσο επιθυμούσαν αυτή την ένωση...

— Ναι, αλλά μην ξεχνάς, ότι υπάρχει και κάποιος που μαντεύει για τον ίδιο λόγο, είπε ο βασιλέας. Κι' αυτός είναι ο γέρο κοιτστάνιος Μοντγκομερύ. Θα μαντεύει δε ακόμα περισσότερο, γιατί φοβάται πολύ, πως η κόρη μιας Άρτεμις δεν θα δειλήσει να γίνη σύζυγος του γιου του.

— Μά, Μεγαλειότατε, του είχατε υποσχεθεί αυτό το γάμο για να τον ικανοποιήσετε, επειδή ο γιος σας Φραγκίσκος παντρεύεται σήμερα με την ανιψιά των Γκιζ, Μαρία Στουάρτ...

— Ναι, του το είχα υποσχεθεί, μα φαίνεται πως η κόρη μας νοιώθει μεγάλη αντανάθεια για το γάμο του κοιτστάνιου.

— Τι αντανάθεια μπορεί να έχει ένα κορίτσι δεκαοκτώ χρόνων, που μόλις βγήκε απ' το μοναστήρι;

— Ακριβώς με περιμένει τώρα στο διαμερίσματά μου, για να μου μιλήσει γι' αυτό το ζήτημα.

— Πηγαίνετε να την συναντήσετε, Μεγαλειότατε. Εγώ έντομασταύ θα προσταθίσω να γίνω όραία, για να σας αρέσω.

— Είσα πάντοτε όραία, είπε ο βασιλέας. Μην ξεχνάς, ότι μετά την τελετή, θα σε συναντήσω στον επικόδρομο. Θ' αγωνιστώ και σήμερα προς τιμήν σου και θα σ' ανασηρώσω βασίλισσα των αγώνων...

— Βασίλισσα; Και η άλλη; Η Αικατερίνη των Μεδίκων;

— Δεν υπάρχει παρά μόνο μία βασίλισσα, Άρτεμις, και την έφερε σ' εμένα, Άρτεμις...

— Άρτεμις, Μεγαλειότατε. Και πορ πάντων, μη κάνετε ασύνετες υπομνήσεις στις κονταρομαχίες... Πολλές φορές με φρόνιζε, Μεγαλειότατε.

— Άλλοιωμα! Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος, αν και θα ήθελα πολύ να υπάσχη, για ν' αποκτήσω κάποια αξία στα μάτια σου. Μά η ώρα περνάει και σίγουρα η άλλη μου Άρτεμις θ' ανυπομονεί. Πές μου ακόμα μία φορά, ότι μ' αγαπάς.

— Μεγαλειότατε, σας αγαπώ, όπως σας αγαπούσα πάντοτε και όπως θα σας αγαπώ πάντοτε.

Ο βασιλέας, πριν φύγει, έστειλε με το χέρι του ένα φίλημα στην ενομένη του και είπε:

— Χαίρε, Άρτεμις, πολυαγαπημένη μου.

Και βγήκε έξω. Αμέσως μία μυστική πόρτα άνοιξε από τον άπαικτον τοίχο και ο κοιτστάνιος Μοντγκομερύ έκανε την εμφάνισή του στο δωμάτιο της Άρτεμιδος του Πουατιέ.

— Μά τον θάνατο του Χριστού, φώναξε απότομα, άρετά φληναύσεις σήμερα!

— Φίλε μου, απάντησε η Άρτεμις, η οποία είχε σιωπήσει, είδατε ότι πίνω απ' τις δέκα, απ' την ώρα δηλαδή που μου είχατε δώσει ραντεβού, έκανα ό,τι μπορούσα για να τον απομακρύνω... Υπέφερα όσο κι' εσείς, πιστεύετε με!

— Όσο κι' εγώ! φώναξε ο κοιτστάνιος. Όχι, μα το Άγιο Πάσχα!

Κι' αν πρόκειται, γιατί θέλει τώρα ν' άρνηθώ στο γυό μου Φραγκίσκο τη χείρ της κόρης σας Άρτεμιδος, αφού μου το υποσχεθήκατε επισήμως; Μά τον ανάνθηνο στέφανο, δεν θα φαντάζομαι να νομίζετε, ότι αυτή η κόρη θα έκανε τιμή στον οίκον των Μοντγκομερύ με το να γίνη μέλος του. Πρέπει αυτός ο γάμος να γίνη! Άκούτε, Άρτεμις! Θα τιμωρήσω έσθ αυτό! Είναι ο μόνος τρόπος ν' αποκαταστήσουμε ειρήνη στην οικογένεια μεταξύ του οίκου μου και των Γκιζ, που ο διάβολος να τους πάρη. Γι' αυτό, Άρτεμις, ο γάμος αυτός πρέπει να γίνη, έστω κι' αν δεν τον θέλει ο βασιλέας, ο Πάπας κι' όλος ο κόσμος...

— Μά φίλε μου... ηθεύρισε η Πουατιέ. — Μά που να πάρη ο διάβολος! τη διέκρινε φωνάζοντας ο κοιτστάνιος. Άκούσατε!... Σας είπα ότι ο γάμος αυτός πρέπει να γίνη. — Θα γίνη λοιπόν, φίλε μου, βιάστηκε να του απαντήσει η Άρτεμις τρομαγμένη...

V

ΟΙ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ο βασιλέας, επιστρέφοντας στα διαμερίσματά του, δεν βρήκε έπί την κόρη του. Ο θυρωρός της υπηρεσίας τον πληροφορήθηκε ότι η Άρτεμις ντε Κάστρο, αφού τον περιμένε έπί ώρα, είχε πάει στα διαμερίσματα των άλλων πριγκηπών, αφού προηγούμενος τον περιέλασε να τον έξη να την ειδοποιήσει πως θα έφτανε ο βασιλέας.

— Καλά, είπε ο Έρρικος Π', θα πάω να την συναντήσω μόνος μου.

Αμέσως μία μεγάλη αίθουσα, ακολουθώντας ένα μακρό διάδρομο και στάθηκε μπροστά σ' ένα πορτα μισανοιχτή. Βρισκόταν μπροστά στα διαμερίσματά των παιδιών του. Τα γέλια τους και η φωνές τους είχαν καλύψει το θόρυβο των βημάτων του κι' έτσι μπόρεσε να ιδεί, απαρατήρητος, το πιο γοητευτικό και χαριτωμένο θέαμα.

Όρθια μπρος σ' ένα πορτάφυρο, η νεαρή και δειλά μελλοντική Μαρία Στουάρτ, ήταν περιστοιχισμένη από την Άρτεμις ντε Κάστρο και τις πριγκηπισσές Έλισαβέτ και Μαργαρίτα της Γαλλίας. Κι' η τρις, φίλως σάν σπουγγιτάκια και γλυκιάς ένθουσιασμού, χιτταζαν τη νύφη και κάθε τόσο της διόρθωναν μία λεπτομέρεια της τουμπελάς της. Στην άλλη άκρη του δωματίου οι πριγκηπές Κάρολος, Έρρικος και ο μικρότερος αδελφός του Φραγκίσκος, γελώντας και φρονιάζοντας όσο μπορούσαν πο δυνάτι, έσπρωχναν με δίες πως τις δυνάμεις μία πόρτα, την οποία του είχαν προσκαθήσει ν' ανοίξη ο διάδοχος Φραγκίσκος, ο νεαρός μελλοντικός. Τ' αδελφά του έννοούσαν να μην τον άφηναν να ιδεί ως την τελευταία στιγμή έστω και να γινόταν σε λίγο σύζυγός του.

Ο Πάπας Αμυώτος, ο παπιαγωγός των πριγκηπών, συνδένταζε σε μία άκρη με την κυρία ντε Κοντι και με την λαίδη Λένωξ, τις γκονθερινάτες των πριγκηπισσών. Με δυό λόγια, βρισκότανουσιν εκείνη τη στιγμή συγκεντρωμένα και μέσα δια τα πρόσωπα, τα οποία επρόκειτο να παίξουν στο μέλλον έπί τόσο σπουδαίο ρόλο στην ιστορία της Γαλλίας και της Ευρώπης. Ήσαν εκεί όλα τα παιδιά του βασιλέως: ο διάδοχος, ο οποίος θα γινόταν βασιλέας με τ' όνομα Φραγκίσκος Β', η Έλισαβέτ, η οποία παντρεύτηκε τον Φίλιππο Β' κι' έγινε βασίλισσα της Ισπανίας, ο Κάρολος που έγινε κι' αυτός βασιλέας με τ' όνομα Κάρολος ΙΧ, ο Έρρικος που έγινε επίσης βασιλέας με τ' όνομα Έρρικος ΙΙΙ, η Μαργαρίτα του Βαλουά, η κατόπιν βασίλισσα Μαργαρίτα που έγινε σύζυγος του Έρρίκου ΙΥ, ο Φραγκίσκος που έγινε σύζυγος του Άλανσόν, του Άνζυ και της Βραβάντης και τέλος η Μαρία Στουάρτ που έγινε δυό φορές βασίλισσα και μαρτύρησε στο βελόμια.

Ο παπιαγωγός Αμυώτος, ο οποίος έγινε ένδοξος, μεταφράζοντας την Πλουταρχο, παρακαλούσε μες μελαγχολία τα παιγνίδια αυτά των πριγκηπών, οι οποίοι ατοματούσαν το μέλλον της Γαλλίας.

— Όχι!... Όχι!... Ο Φραγκίσκος δεν θα μπη μέσα! φώναζε άγρια ο Κάρολος, ο ίδιος Κάρολος που διέταζε αργότερα τη σφαγή του Αγίου Βαρθολομαίου.

Και βοηθούμενος από τ' αδελφά του, κατόρθωσε να κλείσει για καλά την πόρτα και να περάσει το αίμα, καθιστώντας έτσι απολύτως αόρατη την είσοδο στο φτωχό δωμάτιο Φραγκίσκου, ο οποίος τουλάχιστον έκεντε απ' έξω τ' άκουσμα του να τον άφήσουν να μπη μέσα.

— Όχι!... Όχι!... Ο Φραγκίσκος δεν θα μπη μέσα! φώναζε άγρια ο Κάρολος, ο ίδιος Κάρολος που διέταζε αργότερα τη σφαγή του Αγίου Βαρθολομαίου.

Και βοηθούμενος από τ' αδελφά του, κατόρθωσε να κλείσει για καλά την πόρτα και να περάσει το αίμα, καθιστώντας έτσι απολύτως αόρατη την είσοδο στο φτωχό δωμάτιο Φραγκίσκου, ο οποίος τουλάχιστον έκεντε απ' έξω τ' άκουσμα του να τον άφήσουν να μπη μέσα.

— Όχι!... Όχι!... Ο Φραγκίσκος δεν θα μπη μέσα! φώναζε άγρια ο Κάρολος, ο ίδιος Κάρολος που διέταζε αργότερα τη σφαγή του Αγίου Βαρθολομαίου.

Και βοηθούμενος από τ' αδελφά του, κατόρθωσε να κλείσει για καλά την πόρτα και να περάσει το αίμα, καθιστώντας έτσι απολύτως αόρατη την είσοδο στο φτωχό δωμάτιο Φραγκίσκου, ο οποίος τουλάχιστον έκεντε απ' έξω τ' άκουσμα του να τον άφήσουν να μπη μέσα.

— Ο αγαπημένος Φραγκίσκος!... Πόσο τον βασανίζουν! είπε η Μαρία Στουάρτ στις νεαρές κοινάδες της.

— Σταθήτε λοιπόν, Μαρία, να σας περάσω αυτή την καρφίτσα, είπε γελώντας η μικρούλα Μαργκό. Τι όραία έφευρες; η καρφίτσα! Αλλάς που τις ανακάλυψε τον περασμένο χρόνο, πρέπει ν' αναγορευθώ μεγάλος άνδρας...

— Και μόλις περάσουμε την καρφίτσα, επρόθεσε η τρυφερή πριγκηπισσα Έλισαβέτ, θα πάω ν' ανοίξω εγώ στο φτωχό Φραγκίσκο, αφήνοντας τα διαβολάκια τ' αδελφά μου. Υποφέρω βλέποντάς τον να υποφέρει...

— Ναι, εσύ τα καταλαβαίνεις αυτά, Έλισαβέτ, είπε αναπνεύζοντας η Μαρία Στουάρτ. Τα καταλαβαίνεις, γιατί σκέφτηκες τον χαριτωμένο Ισπανό διάδοχο, ο οποίος τόσο μας διασκέδαζε όταν είχε έλθει στο Σαιν-Ζερμαίν.

— Δέστε! φώναξε πονηρά η Μαργκό, χτυπώντας τα χέρια της. Η Έλισαβέτ κοιμάσσε. Μά πραγματικά ήταν όραιος και χαριτωμένος ο Ισπανός της.

— Αφήστε τα αυτά! είπε, επευθύνοντας μητροικά η Άρτεμις ντε Κάστρο, η μεγαλύτερη απ' όλες τις κόρες του βασιλέως. Δεν κάνει, Μαργαρίτα, να λένε τέτοια πράγματα μεταξύ τους πλουταγυμμένες αδελφές, σάν κι' εμείς...

Τίποτε, στ' αλήθεια, δεν ήταν πιο γοητευτικό από το θέαμα των τεσσάρων αυτών καλλονών, που ήταν τόσο διαφορετικές και τόσο τέλειες. Έμοιαζαν όλες με λοιδουδιασμένα μπαμπούζια. Η Άρτεμις ήταν όλο αγνότητα και γλυκύτητα, η Έλισαβέτ γεμάτη σοβαρότητα και τρυφερότητα, η Μαρία Στουάρτ εαγρήνε με τα θέληγιά της και η Μαργκό πετούσε σπιδες.

Ο Έρρικος, γοητευμένος και κατασυναγμένος, δεν έχοταν να κοιτάξη το σύμπλεγμα αυτό.

Στο τέλος αποφάσισε και μπήκε μέσα.

— Ο βασιλέας! έφώναζαν όλοι με μία φωνή.

Και όλοι οι πριγκηπές κι' η πριγκηπισσές έτρεξαν άμεσως προς τον πατέρα τους. Μονάχα η Μαρία Στουάρτ, μένοντας πολύ πίσω, πήγε και τράβηξε το σύτη κι' έτσι άνοιξε έπί τέλους την πόρτα στον Φραγκίσκο. Ο διάδοχος μπήκε μέσα γρήγορα κι' έστρεψε κι' αυτός μαζύ με την μηροτή του προς τον πατέρα του.

— Καλήμέρα, παιδιά μου, είπε ο βασιλέας. Είμαι πολύ ευχαριστημένος που σας βρίσκω όλους γεμάτους όγεια και χαρά.

Και, γυρίζοντας προς τον Φραγκίσκο, επρόθεσε:

— Σε κρατούσαν λοιπόν έξω. Φραγκίσκο, φτωχό μου ερωτευμένο. Μά από δω και πέρα θα μπόρής να βάλεις όλα την ώρα την μικρούλα σου μηροτή... Την αγαπάς πάντα, δεν είν' έτσι;

— Ω! Ναι, Μεγαλειότατε! Λατρεύω τη Μαρία! φώναξε ο διάδοχος κι' απόθεσε ένα φραγρό φίλημα στο χέρι εκείνης, που θα γινόταν σε λίγο σύζυγός του.

Μά τότε, επευθύνοντας η γκονθερινάτα, λαίδη Λένωξ, είπε αυστηρά:

— Υψηλιότατε, δεν φιλούν έτσι δημοσία και μπροστά στο βασιλέα μάλιστα, τα χέρια των πριγκηπισσών.

— Μά αυτό το χέρι δεν είνε δικό μου! είπε ο διάδοχος.

— Όχι ακόμα, υψηλιότατε, απάντησε η παιδαγωγός, και έννοώ να εκπληρώσω ως το τέλος τα καθήκοντά μου.

Τότε η Μαρία Στουάρτ είπε με σαγηνή φωνή στο μηροτή της:

— Μείνε ήσυχος και όταν σε λίγο δεν θα μάζ βλέπεις η λαίδη Λένωξ, θα σου απαντάωσω το φίλημα σου...

Ο βασιλέας γυρίζοντας τότε προς τη λαίδη:

— Είσατε πολύ αυστηρή, υψηλιότατε, είπα, μά έχετε δικήν. Και σεις, κύριε Αμυώτο, δεν είσατε δυσταροστημένος, έλπίω, από τους μαθητάς σας. Παρά μου πρέπει ν' άκούτε το δάσκαλό σας, ο οποίος ξη μέσα στο περιβάλλον των μεγάλων ήρώων της αρχαιότητας...

Έπειτα, γυρίζοντας προς την Άρτεμιδα, επρόθεσε:

— Και τώρα, Άρτεμις, πολυαγαπημένη μου μικρούλα, είμαι ολόκληρος δικός σου. Είμαι μαζί σου.

Η Άρτεμις υπολήφθη βαθύα και ακολουθώντας τον βασιλέα, (Ακολουθεί)

Η Μαρία Στουάρτ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ... ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗΝ

φράσαμε, την Μελισσάνθη ως ποιητικό περισώτερες... προφίτιες για ν' αποκαλυφθί.

Επ' πλέον, ο ένδοξος με τους νέους ποιητές των «Αντιφώνων» μετ'όσο με την ευλαβία και το κύρος που να επιβάλει τη νεοφραζωτική στιχογραφία και στην έκφραση του κ. Πατά, άνθρωπου κυβερνητικού και φίλου των γραμμάτων.

Ο κ. Πατάς πήρε, όπως φαίνεται, κατάκαρδα το ζήτημα και, φεύγοντας απ' το ιστορικό τραπέζι του Καλαμακιού, άρχισε να ξυμνή τη νέα ποιητική μεγαλοφροσύνη δεξιά και αριστερά, σε γνωστούς και αγνώστους, μέσα και έξω από το υπουργείο του, με απαγγελίες, συζητήσεις, κτλ.

Μά πως ο κ. Πατάς, υπουργός αυτός της Ύγεινης, ανέλαβε με τέτοιο ζήλο και άφοβον να προταγανδίζει υπέρ των στίχων, οι οποίοι θεωρούνται κοινώς —και όχι άδικα ίσως— φοβερά... αρρώστια; Στην απάντησή αυτή δεν είμαστε έμεις αρμόδιοι να απαντήσουμε. Έπειτα, υπάρχουν αντίφωτοι και αντίφωτοι στον κόσμο...

Αλλά η ενδιαφέρουσα αυτή ιστορία δεν επρόκειτο να σταματήσει εδώ. Πώς άλλωστε να σταματούσε, αφού βρισκόταν ακόμα στην αρχή;

Υστερ' από μερικές μέρες, ο κ. Κυριάκος Βενιζέλος, δ... απομακρύνει της πρώτης συγκεντρώσεως, παρέθεσε κι' αυτός γεύμα στο σπίτι του. Στο νέο αυτό γεύμα παρεβήσαν, εκτός των άλλων, και οι κ. κ. Πατάς και Κ. Κασιμάτης, ο γηραιός μεταφραστής του Όμιου Καγιάμ και σύμβουλος του Έθνικού Θεάτρου.

Αφού καθήσανε λοιπόν στα τραπέζια, έπασαν φυσικά τη συζήτηση, η οποία δεν άργησε από την πολιτική να μεταβεί στην ποίηση, χωρίς στον ένθουσιανό του κ. Πατά, ο οποίος δεν έννοιζε να χάσει την ευκαιρία χωρίς να διακηρύξει την... ανακάλυψή του κ. Μελισσάνθη.

Σε μία στιγμή λοιπόν που μιλούσαν για τη σύγχρονη ποίηση και την... κατάντια της, ο κ. Πατάς έβγαλε από την τσέπη του ένα τοσαυταμένο βιβλίο —το πολιτιστικό τομίδιο των «Προφητειών»— και έπασε να το μπερδέψει στους άλλους σαν τρώγαν, εφώναζε:

—Τη βλέπετε, κύριοι, αυτή τη συλλογή; Είναι η καλύτερη ποιητική συλλογή του έτους. Και θέλετε να σας πω και κάτι άλλο; Έξω μέσα αποκαλύπτεται μία μεγάλη ποιήτρια. Η Μελισσάνθη!

—Μελισσάνθη; ρώτησε κατάπληκτος ο οικοδεσπότης, ο οποίος για πρώτη φορά άκουγε αυτό το όνομα.
—Μάλιστα, κύριοι! Έξακολουθήστε ο κ. Πατάς. Και για να μη σας φανούν αβυσσικοί οι λογισμοί μου, τους οποίους επιβεβαιώνει εν τούτοις η γνώμη κορυφαίων ποιητών μας, θα μου επιτρέψετε να σας διαβάσω ένα ποίημά της...

Και ανοίγοντας τις τοσαυταμένες από την πολλή χρήση —πως βεβαιώνει μάρτυς εν των αυτιών— σελίδες του πυκνοτυπωμένου βιβλίου, διάβασε κάποιο κομμάτι. Το κομμάτι αυτό προέβλεπε αίσθηση.

—Τι λέτε λοιπόν τώρα; ρώτησε θαυμαστικά ο κ. Πατάς, μοντερόντας προκαταβολικά την κρίση των άκουστων από την έκφραση του προσώπου τους. Είπε η δεν είχε άριστο γράμμα, διαμάντι ακριβό της νεοελληνικής ποιήσεως το ποίημα αυτό;

—Έχετε δικιο, κύριε υπουργέ, πρόκειται περί πραγματικού αριστουργήματος, τον διαβεβαίωσαν όλοι εν χορώ.

Εν τούτοις, υπήρχε και κάποιος μεταξύ των δημοκρατών που έμενε άμεταρκτος στον ομιλούν ενθουσιασμό και θαυμασμό για το νεοφραζωτικό ταλέντο. Και ο κάποιος αυτός ετόλμιζε να διατυ-

πώση τις αντιρρήσεις του:

—Έλατε δά, κύριοι, τους είπε. Τα παραλέτε. Παρασύρεστε από τη μεγάλη σας αισθηματικότητα και υπερβάλλετε τα πράγματα. Οι στίχοι που διαβάστηκαν, δεν είναι βέβαια κακοί, αλλά ούτε και εξαιρετικοί...

—Έξαιρετικά κακοί μάλιστα! τον διέκρινε ο κ. Πατάς που είχε αναλάβει πειά στα γερά την υποστήριξη της υποθέσεως. Αναδιαβάσατε σεις άλλου ποιητή τέτοια τραγούδια;

—Σε άκοτες συλλογές. Και πολύ καλύτερα κίους απ' αυτά...
—Ωστε δεν σας ένθουσιάζουν τα ποιήματα της Μελισσάνθης;

—Καθόλου, κύριε υπουργέ! Απάντησε όρθιά—κορτά τώρα ο αντιρρησίας, φανατικός Παλαιόφίλος και δαδός της παλαιάς σχολής.
—Τότε λοιπόν έχετε άδικο, μεγάλο άδικο. Γιατί η Μελισσάνθη είναι ποιήτρια, ελληνική ποιήτρια, μεγάλη ποιήτρια...

Ο κ. Πατάς είχε πράγματι παρουσιάσει τον ένθουσιανό του, καθώς παρατήρησε εξ αρχής ο συζητητής του, και μιλούσε τώρα με έξιαν. Και η συζήτηση, από φιλική που ήταν πρώτα, κόνεψε να μεταβληθεί σε πραγματική φιλονεικία.

Το τελευταίο αυτό παρατήρησε και η οικοδεσπότη, η οποία έβλεπε να θέσει τέρμα στη λογαζία τους και να τους καταπραΰνει.

—Πουχάστε, κύριοι! τους είπε επιπειθώντας με χαμόγελο.
—Εδώ ήσθατε να τα πείτε σαν φίλοι και όχι να τοσαυτίζετε, στην ήλεια σας, για ένα... κορίτσι...

Τις τελευταίες λέξεις η κ. Βενιζέλου τις είπε φυσικά υπό τύπον άστειότητος, αλλά ο κ. Πατάς, εδξάτος πάντοτε, προκαμένος περί φιλολογίας, παρεξήγησε τον άδωο της ύπαιθυμίας:

—Όχι, κύρια μου! τις είπε. Η Μελισσάνθη δεν είναι άδωος ένα κορίτσι! Είναι μία μεγάλη ποιήτρια! Το είπα και το ξαναλέω με όλη μου τη δύναμη!...

Στο σημείο αυτό έληξε, κάπως άδοξα, η περί Μελισσάνθης συζήτηση και η συνομιλία περσπρόφθηκε σε άλλα θέματα, λιγότερο... άκονόδη κι' επαινώδη.

Πάντως, ύστερ' από την παραπάνω συνάντηση, σχηματίστηκε ενόικωστερ άμύσφαρα για την νεοφραζωτική ποίηση, η οποία άτόνησε έτσι θαυμαστές λοζωρά πρόσωπα της φιλολογίας και της πεντικτικής. Και δεν ήταν πειά καθόλου δύσκολο να της άνοιχτεί διάπλατα ο δρόμος της φήμης...

Η είδηση, ότι... έγεννήθη ήμιν μεγάλη ποιήτρια από το στόμα του κ. Πατά και των... άφρονών του, διαδόθηκε σ' ευρύτερον κύκλο και άπλόησε με τη συνηθισμένη ταχύτητα. Σε λίγες μέρες όλοι οι δημοσιογράφοι των κυβερνητικών έφημερίδων είχαν άκούσει και ήταν πεπεισμένοι, τουλάχιστο φαινομενικά, για το έξαιρετικό και πρωτοφανές ταλέντο της γραφούσας νεάς.

Έπειδή, μάλιστα το ζήτημα εξαεργιστόδη σοβαρό και... έπείγον, ο διευθυντής γνωστού έδωκαδίου περιοδικού, πολιτιστικού και φιλολογικού περιεχομένου, ανέλαβε ένθουσιανώς να... επιβάλει με κάθε θυσία και χωρίς άναβολή την καινούργια αποστάτευτη ποιήτρια.

Χαρακτηριστικός είναι σχετικά ο διάλογος που διαμειρήθηκε μεταξύ του διευθυντού του εν λόγω περιοδικού —άριστου φίλου και συναδέλφου— και ενός γνωστού λογίου, φίλου επίσης του περιοδικού μας.

—Τάμιας, φίλτατε; είπε ο πρώτος στον δεύτερο μία μέρα που συναντήθηκαν τυχαία στο τρένο.

Τα οικειοτέτα σας όλων κινδυνεύουν. Αύτον τον καιρό παρουσιάζουμε μία μεγάλη ποιήτρια...

—Και ποιά εν' αυτή;

—Η Μελισσάνθη!

—Και την όνομάς της μεγάλη; Δεν είπαμε ότι ο τίτλος αυτός άνκει μενόςχα στο Βενιζέλο;

—Ναι, άνωρεθήτε ο διευθυντής του περιοδικού, παρακαλώ, την άδιόρατη είδωσιν του συνομιλήτου του. Τι θα πής όμως, άι μάθεις ότι ο ίδιος ο Βενιζέλος την είπε... μεγάλη;

—Α, άν είχε έτσι, δεν ποζούω...

—Έτσι είχε. Και για να σε πείσω έντελώς, σου προλέγω, ότι από το έρχόμενο φύλλο άρχίζω στο περιοδικό μου είδικη κατάντια μεταξύ των λογίων μας, για την ποιητική άξία της Μελισσάνθης. Θα τους βάλω να μιλήσουν και θα δής τί έχει να γίνη...

Και η προειδοποίησιν αυτή έξετελέσθη κατά γράμμα, καθώς άκούχουν ίδελ όσοι από τους άναγνώστες μας παρεκολούθησαν και τον έπώλοτο περιοδικό τύπο.

Συγχρόνως με τα παραπάνω, άπογευματινή έφημερίδα από τις σοβαρώτερες, του ίδιου κ' αυτή πολιτιστικό κύκλο, δημοσίευσε έπίδωκτως συνέντευξη με τη εμεγάλην ποιήτρια, στην όποια η τελευταία έμολογούσε, ότι από ποίηση δεν έγνώριζε παρά μόνον Μορέας και

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΔΟΣ

Δημοσιεύουμε παρακάτω μερικά άποσπάσματα από το 'Ημερολόγιο μιας άριστοκρατίδος' Αγγλίδος, η όποια έγραψε περί τα τέλη του ίδιου αιώτος. Η γυναίκα αυτή παντρεύτηκε νέα άκόμα τον ευγενή Τζον Γκρέυ, που άναφέρει στο 'Ημερολόγιό της πολύ συχνά, και κατάν, μετά τον θάνατό του, έγινε βασίλισσα της Αγγλίας, ύπανδρευθείσα τον 'Εδουάρδο Δ'. Από τα κομμάτια του 'Ημερολογίου της που δημοσιεύουμε, θα δούν οι άναγνώστες μας την ψυχολογία και τον τρόπο της ζωής στα άνωτερα κοινωνικά στρώματα της Αγγλίας από τον καιρό των αίωνων.

Αύτη, 9 Μαγρίου.—Σημάθηκα στις τέσσερες το πρωί και ήμνη την Αικατερίνη, την ύπηρετριά μας, να άρμύξη τις άγέλας. Κατόν έκαμα κατάπληκτος για τη μικρή μας δουλίτσα Ραχήλ. Είπα τον Τζον Γκρέυ στυνείρό μου...

Την ίδια μέρα, στις 6 το βράδυ.—Το βωδινό μας ήταν πολύ ψημό και η κούρα πολύ καλή. Πρέπει να μαλώσω τον μάγειρο για το πρώτο και να φροντίσω η ίδια για το δεύτερο, άνοιγοντας μόνη να ένα νέο βωδί.

Μαγρίου 10. 'Ωρα έξόδου.—Συνώδεψα την κυρία μητέρα μου την περσίδα, έτοιμα να τον τροφογία είκοσιέντε προσωπα του παπύ μας, και έδιάβασα ένα κεφάλαιο απ' την 'Αγία Γραφή.

'Ωρα όρθου.—Πήρα την ύπηρετριά μας Αωοθέα και πήγα μαζί της στον περιόλο που ενε πίσω από το σπίτι. Καθελίκενα μόνη μου κι' έτρεξα έξη περίπου μίλια, χωρίς χαλνάρι και σέλλα.

'Ωρα δέκατη.—Ο Τζον Γκρέυ είχε ένας άέλλιος νέος. Τι μ' ενδιαφέρει όμως έμένα; Μία φρονή κόρη πρέπει να ύπακούει πάντα στους γονείς της. Ο Τζον έγραψε λίγο στο πρόγευμα, με κάποτε πάρα πολύ και είπε ότι η γυναίκες που άν έχουν καλή καρδιά, δεν του φαίνονται ποτέ ώρες.

Είπα ότι έχω καλή καρδιά, ότι οι τρόποι μου άν άνε άνυπόφοροι κι' ότι κανένας δεν έχει πρόσωπο μαζί μου, εκτός από τον Ρογίηρο, τον καλύτερο ύπηρετή του σπιτιού. Άκουσα άκόμα τον Τζον Γκρέυ ότι του άρέσουν τ' άσπρα δόντια. Τα δόντια μου άνε φαινόταν να έχουν άποκροσιν και χρώμα. Τα μαλλιά μου άνε πολύ μαύρα. Την ίδια γράμη έχει, άν άν άπατώμαι και ο Τζον.

Ένδεκατη ώρα.—Όταν σηκώθηκαε από το τραπέζι, όλοι έξεδήλωσαν την έπιθυμία να πάρω μερικά από τους φράγτες και μούφιζε δύο φορές να ήχη θανάτ. Δεν μπορώ να είπω πως διακρίνω καένα έλάττωμα στον Τζον. Στα άδελτικά παιδικά μάλιστα άνε τον ξεπερνάει κανένας και ποτέ άνε λείπει τις Κυριακές από την εκκλησία.

Τρεις το άπόγευμα.—Το σπίτι του φτωχού καλλιγγο Ροβινσόνος έκάμρε. Ο Τζον Γκρέυ έπρεπε να γίνη έφανος ύπερ του άναξισπαθόντος και ο ίδιος γράφτηκε στον κατάλογο να τέσσερες λίγες.

'Ωρα τέσσερες.—Έκαμα την προσεγγή μου.

'Ωρα έξη.—Τίσα τους χορούς και τα πούλια.

'Ωρα έπτά.—Το τραπέζι στρώθηκε κάπως άργά, λόγω του άτυχηματος του Ροβινσόνος. Η χηρότητα έμεινε πολλήν ώρα στο τρώγαν και το χορόν ψήθηκε πολύ.

'Ωρα έννη το βράδυ.—Καθένας πήγε να πλαγιάσει. Προπατήρηκα δύο φορές, γιατί την πρώτη άπασχολούσε τη σκέψη μου ο Τζον Γκρέυ. Έπειτα κοιμήθηκα και είδα στον ύπνο μου πάλι τον Τζον Γκρέυ... Γιατί άραγε;...»

Καλλιγή!...

Είπαμε ο κ. Σπύρος Μελάς, ο όποιος είδαμε πόσο επηρεασματικό και... άπλοισμα χαρακτηρίσει τη συλλογή της Μελισσάνθης, βρήκε πως κι' αυτός την ευκαιρία —κρατώντας το ίσο— να γράψω σ' ένα ημερολόγιό μου, άποφθεγματικό τψ τρόπο, μερικούς στίχους της...

Είπα λοιπόν, από μία τυχαία σχεδόν σύμπτωση, το άσημο βιβλίο της Μελισσάνθης έγινε περιώνυμο.

Απ' ένε η ιστορία του ζήτηματος, όπως προέβλεπε να τη διευκρινίσουμε με έξακριβωμένες πληροφορίες. Κατόν αυτού, μπορεί ο άπαιδώς άναγνώστης να κρίνει άν ήταν δικαιολογημένος τόσοσ θόρυβος γύρω από τη νεοεμφανισθείσα συλλογή και άν πρέπει να δύνι έκπληκτη έκπαιστουνη στη γνώμη έπιβεβλημένων και άκακων έστο ποιητών μας που κινούταν από διάφορες άποψεις.

Είπα όμως άν άν σταματήσουμε εδώ. Στο έρχόμενο φύλλο θα προχωρήσουμε άκόμη παραπέρα, στο πρώτο σημείο της υποθέσεως, στο χροματικό δηλαδή πρόβλημα της κ. Έλενας Βενιζέλου. Το έπαλλο αυτό πρόβλημα κατά κοινήν όμολογίαν για τη Μελισσάνθη, αλλά η ποίησιν των «Προφητειών» άνε έστάλη να μένι τέλους τυχερά. Τις το πήρε άλλος. Και θα άκούσε στο έρχόμενο φύλλο κατόν τίνων άλλων, άκακων απ' αυτή τη φορά, παρασκήνιον...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Οι ήθεποιόι άλλοτε. Μία άδίκη και παράλογη προκατάληψις. Πώς παρασημοφορήθηκε ο Ρενιέ. Η ύπεροχη χειρωνακία του 'Ιουλίου Σιών. Ο Πολυκράτης και οι έπικριτάι του. Πώς τους άποστέρωσε. Οι δυό άνδριάντες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όπως θα ξέρετε, οι ήθοποιόι έδωρούντο το πάλα ποτέ ως άγ-θρωποι του σκηνίου και του πολωνίου. Μά και από 60—70 έτών ύπήρχαν άκόμα πολλές προκαταλήψεις εναντίον των και να ένα σχετικό άνέκδοτο που το δείχνει αυτό καθαρά και ξάστερα:

Όταν ο περίφημος Γάλλος ήθοποιός Ρενιέ έκλεισε κατά το έτος 1872 τη λαμπρή του θεατρική σταδιοδρομία, ο τότε ύπουργός της Παιδείας και των Καλών Τεχνών 'Ιούλιος Σιών θέλησε να άνταμειψή τις πολυτίμες προς την Τέχνη ύπηρεσίες του παλαιμάχου ήθοποιού, δινοντάς του ένα τιμητικό παράσημο. Συγχρόνως ύπέβαλε προς ύπογραφήν στον πρόεδρο της Δημοκρατίας Θιέρσο και το διάταγμα της άποννήσεως του παρασήμου της Λεγεώνας της Τιμής στον Ρενιέ.

Στον Ρενιέ! Σ' έναν ήθοποιό; έκοιμε κατάπληκτος ο Θιέρσος αφού διάβασε το διάταγμα. Το σκεφθήκατε καλά αυτό που θέλησατε να κά-μετε, κύριε Σιών;

Μά άνε μεγάλος, πολύ μεγάλος ήθοποιός, παρατήρησε ο ύ-πουργός.

—Αδύνατον!

—Επιμένον, κύριε Πρόεδρε!

—Έλάτε δά, φίλε μου! Στο Θεό σας, άνε

πράγματα αυτά που ζητάτε;

—Γιατί όχι; Ο Ρενιέ άνε ένας μεγάλος καλ-λιτέχνης. Τιμή τη Γαλλία. Του αξίζουν δέκα πα-ράσημα!...

Ο Θιέρσος σκέφθηκε κάμποσες στιγμές και στο τέλος είπε:

—Ας άνε. Αφού έπιμένετε, θα σας γίνη το χατήρι. Άν και με πολλή μου δυσάρεσκια, θα ύπογράψω το διάταγμα. Άλλά με έναν όρο...

—Ποιόν;

—Ότι θα παρασημοφορήσετε τον Ρενιέ όχι ως ήθοποιό, αλλά ως καθηγητή της Δραματικής Σχολής, στην όποια διδάσκει τόσα χρόνια...

Αυτό άνε ύποκρισία, άπάντησε θαρετά ο ύ-πουργός. Δέν το δέχομαι.

Εν τούτοις έδεχτηκε στο τέλος, επειδή άνε μπορούσε να κανονισή άλλως τη δουλειά και έτσι ύπογράφηκε το διάταγμα της παρασημοφορίας.

Υστερ' από λίγες μέρες, ένα γυνώκωναν η έ-ξετάσεις της Δραματικής Σχολής, ο Σιών που προήδρευε της έξεταστικής επιτροπής, κάλεσε τον Ρενιέ μπροστά σ' όλους, του κάμφωσε στο στήθος το παράσημο και του είπε μεγαλοφώνως:

Το διάταγμα άναφέρει ότι το παράσημο αυτό προσφέρεται στον καθηγητή της Δραματικής Σχολής, άλλ' εγώ το άπονέμω στον μεγάλο καλλι-τέχνη μας, εν όνοματι της Γαλλικής Δημοκρατίας...

Το διάταγμα άναφέρει ότι το παράσημο αυτό προσφέρεται στον καθηγητή της Δραματικής Σχολής, άλλ' εγώ το άπονέμω στον μεγάλο καλλι-τέχνη μας, εν όνοματι της Γαλλικής Δημοκρατίας...

Μετά το θαυμάιο αυτό παράδειγμα, έπεκράτησε η άρχη να παρασημοφορούνται και οι ήθοποιόι, όπως όλοι οι καλλιτέχνη.

Ο περίφημος γλύπτης της αρχαιότητος Πολυκράτης, άπογοιεν-μένος από τις άδικες έπικρίσεις που έκαναν για τα έργα του διάφο-ροι άπόκλητοι είδημονες, άποφάσισε να τους σκαρώσει ένα παιγνίδι.

Όταν δηλαδή ο Αθηναίος του άνέβασαν κάποτε να κατασκευάση για λογαριασμό τους έναν άνδριάντα, ο Πολυκράτης έκαμε ταυτο-χρόνως δύο έργα. Και το άνε ένα το τέλειωσε μόνος του, σύμφωνα με την έμπειρση και την πείρα του, το δε άλλο το έπεράτωσε άκολου-θώντας τις ύποδείξεις των έπαυριών του.

Άμα έφτασε η ήμωσ της παραδόσεως της παραγγελίας, ο Πολυ-κράτης έξέθεσε στην άγορά μπρος στο λαό και τα δύο έργα του και κάλεσε τους συμπλίτες του να διαλέξουν. Όλοι όμως έκρίνεσαν όμοφώνως ύπερ του πρώτου άνδριάντος. Είπουν δηλαδή που ήταν ά ποικιλιστικό δημοφιλής του.

Τότε ο Πολυκράτης γύρισε στους έπικριτάς του και τους είπε:

Πόλτες, σας πληροφορώ ότι προτιμήσατε τον άνδριάντα μου και περιφρονήσατε τον δικό σας, αυτόν δηλαδή πουτίσασα σύμφωνα με τις ύποδείξεις σας.

Κόκχαλο οι έπικριτάι.

Ο Αθηναίος άσίδος Σιμωνίδης παρακαλούσε μία μέρα η' έμνη τον Θεμιστοκλή να διατρέξη για χά-ρι του κάποια άδικα.

—Αν σου έλεγα εγώ, τον ρώτησε ο περίφημος στρατηγός, να τραγουδήσεις φάλτσα στο θέατρο, θα ύπάκουες;

—Ευχαρίστως, άπάντησε ο καλλιτέχνης, άρκει να μην ήταν κόσμος.

—Ε, λοιπόν, ύπόθεσε και για μένα ότι διέπραξα ήδη την άδικία που μου ζητάς και μένει ικανοποιη-μένος...

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΤ'ΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Ε'.

«Όπως γράφαμε στο περασμένο φύλλο, η Λαΐς στοιχημάτισε με τον άγαπημένο της φιλόσοφο 'Αρίστιππο να συγχιγήσει τον άστυν-νιτο, ψυχρό κι' αδιάφορο μπρός στις γυναίκες φιλόσοφο Σενοκράτη. Μόλις λοιπόν ο 'Αρίστιππος ώδήγησε τον Σενοκράτη σπίτι της, η Λαΐς του χαμογέλασε γλυκά και τον εκάλυσε να καθήσει πάνω της, πάνω σ' έναν μαλακό βελούδινο σοφά.

«Ο φιλόσοφος υπάκουσε, αλλά χωρίς να προσφέρει λέξη, χωρίς να πη ούτε ένα «ευχαριστώ».

«'Αγαπητέ μου Σενοκράτη, άρχισε να του λέει η Λαΐς, δίνοντας στη φωνή της όσο μπορούσε περισσότερη μελωδικότητα, από καιρό τώρα σε γνωρίζω έξ' ήμης. Για μένα είσαι ο δυνατός χαρακτήρας, ο σοφός άνθρωπος, ο κατ' έξοχην φιλόσοφος. Ξέρω ότι ο Σωκράτης σε ξεχώριζε από τους μαθητές του και σε θεωρούσε τον καλύτερο απ' όλους. Γι' αυτό θα είμ' εύτυχης και περήφανη αν γίνεις ένας από τους φίλους μου.

«Λαΐς, είσαι χαριτωμένη και μιλάς ωρανότατα, αυτό δεν μπορεί να τ' άμειψήθης, της απάντησε ο Σενοκράτης με το πάντοτε σοβαρό ύφος του. «Όλοι οι έλληνες που είπες για μένα, σ' έναν άλλον θά ήσαν ευχάριστοι. 'Αλλά σε μένα δεν κάνουν καμιά εντύπωση. Είνε λιθωμένοι που καίγεται μάταια.

«Και η όμορφιά σου είνε έ-πίσης τόσο αδιάφορη όσο και οι έλληνες; ρώτησε η Λαΐς.

«Θαυμάζω την όμορφιά, άλ-λά δεν με συγκινεί.

«Και η χάρις;

«'Η χωρίς είν' ένα φόρεμα που τό μεταχειρίζονται η γυναί-κες για να σκεπάσουν μ' αυτό τις έλλείψεις των.

«Και ο έρωτας μάς ωραίας γυναίκας;

«Αυτός είν' ένα στολίδι, που στοιχίζει παραπολύ ακριβά και ύψικώς και ήθικώς. Γι' αυ-τό φροντίσα να ζω χωρίς αυ-τόν.

«Και η εύτυχία που μπορεί να σου χαρίσει μια ωραία γυ-ναίκα;

«Μιά μόνον εύτυχία υπά-ρχει στον κόσμο. 'Εκείνη που ση-γάζει απ' τη σοφία. Κι' η σοφία είνε πραγματική, όταν βασίζε-ται στην αλήθεια.

«Και σ' τη βοήθεια την α-λήθεια αυτή;

«Την άναζητάω διαρκώς.

«Ο φίλος μου 'Αρίστιππος ισχυρίζεται ότι τη βρήκε και ότι η αλήθεια αυτή συνίσταται εις τό ν' απολαμβάνει κανείς εν μέ-τρω όλες τις απολαύσεις της ζωής.

«Ο 'Αρίστιππος μπορεί νάχη δικήν. «Όσον αφορά έμένα όμως, έχω πάρει άλλο δρόμο για να βρω την αλήθεια.

«Και ελπίζεις να τη βρεις;

«'Αν πεθάνω προτού τη βρω, κάποιος άλλος θά πάρη τό ραβδί μου και θά συνεχίση τον δρόμο αναζητώντας την.

«Σενοκράτη, σε θαυμάζω κι' αναγνωρίζω ότι ο Σωκράτης έχει δικήν όταν μου λέει ότι είσαι μεγάλος σοφός. Αυτό όμως δεν θά σ' έμ-ποδίση να συλλάβης στο σπίτι μου, γιατί θά χοιραζόμαστε συχνά τη σοφία σου, για να λύσουμε διάφορα προβλήματα, τά οποία συζητούμε στα σημερινά μας.

«'Αν πρόκειται για φιλοσοφικά προβλήματα, ν' απευθυνθής στο Σωκράτη. 'Αν πρόκειται για ρητορικά, στο Δημοσθένη. Κι' αν πρό-κειται, τέλος, για συμπόσια και για γιορτές, έχεις τον ωραίο και κοι-νό 'Αρίστιππο. Μπροστά σ' αυτούς τους τρεις, εγώ είμαι απλώς πα-θητής.

«Μου έχουν πει, Σενοκράτη, ότι πρην άρχισεις ν' ασχολείσαι με τη φιλοσοφία, ήσαν ζωγράφος.

«Αυτό είν' αλήθεια.

Λαΐς και 'Αρίστιππος

μακρινά της τον Σενοκράτη, σηκώθηκε όρθη και του φώναξε θε-μομέννα:

«'Ακουσε εδώ, Σενοκράτη. Οι πραγματικοί σοφοί ξέρουν να εκτιμούν όλα τά πράγματα, τό καθένα με την αξία του, και τό α-ρσίο και τό άσχημο, και τον έρωτα, και τη φρόνηση και την τιμή. 'Ο Σωκράτης κι' ο Πλάτων είνε πραγματικοί σοφοί. 'Έχουν ψηφί-μεσα στο σώμα τους. 'Ενώ σύ, Σενοκράτη, έχεις σώμα χωρίς ψυχή. Είσ' ένας άνόητος, ένα κτήνος!...

Κι' άμέσως του γύρισε την πλάτη και βγήκε έξω απ' τό δωμάτιο. 'Ο Σενοκράτης, άργά, άργά, χωρίς να δείξη την παραμικρή τε-ραχή ή συγκίνηση, πήρε τό ραβδί του, σηκώθηκε κι' έφυγε.

Τότε ο 'Αρίστιππος κι' οι άλλοι φίλοι της Λαΐδος που περίμεναν σ' ένα διπλανό δωμάτιο κι' άκουσαν όλα όσα έλέγησαν, έτρεξαν κοντά στη Λαΐδα.

«Λοιπόν, άγαπητή Λαΐς, της είπε ο 'Αρίστιππος, τόχασες τό στοιχήμα.

«'Εγώ νομίζω ότι δεν τόχασα, απάντησε η Λαΐς. Είχα συ-νχηματίσει να κατακτήσω έναν άνθρωπο και όχι ένα άγαλμα. 'Όσο-δήποτε όμως πάρε τό λουλούδι.

— Τότε θά ξέρεις να μου πής μερικά παρ-ήματα για τά χρώματα, για τά καλλυπτικά σπ-ήματα, για τίς γραμμές, τίς πτυχές, τίς ύψη-ματα, τέλος. Για πές μου λοιπόν, πώς σου φαί-νεται ή πτυχή του φορέματός μου; Νομίζεις ότι αυτή ή χρυσή πόρπη είνε καλά βαμμένη σ' αυτό τό μέρος που βρίσκεται, ή μήπως έπρεπε να τη βάλλω πιο πάνω, για να φαίνεται διόλιγρο τό γόνατο;

Λέγοντας τά λόγια αυτά η Λαΐς, άφησε να φανή ή ύπερση κνήμη της.

«Ο Σενοκράτης, όμως δεν απάντησε.

— Και ή κνήμη μου πώς σου φαίνεται; ρώ-τησε πάλι η Λαΐς.

«Όμοια με των άλλων γυναικών, απαν-τήσε ο φιλόσοφος.

— Όταν η Λαΐς έφτασε στην έπαυλη του Μύρωνος, όλοι μαζί οι καλεσμένοι έτρεξαν να την υποδεχτούν θριαμβευτικά στην πόρτα. Την ώδήγησαν στη μεγάλη αίθουσα, κι' εκεί ο Μύρων, αφού διέταξε τους δούλους να φέρουν κρασί, ύψωσε τό κύπελλό του και φώναξε:

— Πρώ στην ύγεια της Λαΐδος, της ωραϊότερης και γοητευ-τικότερης γυναίκας που βρισκείται στην Κόρινθο!...

«Όλοι οι καλεσμένοι ύψωσαν τά κύπελλά τους και έπιαν στην υγιά της έρασμένης γυναίκας. Μόνο ένας έμεινε άκίνητος, κυττά-ζοντας τους άλλους με οίκτο. 'Ο Ευριπίδης.

«'Η μοιραία έπαυσε κάπναιν μια μελωδία προς τιμήν της Λαΐδος, κι' όταν τελείωσε, ο Μύρων φώναξε πάλι:

— Μιά τό Βάχχοι! Διακηρύττω πριν ότι η Λαΐς είν' ή ωραιότερη απ' όλες τις γυναίκες. Τώρα διακηρύττω ότι έχει στους ανθρώπους την ίδια δύναμη με την 'Αφροδίτη. Κανείς θνητός δεν μπορεί ν' άντισταθί στα θέλημά της.

«'Ακούσα, Μύρων, του είπε τότε ο επικουρέος φιλόσοφος Θεοφάνης, που στεκόταν δίπλα του. Είπε αφού άνθρωποι τόσο μισογύνιδες, που κι' αν άκό-ρη κατέβαινε ή ίδια ή 'Αφροδίτη μπροστά τους, θά τη παραφρονούσανε.

«'Αδύνατοι φώναζε ο οικοδεσπότης.

— Ναι! Κι' εκεί κάτω τον άνθρωπο αυτόν με τό κομμένο μάτι, με τό χλωμό πρόσωπο και τ' ά-μνη χείλη, που κουβεντάζει με τον Εὐμεινίδη. Λοι-πόν, ο άνθρωπος αυτός έχει τέτοια καρδιά, που δεν ηττάνεται καθόλου απ' τά θέλημά του των γυναικών.

— Μά αυτός είν' ο Εὐδωρίδης. Πώς είνε δυνατόν να μη συγκινείται απ' τά γυναικεία θέλημά, αφού έτε παντρευμένος; είπε ο Μύρων.

Και, απευθυνόμενος άμέσως στον Εὐριπίδη, του φώναξε:

— Αί, Εὐριπίδη! Τι συμβαίνει, λοιπόν, με σένα;

— Μιλάς ότι προσφέρουμε θυσία στην όμορφιά; Γιατί δεν λαμ-βάνεις και σ' μέρος;...

Τότε εγώ φεύγω, γιατί δεν θά συγχωρήσω ποτέ στον έαυτό μου να γίνή άφορημ' ν' άδιστή-τήσης.

Και σηκώθηκε.

«Όχι, μείνε, του φώναξε η Λαΐς πιάνοντας τον απ' τό χέ-ρι. Μείνε και νύτταξέ με στά ματιά. Κι' τότε ξάφνησε με τό μέγε-θος και πές μου τι βλέπεις σ' αυτά.

«Βλέπω μια γυναίκα που χέ-νει άδικα τον καιρό της και τον κόπο της! απάντησε τσεκωνάται ο Σενοκράτης.

«'Ακούγοντας την απάντησά τη η Λαΐς έφύλαξε. Κατάλαβε πώς καλά ότι ματαιοπονούσε, κι' ότι δεν θά κατόρθωνε τίποτε. 'Έγιν' έξω φρενών. 'Εσπρώξε θε-μομέννα:

«'Ακουσε εδώ, Σενοκράτη. Οι πραγματικοί σοφοί ξέρουν να εκτιμούν όλα τά πράγματα, τό καθένα με την αξία του, και τό α-ρσίο και τό άσχημο, και τον έρωτα, και τη φρόνηση και την τιμή. 'Ο Σωκράτης κι' ο Πλάτων είνε πραγματικοί σοφοί. 'Έχουν ψηφί-μεσα στο σώμα τους. 'Ενώ σύ, Σενοκράτη, έχεις σώμα χωρίς ψυχή. Είσ' ένας άνόητος, ένα κτήνος!...

Κι' άμέσως του γύρισε την πλάτη και βγήκε έξω απ' τό δωμάτιο. 'Ο Σενοκράτης, άργά, άργά, χωρίς να δείξη την παραμικρή τε-ραχή ή συγκίνηση, πήρε τό ραβδί του, σηκώθηκε κι' έφυγε.

Τότε ο 'Αρίστιππος κι' οι άλλοι φίλοι της Λαΐδος που περίμεναν σ' ένα διπλανό δωμάτιο κι' άκουσαν όλα όσα έλέγησαν, έτρεξαν κοντά στη Λαΐδα.

«Λοιπόν, άγαπητή Λαΐς, της είπε ο 'Αρίστιππος, τόχασες τό στοιχήμα.

«'Εγώ νομίζω ότι δεν τόχασα, απάντησε η Λαΐς. Είχα συ-νχηματίσει να κατακτήσω έναν άνθρωπο και όχι ένα άγαλμα. 'Όσο-δήποτε όμως πάρε τό λουλούδι.

Και τού έδωσε τό λουλούδι που είχε στο στήθος της.

Ένας άλλος απ' τους διασημούς άνδρες της άρχαϊότητας που ηρώτησαν επίσης για τό μισογυνισμό του, ο Εὐριπίδης, όχι μόνο έ-παι άσχημότερα στα θέλημά της Λαΐδος, αλλά και της φέρθη-αν άβυσσος. 'Ο μέγας τραγικός συγγραφέας της άρχαϊότητας προ-πηγοποίησε με τη Λαΐδα στο σπίτι του γλύπτου Μύρωνος.

«'Ο Μύρων ήταν απ' τους πιο γνωστούς γλύπτες της Κόρινθου και έμε χρηματίας διδάσκαλος του Σκόπα. Γέρος πειά έδδομηντάρης, κι' αμαλάντος, είχε αποτραβηχτεί σε μια όμορφη έπαυλη, την οποία έμε χρισε μόνος του στο μαγευτικότερο μέρος της άκρογιαλίας του Εργασίου, όταν γνώρισε τη Λαΐδα.

«Καταγοητεύθηκε απ' την όμορφιά της και ξετρελλάθηκε μαζί της. Για να την ευχαριστήσει, έδωσε προς τιμήν της, στην έπαυλή του, μια μεγαλαοπή γιορτή, στην οποία εκάλυσε όλους τους δια-σημούς άνδρες της Κόρινθου και των 'Αθηνών. Μεταξύ αυτών ήταν κι' ο Εὐριπίδης.

«Όταν η Λαΐς έφτασε στην έπαυλη του Μύρωνος, όλοι μαζί οι καλεσμένοι έτρεξαν να την υποδεχτούν θριαμβευτικά στην πόρτα. Την ώδήγησαν στη μεγάλη αίθουσα, κι' εκεί ο Μύρων, αφού διέταξε τους δούλους να φέρουν κρασί, ύψωσε τό κύπελλό του και φώναξε:

— Πρώ στην ύγεια της Λαΐδος, της ωραϊότερης και γοητευ-τικότερης γυναίκας που βρισκείται στην Κόρινθο!...

«Όλοι οι καλεσμένοι ύψωσαν τά κύπελλά τους και έπιαν στην υγιά της έρασμένης γυναίκας. Μόνο ένας έμεινε άκίνητος, κυττά-ζοντας τους άλλους με οίκτο. 'Ο Εὐριπίδης.

«'Η μοιραία έπαυσε κάπναιν μια μελωδία προς τιμήν της Λαΐδος, κι' όταν τελείωσε, ο Μύρων φώναξε πάλι:

— Μιά τό Βάχχοι! Διακηρύττω πριν ότι η Λαΐς είν' ή ωραιότερη απ' όλες τις γυναίκες. Τώρα διακηρύττω ότι έχει στους ανθρώπους την ίδια δύναμη με την 'Αφροδίτη. Κανείς θνητός δεν μπορεί ν' άντισταθί στα θέλημά της.

«'Ακούσα, Μύρων, του είπε τότε ο επικουρέος φιλόσοφος Θεοφάνης, που στεκόταν δίπλα του. Είπε αφού άνθρωποι τόσο μισογύνιδες, που κι' αν άκό-ρη κατέβαινε ή ίδια ή 'Αφροδίτη μπροστά τους, θά τη παραφρονούσανε.

«'Αδύνατοι φώναζε ο οικοδεσπότης.

— Ναι! Κι' εκεί κάτω τον άνθρωπο αυτόν με τό κομμένο μάτι, με τό χλωμό πρόσωπο και τ' ά-μνη χείλη, που κουβεντάζει με τον Εὐμεινίδη. Λοι-πόν, ο άνθρωπος αυτός έχει τέτοια καρδιά, που δεν ηττάνεται καθόλου απ' τά θέλημά του των γυναικών.

— Μά αυτός είν' ο Εὐδωρίδης. Πώς είνε δυνατόν να μη συγκινείται απ' τά γυναικεία θέλημά, αφού έτε παντρευμένος; είπε ο Μύρων.

Και, απευθυνόμενος άμέσως στον Εὐριπίδη, του φώναξε:

— Αί, Εὐριπίδη! Τι συμβαίνει, λοιπόν, με σένα;

— Μιλάς ότι προσφέρουμε θυσία στην όμορφιά; Γιατί δεν λαμ-βάνεις και σ' μέρος;...

Τότε εγώ φεύγω, γιατί δεν θά συγχωρήσω ποτέ στον έαυτό μου να γίνή άφορημ' ν' άδιστή-τήσης.

Και σηκώθηκε.

«Όχι, μείνε, του φώναξε η Λαΐς πιάνοντας τον απ' τό χέ-ρι. Μείνε και νύτταξέ με στά ματιά. Κι' τότε ξάφνησε με τό μέγε-θος και πές μου τι βλέπεις σ' αυτά.

«Βλέπω μια γυναίκα που χέ-νει άδικα τον καιρό της και τον κόπο της! απάντησε τσεκωνάται ο Σενοκράτης.

«'Ακούγοντας την απάντησά τη η Λαΐς έφύλαξε. Κατάλαβε πώς καλά ότι ματαιοπονούσε, κι' ότι δεν θά κατόρθωνε τίποτε. 'Έγιν' έξω φρενών. 'Εσπρώξε θε-μομέννα:

«'Ακουσε εδώ, Σενοκράτη. Οι πραγματικοί σοφοί ξέρουν να εκτιμούν όλα τά πράγματα, τό καθένα με την αξία του, και τό α-ρσίο και τό άσχημο, και τον έρωτα, και τη φρόνηση και την τιμή. 'Ο Σωκράτης κι' ο Πλάτων είνε πραγματικοί σοφοί. 'Έχουν ψηφί-μεσα στο σώμα τους. 'Ενώ σύ, Σενοκράτη, έχεις σώμα χωρίς ψυχή. Είσ' ένας άνόητος, ένα κτήνος!...

Κι' άμέσως του γύρισε την πλάτη και βγήκε έξω απ' τό δωμάτιο. 'Ο Σενοκράτης, άργά, άργά, χωρίς να δείξη την παραμικρή τε-ραχή ή συγκίνηση, πήρε τό ραβδί του, σηκώθηκε κι' έφυγε.

Τότε ο 'Αρίστιππος κι' οι άλλοι φίλοι της Λαΐδος που περίμεναν σ' ένα διπλανό δωμάτιο κι' άκουσαν όλα όσα έλέγησαν, έτρεξαν κοντά στη Λαΐδα.

«Λοιπόν, άγαπητή Λαΐς, της είπε ο 'Αρίστιππος, τόχασες τό στοιχήμα.

«'Εγώ νομίζω ότι δεν τόχασα, απάντησε η Λαΐς. Είχα συ-νχηματίσει να κατακτήσω έναν άνθρωπο και όχι ένα άγαλμα. 'Όσο-δήποτε όμως πάρε τό λουλούδι.

Και τού έδωσε τό λουλούδι που είχε στο στήθος της.

Ένας άλλος απ' τους διασημούς άνδρες της άρχαϊότητας που ηρώτησαν επίσης για τό μισογυνισμό του, ο Εὐριπίδης, όχι μόνο έ-παι άσχημότερα στα θέλημά της Λαΐδος, αλλά και της φέρθη-αν άβυσσος. 'Ο μέγας τραγικός συγγραφέας της άρχαϊότητας προ-πηγοποίησε με τη Λαΐδα στο σπίτι του γλύπτου Μύρωνος.

«'Ο Μύρων ήταν απ' τους πιο γνωστούς γλύπτες της Κόρινθου και έμε χρηματίας διδάσκαλος του Σκόπα. Γέρος πειά έδδομηντάρης, κι' αμαλάντος, είχε αποτραβηχτεί σε μια όμορφη έπαυλη, την οποία έμε χρισε μόνος του στο μαγευτικότερο μέρος της άκρογιαλίας του Εργασίου, όταν γνώρισε τη Λαΐδα.

«Καταγοητεύθηκε απ' την όμορφιά της και ξετρελλάθηκε μαζί της. Για να την ευχαριστήσει, έδωσε προς τιμήν της, στην έπαυλή του, μια μεγαλαοπή γιορτή, στην οποία εκάλυσε όλους τους δια-σημούς άνδρες της Κόρινθου και των 'Αθηνών. Μεταξύ αυτών ήταν κι' ο Εὐριπίδης.

«Όταν η Λαΐς έφτασε στην έπαυλη του Μύρωνος, όλοι μαζί οι καλεσμένοι έτρεξαν να την υποδεχτούν θριαμβευτικά στην πόρτα. Την ώδήγησαν στη μεγάλη αίθουσα, κι' εκεί ο Μύρων, αφού διέταξε τους δούλους να φέρουν κρασί, ύψωσε τό κύπελλό του και φώναξε:

— Πρώ στην ύγεια της Λαΐδος, της ωραϊότερης και γοητευ-τικότερης γυναίκας που βρισκείται στην Κόρινθο!...

«Όλοι οι καλεσμένοι ύψωσαν τά κύπελλά τους και έπιαν στην υγιά της έρασμένης γυναίκας. Μόνο ένας έμεινε άκίνητος, κυττά-ζοντας τους άλλους με οίκτο. 'Ο Εὐριπίδης.

«'Η μοιραία έπαυσε κάπναιν μια μελωδία προς τιμήν της Λαΐδος, κι' όταν τελείωσε, ο Μύρων φώναξε πάλι:

— Μιά τό Βάχχοι! Διακηρύττω πριν ότι η Λαΐς είν' ή ωραιότερη απ' όλες τις γυναίκες. Τώρα διακηρύττω ότι έχει στους ανθρώπους την ίδια δύναμη με την 'Αφροδίτη. Κανείς θνητός δεν μπορεί ν' άντισταθί στα θέλημά της.

«'Ακούσα, Μύρων, του είπε τότε ο επικουρέος φιλόσοφος Θεοφάνης, που στεκόταν δίπλα του. Είπε αφού άνθρωποι τόσο μισογύνιδες, που κι' αν άκό-ρη κατέβαινε ή ίδια ή 'Αφροδίτη μπροστά τους, θά τη παραφρονούσανε.

«'Αδύνατοι φώναζε ο οικοδεσπότης.

— Ναι! Κι' εκεί κάτω τον άνθρωπο αυτόν με τό κομμένο μάτι, με τό χλωμό πρόσωπο και τ' ά-μνη χείλη, που κουβεντάζει με τον Εὐμεινίδη. Λοι-πόν, ο άνθρωπος αυτός έχει τέτοια καρδιά, που δεν ηττάνεται καθόλου απ' τά θέλημά του των γυναικών.

— Μά αυτός είν' ο Εὐδωρίδης. Πώς είνε δυνατόν να μη συγκινείται απ' τά γυναικεία θέλημά, αφού έτε παντρευμένος; είπε ο Μύρων.

Και, απευθυνόμενος άμέσως στον Εὐριπίδη, του φώναξε:

— Αί, Εὐριπίδη! Τι συμβαίνει, λοιπόν, με σένα;

— Μιλάς ότι προσφέρουμε θυσία στην όμορφιά; Γιατί δεν λαμ-βάνεις και σ' μέρος;...

Τότε εγώ φεύγω, γιατί δεν θά συγχωρήσω ποτέ στον έαυτό μου να γίνή άφορημ' ν' άδιστή-τήσης.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ

(ΤΟΥ Β. ΟΥΓΚΩ)

Στην 'Ελλάδα, στην 'Ελλάδα! Φεύγω, έχετε ύγεια! 'Υστερ' απ' τό τόσο αίμα του λαού της τό χυμένο, και τό αίμα των τυράννων σάν ποτάμι άς χυθή. Στην 'Ελλάδα, παλληκάρια! Λευτεριά και τιμωρία! Τό σαρτί στο κεφάλι και τό ξύφος μου ζωμένο στο πλευρό μου! Και ή σέλλα του άλόγου άς στρωθή!

Πότε φεύγοιμε; 'Αμέσως! 'Ο καιρός δεν περιμένει! Φέρετε άρματα και άτια! Στην Τουλώνα ένα πλοίο, ένα πλοίο! Πιο καλά 'ταν να ντυνόσαστε φτερά! 'Από τά παλιά φουδάτα κατιτί θε να μάς μένη. 'Εμπρός όλοι! Και σέ λίγο τ' 'Οθωμανικό θηρίο θά τό ίδουμε σάν ζοχαράκι μακριά μας να πετά!

Πάρ' τό πρόσταγμα, Φαβιέρε, άρχηγέ λαοβαλμένη π' άδράξες με τόσον πόνο κείνο π' άπρησαν οι θρόνοι και πού μπήκες πρώτος—πρώτος σε άσκήρια τακτικά. Μες στους 'Ελληνες, σάν φάσμα παλαιού Ρωμαίου, μένε, στρατηγέ άντρωμένε που στην άταλάνια μόνη φουχτα σου κρατείς άξέρια της φυλής τά ριζικά.

'Ω ντυφέκια της Γαλλίας, απ' τον ύπνο τό μακρό σας έχει κάτω σηκωθείτε, και σεις μωύτες και κανόνια, κι' άλλα βροντής και βόλης, του πολέμου μουσική!

'Ατια που σπάζει πέτρα και βροντά τό πέταλό σας, σεις σταθά μου δορασμένα από αίμα τόσα χρόνια, μαζοροζήπουρα γεμάτα από σφαίρα φρονιά!

Πώς μ' άρέσουν οι πολέμοι! Πάντα μες στον πρώ- (το στοίχο

θέ να βλέπω τό ποτάμι των σπαχίδων πώς θά χύνη πάνω πρὸς τό πεζικό τους που άνήσυχο κυττά και τό δαμάσκι που σέρνει τ' άλόγό τους με ποινήχο σάν δρεπάνι τό φαντάρο χωρίς κεφαλή θ' άφίνη. Μπρός! 'Αχ, τί τραλιά που ψάλλεις τραγουδάκια, (κοιητά!

'Α, πού με τραβάει και μένα του πολέμου ή λαχάρα, αφού τά παιδιά κι' οι γέροι με κρατούν κοντά τους; (Κοίμα!

Τ' είπα; Κάτι που τ' άρπάζει μια άλαφρή φυ- (σηματιά,

ώπως φύλλο της σημύδας στού άνέμου την άντάρα. Σε κατήφορο ποτάμι όπως τρέχει κύμα—κύμα, έτσι πάει κι' ή ζωή μου σ' όνειρο τή ρευσματιά.

Με μαγεύει τό βουνάκι, τό σουνάκι, τό λειβάδι, ή φιλογέρα όλη τη μέρα στην καρδιά μου αναπνεάζει

και τό φύλλωμα του δέντρον που ο άνεμος ζωνά. Σάν απλώνεται τό δειλί σε κατάμαυρο λαγυράκι,

ή άργυρή μ' άρέσει λίμνη που του ούρανού με νάζι σάν καθρέφτης καθρετίζει συννεφιαστά γαλανά.

Θέλω ή φιλογερή σελήνη σάν χρυσάφι πινελμένη ν' άνεβαίνει και να σήλν κατεχνιάς πινής τό σκότος ή ν' άσφονδύλνται άσπρη μες σε νύχτη άνταρραμένη.

'Αμαξα βαριά μ' άρέσει που σε νύχτη παντομένη μπρός σ' έξοχικό σπίτι σιγοντίζει και ο κρότος κάνει τά σκιλιά στους φράχτες να γαργάουν θαυμάνια.

Μετ. Β. ΚΟΥΦΑ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

(ΤΟΥ ΧΑ.Ι.ΝΕ)

Είδα με μάτια υρόαυρα, άγνη και λυπημένη μια κόρη βασίλισσα.

Στη φλόγυρα έξοφλούσαστε κι' ήταν γλυκά γεμάτη στη δόλια μου άγκαλιά.

Της λέγω: 'Ετού πατέρα σου τό σκάπτο δεν γορξώ στο χέρι να κρατά.

ούτε τη διαμαντόλεχτη κορώνα του έμεινε, Μονάχα έδε ξηρών...

Κι' έκείνη: «Θές τ' αδύνατα. Από καιρό κοιμώμαι σε τάφο σκατενέο

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

(Η αδιέξοτος και η κακομοιριά του κόσμου τούτου)

είνε σκοτεινή και έγκληματική, φρικώδης και άτακτα.

Πρόκειται, μ' άλλους λόγους, για τους ανθρώπους που έχουν διπλή «ζωή», διπλή ύπσταση, που ενώ εμφανίζονται ως έντιμοι και φιλήσυχτοι πολίτες, είναι εν τω κρυφώ εγκληματίαι τρωερεί, χωρίς να μπορούν να νικήσουν το δεύτερο «εγώ» τους, το εγκληματικό, το νοσηρό, το τερατώδες.

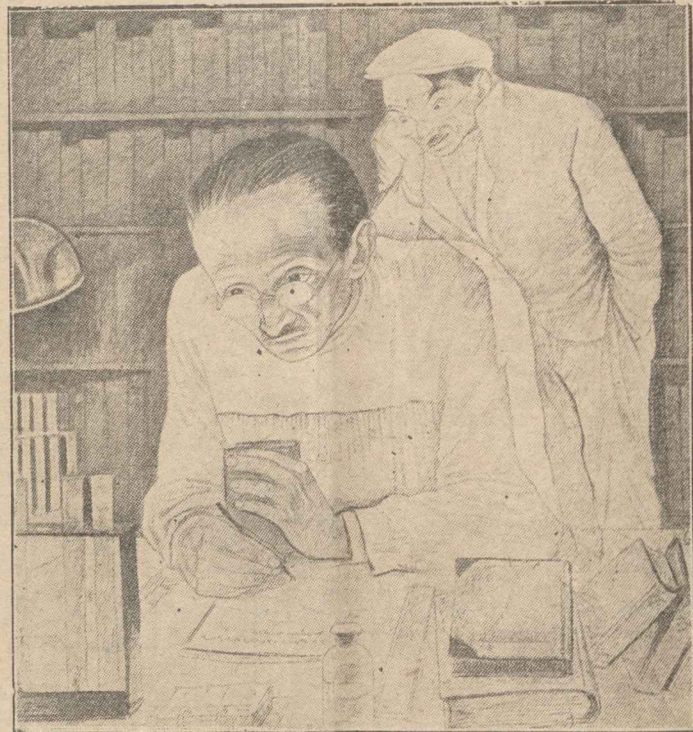
Όσοι είδαν στο θέατρο τον «Εισαγγελέα Χάλλερ», κι όσοι διάβασαν το περίφημο έργο του Στήβενσον «Ο Δόκτωρ Τζέκνιλ», το έκδοθεν υπό του «Μπουκέτου», γνωρίζουν καλά την θλιβερή νοσηρά περίπτωσι της διπλής ανθρωπίνης ζωής.

Ίδου όμως και σχετικά άγνωστα παραδείγματα: Ένας από τους ανθρώπους με το διπλό «εγώ», τη διπλή ύπσταση, ήταν ο Οδύγγορς έκτρογιαστής Σιλδέστρως Ματούσκα. (Ματούσκα ο Δυναμιστής των Τριώνων), ο οποίος επανειλημμένως έτινάξε στον αέρα με διαβολική επιτηδεύτητα διάφορες άμαξοστοιχίες και συνέληψη τέλος πέσοι, μετά την τραγική αναίνασι του εξεπρέξ Βουδαπέστης—Βιέννης. Έκατον πενήντα άνθρωποι έχασαν την ζωή τους κατά την τραγική αυτή καταστροφή και ο εγκληματίας που τους σκότωσε με τόσο ελαφριά συνείδησι, δεν ήταν άναρχος, ούτε άνηκε σε καμιά κομμουνιστική οργάνωσι. Έγκληματώς, ώθημένος από το ένστικτο της κατάρσεως και από την δίψα του αίματος. Η σύλληψις του Ματούσκα και η αποκάλυψις των εγκλημάτων του προξένησαν απερίγραπτη έκπληξι σ' όλους τους συγχωριανούς του, και σ' αυτή την οικογένειά του άκόμα. Γιατί σ' όλους ήταν γνωστός ως λαμπρός οικογενειάρχης, ως φιλήσυχος αστός, ως άνθρωπος που δεν μπορούσε να βλάμη ούτε μυμήνη. Και πραγματικώς, τα προτερήματα αυτά τα είχε ο Ματούσκα. Αλλά είχε συγχρόνως και ένα άλλο εγκληματικό «εγώ» που ήταν ισχυρότερο από το πρώτο του «εγώ», το φιλήσυχο, και τον έσπρωχνε να εγκληματή.

Πίσω από τον σοβαρό επιστήμονα στέκεται το φάντασμα του εγκληματικού «εγώ» του, προσπαθώντας να τον παρασέρη στο έγκλημα, στο αίμα, στην αιμία!

Ένα δεύτερο παράδειγμα ανθρώπου με διπλό «εγώ», διπλή ύπσταση είναι και το έπονένο: Τα Ξημερώματα της 15ης 'Ιουλίου 1929, οι λιγοστοί διαβάτες που έτιχε να περνούν από την οδόν ντε λα Μπλουτιέρ, έναν από τους πιο κακοφημισμένους δρόμους του Παρισιού, αντίκρισαν ένα φρικτό θέαμα. Στη μέση του στενού δρόμου βρισκόταν ξαλωμένος ένας άνδρας πληγωμένος βαρύν που έστράβε από τους πόνους. Ο άγνωστος φορούσε κομψότατο φράκο και φαινοταν ν' άνιξη στον κόσμο των γλεντιέδων. Τον μετέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο, αλλά εκεί ξαπώνονσε ύστερα από λίγες ώρες, χωρίς ν' ανοίξη το στόμα του και να λύση το μυστήριο του θανάσιμου νο-

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

πτερινού τραυματισμού του.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξι όλων, όταν πιστοποιήθηκε η ταύτις του άγνώστου και έγινε γνωστόν πως ο δολοφονηθείς γλεντιέξ δεν ήταν άλλος από τον 'Ιωάννη 'Ερνάνι. Ο ντελ 'Ερνάνι βρισκόταν την εποχή αυτή στο Παρίσι, και έντολην του 'Ιωάννου άρχιεπισκόπου, για να διοργανώσει μια μεγάλη θρησκευτική έκδρομή στην 'Ισπανία.

Ο σεβάσμιος λοιπόν κληρικός κρατούσε άξιοπρεπέστατα την ύψηλή του θέσι ως τις έντεκα το βράδυ. Μετά τις έντεκα κλεινόνταν στην κίμαρά του, πετούσε τα ράσα του και τραβούσε για τα κοσμάκια κεντρα ως κοιμηνόμενος γλεντιέξ. Δεν γύριζε δε στο ξενοδοχείο του παρά μονάχα όταν ξημέρωνε. Κοιμόταν δυό-τρεις ώρες και στις όχτς βρισκόταν — άκριβώς στην ώρα του — στην 'Ισπανική έκκλησία για να λειτουργήσει, κατά την θεία λειτουργία.

Αν δηλαδή ο ντελ 'Ερνάνι δεν έδολοφονείτο, κανένας ποτέ δεν θα ύποψιαζότανε τη διπλή ζωή του άγιου και τη ζωή του γλεντιέξ και χαροκόπου.

Τι φρίκη! δα λητε. Τι ύποκριτης, τί έλεεινός άνθρωπος! Κι όμως... Κανένας δεν πρέπει να οίξη την πέτρα που αναθέματος εναντίον του δυστυχισμένου αυτού ανθρώπου. Ο, τι έκανε, δεν το έκανε από σκοπούς. Ήταν άνισχυρος εναντίον του δεύτερου «εγώ» του που τον έσπρωχνε να ζή την νύχτα μια δεύτερη ζωή, τόσο διαφορετική από την επίσημη ζωή του.

Πέφοι πάλι στο Βερολίνο, συνέληψι ένας από τους άνωτέρους άξιωματικούς του έθελοντικού πυροσβεστικού σώματος ως ένοχος... δε-καπέντε μεγάλων έμπρησμών! Όλας όμολόγησε κι ο ίδιος στην άνάγκη, εύρισκε έξαιρετική ευχαρίστησι να πυρπολή τα ξένα σπίτια και καταστήματα.

Ο άνθρωπος δηλαδή αυτός ήταν επανομήνης, ήταν άρροστος ψυχικός.

Μια παρομοία περίπτωσι παρουσιάζει και ο «Εισαγγελέας Χάλλερ», το περίφημο κοινωνικό δράμα του Λίνταου. Ο ήρωας του δράματος αυτός είναι ένας άδεκαστος και ασυμμέτρως δασκτής, ο οποίος κάθε βράδυ αναμυσθίτως βγαίνει κρυφά έξω από το σπίτι του και κάνει τα άγριότερα εγκλήματα, τα όποια την επομένη ούτε θυμάται καν.

Μια ιδιαιτέρως φρικαστική περίπτωσις αυτού του είδους άναστατώνσε τον Οκτώβριον του 1930 την κοινωνία της Πράγας. Ήρωας ήσαν ο Ρώσος καθηγητής Καλίνσκι, πρόσφυξ από την Ρωσία.

Ο καθηγητής αυτός έθεωρείτο ως ύπόδειγμα σοφού επιστήμονος και φιλήσυχου πολίτου, ήταν παντρεμένος με μια διάσημη ήθοιό με την όποια ζούσε άμονοιάτατα και είχε σχέσεις με την καλύτερη κοινωνία της Πράγας. Φαντασθήτε λοιπόν την έκπληξι των άριστοκρατικών κύκλων της Πράγας, όταν έλπιοντορήθησαν ότι ο καθηγητής Καλίνσκι συνέληψι ως εγκληματίας του χειρόστου είδους. Ντυμένος σαν ζητιάνος, τριγύριζε τα βράδια στις από-

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

ΟΙ ΠΡΑΙΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΜΑΤΙΑ ΓΛΥΚΑ...

Μάτια γλυκά π' έχύσατε τη φλόγα στην ψυχή μου κάτω απ' την αστροφεγγιά μιας ήσυχης νυχτιάς, αν και για μένα σβύσατε και φύγατε μαζί μου θα μένεται σάν ζωγραφιά ανάμνησης γλυκιάς.

Η θύμησή μου ακράτητη γυρνά στα περασμένα στ' αγαπημένα μέρη μας στην πρώτη τη στιγμή, π' αργά-γλυκά φυλινόσατε στο νού μ' ευτυχισμένα και στοργικά μου γνέφατε στις νύχτας τη σιωπή.

Α! πώς με συνεπήρατε πλάνα όμοια μάτια σε κάποιους κόσμιους ξέμακρους, ψηλούς, ιδανικούς, εκεί π' ηλώνονταν τ' άχνη, τ' άερνα παλάτια σε μια πορφύρα ατέλειωτη, σιμά στους ούρανοους.

Σαν ρόδινα χαμόγελα ξανοίξατε μπροστά μου παράδεισους σαταφείρων, γαλάζιους ούρανοους και δείξατε καλδούλια τ' αστερί του έρωτά μου που λατρεύοντας ζήταγα στ' Απείρουν τους βυθούς.

Και πάντα ή λάμψη' ή περιούσι, ή ζωτικά θορύβα σας μέ' στην ψυχή μ' ανάλαφρα εφώλιαζε κρυφά και κείνη μαγεύονταν στη θεία όμορφιά σας και έβγαζε ακράτητη σε λόγια τρυφερά.

Μα ή Μοίρα σάν να ζήλεψε την ξεχώρησή σας (ζάρι)

κι έμένα μ' άποράτησε να κλαίω άσχη και (βράδυ)

τα μάτια πυλίσαν για μέ και δεν θ' άνοι- (ζών πειά)

MIX. I. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ

Κόμα, γκρινιάρη ποταμέ, κάτω απ' τ' άρχαία (κάστρα)

και μέσ' τα θεία σου νερά που αντίπεργίζουν (τ' άστρα)

και σμίγουν στις δάφνες σου πουλιά και πετα- (λούδες)

κάρτα τα λόγια που άκουσες και τα μυστήρια (πούδες)

έσαν το κάστρο άφινανε κόρες γεμάτες νεάτα και στα νερά σου παίζανε, τα μυστικά τους (κράτα)

και ρε! τα στού γυαλού που πάζ τα μυρωμένα (βράδυ)

μαρτυρήματα να γενούν, κανείς να μών το μάθη. (Τριπλός)

B. ΚΑΜΠΥΛΛΑΚΑΣ

νεύρες φταγογετονέες, προσέβλεπε άθωα παι- (κλαίει σε άπόκριες ανέξ και τους έκοβε το λαμό!...

Σχετικά μ' όλες αυτές τις συνήθειες είναι και ή συνήθεια των κλε- (πτομανών, οι όποιοι κλέβουν χωρίς νάχουν άνάγκη, μόνο και μόνο για- (τα τους έβιδει σ' αυτό το δεύτερο «εγώ» τους. Οι κλεπτομανείς είναι ός (αί το πλείστον άνθρωποι εύποροι, καμιά φορά κι' έκατομμυριοσχοι. (Μα ένα σχετικά παράδειγμα:

Ένα από τα άριστοτεχνήματα της άγγλικής ζωγραφικής τέχνης, «Η Δούκισσα του Ντέβονσάιρ», είχε κλαπεί άλλοτε κατά τον πιο μυστηριώδη τρόπο και έπ' ειςκοπέντε διόκληρα χρόνια ήταν αδύνατον να ανακαλυφθή ποδ βρισκόταν. Έπ' τέλος, κατά το 1900 πέθανε ένας πάλαιστος Άμερικανός βιομήχανος και σε μια σοφία του σπι- (τιού του βρήκε άπορηγμένους ο πολίτιμος αυτός πινάξ. Ο έκατομ- (μυριοσχος Άμερικανός, παρ' όλο που μπορούσε ν' άγοράσει τον πίνα- (κα έπ' ήθελε να τον άποχήση, ριζοκινδύνεσε και τον έκλεψε μόνος του, από κλεπτομανία.

Όσο και μια άλλη περίπτωση: Σε μια από τις κοσμικότερες εθ- (νικακές λουτρούσες, παρατηρείτο τακτικά ότι από τα σακάρια των λουτρούων έλειπαν τα πορτοφόλια τους. Η διεύθυνσις των κοι- (νων έλπίσασε την επιτήρησή της, αλλά κανένας από τους τακτι- (κούς πειλάς της δεν της φάνηκε ύποπτος, όσοποι συνέληψι, τέλος, (ε' αυτόφορο ένας πλουσιώτατος Έλβετός έμπορος, ο όποιος έμα- (νε μέσα στις ζέρες καμπίνας και έβγαυε κρυφά τα πορτοφόλια από (τα σακάρια των λουτρούων!...

Ο έμπορος αυτός, στο δικαστήριο διεμαρτυρήθη έντόνως για την (παρρησία που άπηνέγγιζαν εναντίον (του. Και είχε δίκιο, γιατί δεν θυμόταν (απορηματικώς ποιος, γιατί έβλεπε δια- (κρινά τον έπ' έβδρανον του δεύτερου (ήρωα του. Στο άλλο φύλλο θα σας διη- (γήσω μερικά άκόμη παραδείγματα.

ΟΙ ΠΑΛΗΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

(Ο Άνθρωπος και ο Δημοσιογράφος)

Ο άείμνηστος 'Ιωάννης Καμπούρογλου, ο περίφημος μεταφρα- (στής της «Νανάς» του Ζολά, δεν ήταν μόνο ένας από τους ξεχωρι- (στους συγχρόνους του λογίους, αλλά και ο πιο άνησυχος και πρωτό- (τυπος σ' έμπνεύσεις δημοσιογραφίας του καιρού του.

Όταν έγύρισε στην Άθήνα από το ταξίδι του στη Γερμανία, το (μόνο όνειρο που είχε ήταν να έκδώση έφημερίδα. Κι' όταν του πρό- (τειναν οι οικείοι και οι φίλοι του να πιάση κανένα άλλο επάγγελμα, (αυτός γύριζε άλλού το πρόσωπό του κι' άπαντούσε στερεότυπα:

— Έφημερίδα... έφημερίδα. Αύτός είναι ο προορισμός μου.

Το όνειρο του νέου λογίου επραγματοποιήθηκε χάρις στο συνετα- (ρισμό που έκανε με τον άλησμόνητο Δ. Κορομηλά. Έξέδωσαν λοιπόν (την «Έφημερίδα», ένα από τα ιστορικότερα δημοσιογραφικά φύλλα (της εποχής τους.

Ψυχή της έφημερίδος αυτής ήταν από την άρχη της έκδόσεώς της (ο Καμπούρογλου. Εν τούτοις, αν και την έγραφε σχεδόν διόκληρη ο (ίδιος, δεν ήθελε να διαφημίζεται και άφινε να τη λέγουν «Έφημερίδα (του Κορομηλά.

Η «Έφημερίς», από την πρώτη χρονιά της εμφάνισέως της, έγινε (το μοναδικό καθημερινό ανάγνωσμα όλων των οικογενειών της πρω- (τεύουσας. Και ή πρωτοφανής αυτή έπιτυχία (όφειλόταν κυρίως στην πρόνοια του Καμπούρο- (γλου, να ίδρύση τη στήλη των λεγομένων Κοι- (νωνικών. Από εκεί περνούσαν όλα τα περσιτικά (των οικογενειών που έπρεπε να λάβουν δημοσιό- (τητα, όπως γάμοι, βαπτίσεις, θάνατοι, άναχωρή- (σεις κλπ.

Την εποχή εκείνη ήσαν άγνωστα άκόμη τα (σημερινά τιτλοφόρα των έφημερίδων και τα νέα (της τελευταίας ώρας. Έπομένως, όλες ή είδή- (σεις, σημαντικές ή άσημαντες, κατεχωρόντο στη (στήλη των Κοινωνικών, στα καλούμενα «Δια- (φορικά». Στη στήλη αυτή π.χ. μπορούσε (κανείς να ιδή, κάτω απ' τη χειροτονία ενός έφη- (μερίου, και την άκόλουθη άγγελία:

«Ανεχώρησε χθές ή Α. Μ. ο Βασιλεύς διά (Βισάδεν προς λήψιν λουτρών!».

Μπορούσε να διοριστή κανείς προεβευτής, νο- (μάρχης, καθηγητής Πανεπιστημίου, αλλά ο διο- (ρισμός του ήταν... όδορο όδορο, αν δεν αναγ- (γελόταν με τα συνηθισμένα κοσμητικά επίθετα (στην «Έφημερίδα».

Ο Καμπούρογλου είχε τότε ένα φίλο, ο ό- (ποιος δυσχεραστήθηκε μαζί του, γιατί ο διορισμός (του ως νομαρχου δημοσιεύτηκε στη στήλη των (Ειδήσεων και όχι στα περίφημα «Διαφορικά».

— Μα δεν κατ'άλαβες, φρε άδελφε, γιατί τό- (χαμα; του δικαιολογήθηκε ο Καμπούρογλου. «Η (θέλα να σ' εύχαριστήσω περισσότερο, δίνοντας (επιστομότερο χαρακτήρα στο διορισμό σου.

— Άς έλειπε τέτοια προτίμησι. Έγώ ήθελα στα «Διαφορικά».

— Καλά, καλά! τον καθησυχάσε ο Καμπούρογλου. Θα σε ικανοποιή- (σω... Και την άλλη μέρα, ο νεοδιορισμένος νομαρχος, παίρνοντας την («Έφημερίδα», διάβασε κατάπληκτος στη στήλη των Κοινωνικών τα (ακόλουθα:

«Κατά λάθος, θα έγραψαμεν προχθές διά τον διορισμό ως νο- (μάρχου του κ. Τάδε, παρεστέρησαν εις τας Ειδήσεις, άπτι να δη- (μοσιευθούν εις την στήλην ταύτην των Κοινωνικών Διαφορών».

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

... Έβγαίνει κρυφά την νύχτα απ' το σπίτι του, για να διαπράξη τα άγριότερα εγκλήματα, ώθημένος από το θηριώδες δεύτερο «εγώ» του!...

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΙΑ απ' τις πιο περιέργες και πιο μυθιστορηματικές ερωτικές περιπέτειες του μεγάλου Γάλλου διηγηματογράφου Γκυ ντε Μωπασσάν, είναι κι εκείνη με τη νεαρή και όμοια Μαρία Μπασιχίρσεφ.

Η Μαρία Μπασιχίρσεφ, η όποια κατορθώσε να εμπνεύσει ένα τόσο τρυφερό αίσθημα στην καρδιά του νέου άνδρα, αλλά πάντοτε ιδιορρυθμίου λογοτέχνη, άνθηκε στη Ρωσική αυτοκρατορία και πέρασε τα χρόνια της νεότητός της στο Παρίσι. Ασχολήθηκε πάρα πολύ με τη ζωγραφική και με τη φιλολογία και πεθαινόταν άφροντα, εκτός των άλλων, ένα πολύ ενδιαφέρον Ημερολόγιο.

Η γνωριμία του Γκυ ντε Μωπασσάν και της Ρωσίδος καλλι-

τέχνιδος επακολούθησε μετά μακράν και ενδιαφερόμεσαν αλληλογραφία που βάσταξε αρκετόν καιρό και που παρέχει χαρακτηριστική εικόνα της νοοτροπίας και της ηρωισμότητας των δυο ερωτευμένων. Το περιεχόμενο είναι ότι ο Μωπασσάν δεν άπαντωσε κατά κανόνα σε κανένα και καμιά από τα πλήθος των θαυμαστών και των θαυμαστρών του και ότι μόνον προκειμένου για την Μπασιχίρσεφ έκανε εξαίρεση.

Το πρώτο γράμμα, το όποιο έστειλε η νεαρά Ρωσίδα καλλιτέχνης στο Μωπασσάν, είναι το ακόλουθο:

«Κύριε, Σας διαβάζω ταχυτικά και αισθάνομαι ευτυχία διαβάζοντάς σας. Διατρέχετε την αληθινή φύση και καταρθώνετε να βγάξετε απ' αυτή μια άγνη και μεγάλη ποίηση. Συγχρόνως ζωγραφίζετε τα ανθρώπινα αισθήματα με τόσο πιστότητα, ώστε αναγνωρίζουμε σ' αυτά τον εαυτό μας και νοιώθουμε για σας μίαν άγλη φανταστική.

«Η φράσεις αυτές που σας γράφω, δεν πρέπει να σας φανούν ψεύτικες. Το βάθος τους είναι ειλικρινές. Θάθελα να σας πω θαυμάσια και πρωτακουστά λόγια, αλλά είναι δύσκολο να το κατορθώσω έτσι άμεσως.

«Μου κακοφαιίνεται λίγο που είστε διάσημος άνθρωπος. Θα ήθελα να γίνω ή έμπιστη της ώρας σας ψυχής, αν η ψυχή σας είναι πράγματι όμοια. Αν δεν είναι όμοια και δεν ένοείτε αυτό που σας λέω, λοιπόν, πρώτα για λόγους. «Επειτα, σας χαρακτηρίζω ως έναν κατασκευαστή φιλολογικών εδεμάτων και τελειώνει το ζήτημα.

«Είστε ένας χρόνος τώρα που σκέπτεται να σας γράφω, αλλά διασταζα νομίζοντας πως έχω σχηματίσει για σας υπερβολική ιδέα, χωρίς ν' αξίζετε τον κόπο. Έξαφνα, προ δύο ημερών, έδιάδασα στην εφημερίδα «Γαλάτης» ότι κάποιος σας έδωκε με μια όμοια αφιέρωση και ότι εσείς ζητήσατε τη διευθύνοί του για να του απαντήσετε. Αμέσως κυριεύτηκα από ζήλεια και να που σας γράφω.

«Τώρα ακούστε με. Σκέφτομαι να μείνω για πάντα άγνωστη και να μη σας ιδώ ποτέ, ούτε από μακριά. Ποιός ξέρει όμως; Είστε νέος, είστε ανύπαντρος και γύρω από τα δυο αυτά σημεία μπορούν να περιστραφούν και τα τρελλότερα όνειρα.

«Σας είδοποιώ λοιπόν ότι είμαι χαριτωμένη. Η γλυκειά αυτή πληροφορία θα σας δώσει την όδηγία να μου απαντήσετε. Όσο για μένα, μου φαίνεται ότι, αν ήμουν άντρας, δεν θάθελα να κάνω γνωριμίες, έστω και επιστολογραφικές, με κανονισμένες γρηές 'Αγγλίδες, αλλά με νέες κομψές γυναίκες».

Στην επιστολή αυτή της Μπασιχίρσεφ, ο μέγας διηγηματογράφος απάντησε με την ακόλουθη:

«Κυρία μου,

«Το γράμμα μου δεν θα είναι βέβαια όπως το περιμένετε. Πρώτα θα σας ευχαριστήσω για τις καλές σας ιδέες προς το άτομό μου και για τα κομψά μηνύματά σας και έπειτα θα μιλήσουμε σαν φρόνιμοι άνθρωποι.

«Μου ζητείτε να γίνετε η έμπιστη της καρδιάς μου. Με ποιόν όμως τίτλο; 'Επί του παρόντος δεν σας γνωρίζω καθόλου. Γιατί λοιπόν να ξανοίχτώ σε μια άγνωστη, της οποίας το πνεύμα, η κλίση και το αίσθημα μπορούν να μη συμφωνούν με την ιδιοσυγκρασία μου και να της είπω, ότι μπορώ να είπω στις γυναίκες που

έχω οικειότητα μαζί τους και είναι καθημερινές φίλες μου; Δεν θα ήταν αυτό δείγμα μιας άστατης και άνοητης φιλίας;

«Σας ρωτώ: πως ν' ανοίξη κανείς την καρδιά του σ' ένα πλάσμα, το όποιο δεν γνωρίζει το χρώμα των μαλλιών, το πρόσωπο, το χαμόγελο και το βλέμμα; Και τί ενδιαφέρον θαχί αν σας αναφέρω ότι έκαμα αυτό κι' εκείνο, αφού θα ξέρω ότι η πράξις μου θα σας είναι αδιάφορη, μια και δεν με γνωρίζετε;

«Μου μιλήσατε για ένα γράμμα που έλαβα τελευταία. Προσέχονταν απλούστατα από έναν άνθρωπο που μου ζητούσε κάποια συμβουλή. Αυτό ήταν όλο. Για να επανέλθω τώρα στα γράμματα των αγνώστων, έχω λάβει πενήντα ως εξήντα παρόμοια μέσα σι διάστημα δυο χρόνων. Με ποιά όμως βάσι να διαλέξω από τόσες γυναίκες την έμπιστη της καρδιάς μου, καθώς λέτε; Και γιατί να παραμελήσω τις χαριτωμένες φίλες που γνωρίζω για μια άγνωστη που μπορεί να είναι χαριτωμένη, αλλά δυσάρεστη ίσως για το γούστο και την αντίληψή μου;

«Όλα αυτά που σας γράφω, κάθε άλλο είναι παρά πολυκεντρικά. Έν τούτοις, συγχωρήστε, κυρία μου, τις σκέψεις ενός ανθρώπου περισσότερο πραγματικού παρά ρομαντικού και θεωρήστε με ευγνώμονα και άφοσιωμένο σας φίλο.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ.

Ίδου ένα ακόμα γράμμα της Μπασιχίρσεφ προς τον Μωπασσάν: «... Το γράμμα σας έφτασε σ' κατάλληλη στιγμή και μ' έρη- τεύσε. Είστε αλήθεια ότι διασκεδάζω μαζί σας, χωρίς όμως να σας γνωρίζω, όπως φαντάζεστε. Σας ορκίζομαι ότι άγνοώ ακόμη το χρώμα σας και τις διαστάσεις σας και ότι ως άνθρωπο δεν σας ξέρω παρά μέσ' από τις φράσεις που μάς γράφετε, και μάλιστα με τόσο δριτεροβουλία και πόδα.

«Όστε ανιάντε, καθώς γράφετε, και τα βρίσκω όλα αδιάφορα και εύτελη. Μου λέτε ότι δεν έχετε ούτε μιάς πενήντας ποίηση και νομίζετε μ' αυτό ότι θα με τρομάξετε!

«Εγώ όμως θαρρώ πως σας βλέπω με μια πολύ μεγάλη κοι- λιά και με κοντά γελέκο χρώματος απροσδιορίστου, από το όποιο λείπει το τελευταίο κομμάτι. Μολαταύτα μου κινείτε το ενδιαφέρον και δεν μπορώ να καταλά- ξω γιατί ανιάντε. 'Εγώ εί- μαι κάποτε μελαγχολική ή απελπισμένη, αλλά δεν πλήττω ποτέ...

«Αλήθεια, δεν είστε ο άνθρωπος που ζητώ; Αν- στυχία μου! 'Εγώ όμως, κύριε, δεν ζητώ κανέναν και νομίζω ότι οι άνδρες δεν πρέπει ν' άποτελούν, παρά άντικείμενα δυνε- ρευούσης σημασίας για τις δυνατές γυναίκες (φιλοσοφία γεροντοκοχής!).

«Επί τέλους, θα απαντήσω στις ερωτήσεις σας, και θα σας απαντήσω με απόλυτη ειλικρίνεια, γιατί δεν θέλω να παίζω με την άφέλεια ενός μεγαλοφώνου άνδρος, ο όποιος ανα- παύεται ύστερ' απ' το φαιγικό, καννίζοντας το τούργου του. Α- παντώ λοιπόν στο πρώτο σας ερώτημα: Δεν είμαι, κύριε μου, ούτε άδύνατη, ούτε παχεία!

«Με ρωτάτε ακόμη αν είμαι κοσμική, αισθηματική ή ρομαντι- κή. Μα τί ένοείτε μ' αυτά; Μου φαίνεται ότι ένα και το αυτό πρόσωπο μπορεί να είναι απ' όλα, αναλόγως της στιγμής και των περιστάσεων. Άνθωκο πάρα πολύ στην εποχή μου, είναι θύμα των περιβάλλοντος και μπορεί να συμβαίνει να μην καταλαβαίνω από ποιους, άπαράλλαχτα όπως... εσείς!

«Τι άρωμα προτιμώ; Την άρετή! Άν έχω ιδιοτροπίες; Κα- μιά. Λαίμαργη, ή μάλλον δύσκολη σ'α φαιγιά μου. Τα αυτά μου είναι μικρά, αλλά όμορφα. Τα μάτια μου έχουν σταχί χρώμα. Ναί, ξέρω λιγάκι από μουσική. Φυσικά, αν δεν ήμουν παντρεμένη, θα μπορούσα να διαβάσω τα άπαιατα βιβλία σας;

«Είστε εθισμένος στην περιγραφή του χα- ρακτηρός μου; Άν ναι, έξοικονομάτε λίγο ψηλότερα το γελέκο σας και θυμηθείτε με στη δόση του ήλιου. Άν όχι, τόσο το χειρότερο για σας. Βοίκομαι ότι σας ελπα πολλά άπέναντι των δικών σας. Και φαντα- σθείτε ναμουν άντρας!...

Στην παραπάνω επιστολή ο Μωπασσάν απάντησε με την ακόλουθη:

«Κυρία μου, Με τρομάξατε. Σε μια προηγούμενη επιστολή σας μου αναφέρατε, τον ένα μετά τον άλλο, τον Φλωμπέρ, τον Μπαλζάν, τη Γεωργία Σανδόν, τον Μοντεσκί, τον Γιοβέ, τον Άραών... Α, σας γνώρισα τώρα, όμοια μου άγνωστη! Είστε καθηγήτης στο έργο λυκείου του Μεγάλου Λουδοβίκου, και όμολογώ ότι το έχω άπο- φριστεί, γιατί το χατί σας διατηρούσε μια άόριστη μω- ρωδιά ταμπάκου!

«Πάνω λοιπόν στο έξης να είμαι άδρός — αν έσ-

GUY DE MAUPASSANT

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α'

Η αγάπη του προς την Τέχνη και τη Φιλολογία. Η λύπη του για την άποτυχία του Βασιλικού Θεάτρου. Γιατί τό- κλεισε. Καθαρεύουσα και δημοτική. Πως διώρρωσε τον λόγο του Δηληγιάννη. Η «Ιστορία της Σύρου» και ο νεαρός συγ- γραφέας της. Η άβρότης του βασιλέως προς τις γνωστές του κυρίες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο άειμνηστος βασιλεύς της Ελλάδος Γεώργιος Α', άγαπούσε πολύ την Τέχνη και είχε έμφυτη κλίση προς το όμοιο. Ντυνόταν ο Ι- διος κομψά, άγόραζε συχνά διάφορα καλλιτεχνήματα και έδειχνε ά- ληθινό ενδιαφέρον για τη φιλολογία και το θέατρο.

Η βιβλιοθήκη του άπετελείτο από τα πιο έλεκτά βιβλία, τόσο στα περιεχόμενα, όσο και στην εμφάνισή. Ίδιαιτέρως τή άφρασαν τα μυθιστορήματα και τα ιστορικά συγγράμματα, ιδίως τα άναφερόμενα στην εποχή του Βυζαντίου. Άπό τους συγγραφείς προτιμούσε τους Γάλλους για το άνθηρό τους ύφος και τους Βορείους για την ύποβλη- τικότητα και το μυστήριο τους.

Όσο για την αγάπη του προς το θέατρο, την έδειξε έμπράκτως με την ίδρυση του Βασιλικού Θεάτρου. Είχε στήσει πολλές ελπίδες σ' αυτό και δεν λυπήθηκε ποτέ καμιά θυ- σία σχετικώς. Παρακολούθωσε τακτικά τις παραστάσεις του και συχνάτα μά- στα, κατά τα διαλείμματα, έπιανε μόνος του στα παρασκήνια και έπιανε κούβεντα με τους ηθοποιούς.

Όταν είδε όμως ότι η ίδρυση του θεά- τρου δεν έφερε τα άποτελέσματα που πε- ρίμενε και ότι πολλές φορές ή σάλα έμενε σχεδόν άδειανή, άρχισε να στενοχωριέται. Τη στενοχωρία του αυτή δεν μπορούσε να την κρύψει και όταν τον έπισκέπτοντο διά- φοροι γνώριμοί του μη θεατροφίλοι, τους έλεγε πικρά:

— Δεν σας βλέπω δυστυχώς στο θέα- τρό μου. Και όμως δεν τό έκανα βέβαια για τόν εαυτό μου...

Αργότερα, όταν ή άποτυχία του Βασι- λικού Θεάτρου φάνηκε πια καθαρά, ο βα- σιλεύς τό έκλεισε και δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε πια για τό ξανάνομά του.

— Είστε πρόσωπο ακόμη το θέατρο για τόν τόπο μας! Έλεγε για δικαιολογία.

Ο Γεώργιος, άν και στους έπισήμους λόγους του μεταχειρόταν κατά κανόνα την καθαρεύουσα, στην καθημερινή του ό- μιλία προτιμούσε άνάγκη γλώσσα, την όποια έλάφραζε με τη λαογραφική φωνή των βορείων.

Κάποτε ο άειμνηστος Δηληγιάννης, τό- τε πρωτόπαινος, του συνέταξε μια τό- ύβεβαίε έναν βασιλικό λόγο, στον όποιο τον άναγνώσει έπισήμως ο ίδιος στη Βουλή, του άφρασε άσπιδως μακαρονισμούς και τον έκανε πιο εύλητο και άπασπασμένο.

Άποστρεφόμενος όστόσο την καθώη δημοτική, τη λεγόμενη τότε καλλιμαή, και δυσκολεύοντάς να διαβάση έργα γραμμένα σ' αυτή, Ο ίδιος, στις έπιστολές του, μεταχειρόταν τον ύφος άλλο μερικά νη- μάτα, αλλά χωρίς τίποτε το πικρό και τό σκληρό.

Για τόν βασιλέα Γεώργιο διαφέρονται αρκετά ανέκδοτα, γεμάτα αίσια όμοια και χούι.

Κάποιες φορές λόγος της εποχής, είχε γράψει την ιστορία της νε- σης Σύρου, την όποια παρουσίασε στον βασιλέα, χειρόγραφο ακόμα και δεμένη πολιτικός σ' έναν όγκώδη τόμο.

Τού την έδωσε σ'α χείρα με μια θεακή αφιέρωση, άλλ' ο Γεώ- ργιος, μόλις είδε τόν όγκο των χειρογράφων, εφάνταξε γελώντας: — Μα τό βιβλίο σας, φίλε μου, είναι μεγαλύτερο απ' τού... νη- σί σας!...

Παρακούδης έμενε ή άβρότης του προς τις κοιές, στις όποιες φερνόταν άπό τούς ένοχλητικούς άγγέλους και έπαιοντες. Για καθεμιά από τις γυναικείς του που πλησίαζε, είχε πάντοτε ένα όμοιο φιλοφρόνημα και όσους καμιά απ' αυτές έλεγε τίποτε τό έβριμνο, γελούσε δυνατά και έβγαί σαν παιδί.

Ο Γεώργιος είχε σπάνια καλλιτεχνικά γούστα. Η- ταν τόσο η αγάπη του προς την καλλιτεχνία και τη διακοσμητική, ώστε πολλές φορές έπιανε ο ίδιος έ- να σφονδυλίο και κάθονταν διάφορες εικόνες σ'α έ- ναίτερα διαμερίσματα του σ' άνάκτορα.

Επίσης ήταν ανυπόμονος σ' έένα έξοικονομημέ- να περιούσια και διαβάσε ταχυτικά και τά Έλληνικά.

αυτή πώς ήμουν ως τώρα — και θα σας μεταχειρίζομαι σαν δά- σκαλο, δηλαδή σαν... έχθρό. Α, κουτσόδασκαλε, γεροδλάκα, λίμα των Απινικών! Θέλησες να μου περάσης για νόστην γυναίκο;... Καί θα έτοιμάζομαι χωρίς άλλο να μου στείλεις τα χειρόγρα- φα σου. Περύ Τέχνης και Φύσεως» για να σου τό περάσω σε κα- νένα περιούσιο ή να τό αναφέρω σε κανένα άθροο μου...

Τι καλά που δεν σε είδοποίησα ότι γύρισα από τις Κάννες στο Παρίσι! Θα σ' έβλεπα έξάπαντος κανένα πρωί να μου παρουσιάζό- σουν έμφανικά στο σπίτι, νάβγαζες ως κάτω τό ψηλό γεροντικό κα- κίλλο σου, να τραβούσες από την τσέπη σου κανένα μάτσο χαρτιά έμνησι με σπαγγό και να μου έλεγες:

— Καλήμέρα σας, άγαπητέ! Είμαι ή κυρία πού... Και όμως, κύριε καθηγητά, θα απαντήσω σε μερικές ερωτή- σεις σας. Και εν πρώτοις σας ευχαριστώ για τις πληροφορίες που μ' έδωτε ως προς τό άτομό σας, καθώς και για την εικόνα μου, ίσως την έφανταζόταν μερικές παραλλαγές.

Πού αυτές: 1) Έχω λιγότερη κοιλιά. 2) Δεν καννίζω πια. 3) Δεν πίνω ούτε μπύρα, ούτε κρασί, ούτε σπινά, αλλά άπο καθαρό νερό.

Συνήθως κάθομαι σαν Άνατολίτης μαζεμένος άπάνω σ' ένα σκαμνί. Πούν ζωγράφω προτιμώ; Τόν Μιλλέ. Τους μουσικούς τους έπισκεφτομαι. Άλλωστε, απ' όλες τις τέχνες προτιμώ μιά... ό- ραία γυναίκα. Και ένα καλό, εξαίρετο, σπάνιο γένμα που άρέσει γιάνω μια όμοια γυναίκα. Αυτές είναι ή προτιμήσεις μου, κύ- ριε καθηγητά.

Πιστεύω ότι, όταν έχει κανείς έ- να καλό και μεγάλο πάθος, πρέπει να έμπισχ' σ' αυτό όλα τά άλλα. Αυτό έ- καμα κι' έγώ. Ός τώρα είχα δυό. Θυσία όμως ή λαίμαργία κι' έντινα λήες σαν καμιά, αλλά και τόσο ιδιο- τρίας, ώστε να μην ξέρω πια τί να γράψω.

Θέλετε ακόμα μια λεπτομέρεια; Άγαπά τό σπόρι. Έχω κερδίσει μά- λιστα μεγάλα στοιχήματα στο κουπί, στο καλνίτσι και στο τρέξιμο. Και τό- ρα που σας άνοίξη την καρδιά μου, σε- βώστε διδάσκαλε, μιλήστε μου για ή η- νουσία και για τό παιδί σας. Έχε- τε κόρη; Άν ναι, σας παρακαλώ να μ' έχετε από τώρα απ' όλη σας...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ.

Στο προσέχες φύλλο θα δημοσιεύσου- με μερικές ακόμα επιστολές του Μωπα- σσάν και της Μπασιχίρσεφ.

ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΠΑΙΩΜΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΚΑΒΑΛΛΟ

Ο περίφημος Γάλλος μουσουργός Λε- ονκαβάλλο, είχε πλεί κάποτε ινδόγνιτο για μια υπόθεσι τον στο Μάντισεστερ. Τη θραύει όμως πού έφτασε εκεί. Ή- ται να πειστή το μελόδραμά του «Πα- ντασκόν».

Ο αντίθετος κινήθηκε από περιέργεια και πήγε, άγνωστος πάντο- τε, στο θέατρο για να τό ιδώ. Κατά τη διάρκεια της παραστάσεως κατόρθω διόλου τον ένας μανιώδης μουσικόφιλος, ο όποιος έδειχνε με- γάλον ενδιαφέρον για τό έργο και ο όποιος σ' ένα διάλειμμα γύρισε στον Λεονκαβάλλο και του είπε:

— Ε, τί λέτε; Δεν είναι άριστούργημα;

— Είπατε δά, μιν τά παραλέτε! άποκρίθηκε ο Λεονκαβάλλο, ο ό- πους άναμνησε πολύ τις φάφες. Έγώ είμαι μουσικός και κάτι ξέρω απ' αυτά. Έ, λοιπόν, τό άπομινύ μελόδραμα είναι από τά πιο μέτρια. Άν δεν έφροδομην μάλιστα μήπως σας δυσανεστήσω, θα σας έλεγα ότι άποτελείται από κλεισματικά. Τό κομμάτι π.χ. που άκούσατε προ- τού, είναι κλειμένο από τόν Μερκλίζ, τό ντουέτο της πρώτης πρά- ξης έχει παρθεί από τόν Γκορνόφ και τό ύπόλοιπα μέρη είναι αντίγραφα μένα από τά άσημότερα έργα του Βέρδι!...

Μάλας τελείωσε ο Λεονκαβάλλο, χαμογέλασε εύχαριστημένος για τό άνοι αυτό κατηγορητήριο που άπάγγειλε έναντιόν του έαυτού του. Την άλλη μέρα όμως, παίρνοντας μια από τις σοφρότερες έφη- μερίδες της πόλεως, διάβασε κατάπληκτος μερικούς τίτλους με κεφα- λικά, που τόν άναστάσανον κυριολεκτικά:

Η γνώμη του μουσουργού Λεονκαβάλλο για τό μελόδραμά του «Παντασκόν». — Τό έργο του είναι ένα μουσικό έ- ρος έξοικονομημένο... Πλήρης έξοικονομησις του μουσουργού...

Καταλάβαινε τώρα τί είχε συμβεί! Ο βα- σιλεύς γέλασε τό Λεονκαβάλλο, που φαινόταν πο- τό έξοικονομημένος με τό έργο του, ήταν δημοσι- ογραφός κι' έγνώριζε κατά πρόσωπον τόν μουσουργό, στον όποιο έπαιε ένα πούλ άσχημο παιχνίδι.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
ΧΕΙ καλῶς, κύριε Μορεβέρ! Ἀπάντησε ὁ δικαστὴς τῆς φυλακῆς γελῶντας. Θὰ προσέξω καὶ θὰ περιτομήθω τόσο πολὺ τοὺς δυὸ φυλακισμένους μου, πὺν νὰ μὴν τοὺς κἀνὴν περὶ ἡ καρδιά τους νὰ φύγουν ἀπὸ δῶ. Ὡς τὸ Σάββατο σὰς τοὺς ἐξασφαλίζω ἐγώ. Κατόπιν ὅμως τί θὰ τοὺς κάνουμε;

— Ἰδοὺ, διαβάστε δὴ... ἀπεκρίθηκε ὁ Μορεβέρ, ἀκούγοντας μὲρὸς στὴ μάτια του ἕνα χαρτί.

— Ἀ, ἂ! εἴπε σὲ λίγο ὁ πειλῶριος δικαστὴς. Τὰ συνηθισμένα βασανιστήρια, σὰν νὰ λέμε...

— Μὰ δὴ, ὁ Μορεβέρ, καὶ... ἔκτακτα. Διαβάστε το λοιπὸν καλὰ...

Ὁ ὑπάτης, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἀναπνεύσας.

— Εἰδοποιήστε τὸ δῆμο, πρόσθεσε ὁ Μορεβέρ, νᾶναι ἐτοιμοὶ γιὰ τὸ Σάββατο, σὺς δέκα τὸ πρωί.

— Καὶ τοὺς νεκροθάβτες γιὰ τὸ μεσημέρι! συμπλήρωσε βράναισα ὁ Μοντλουῖν, μὲ τὰ χεῖρά του γέλια.

Τὴν ἴδια στιγμή, πέντε δεσμοφύλακες πῆραν τὸν Παρνταγιάν, τὸν ἀνέβασαν σὲ μιὰ ψηλὴ σκάλα καὶ ὅταν ἔφθασαν στὴν κορυφὴ τῆς, ἀνοίξαν μιὰ πόρτα. Κατόπιν τὸν ἔβλεψαν καὶ τὸν ἔρριξαν μέσα σ' ἕνα ὀλισσώσιμο κελλὶ, τοῦ ὁποῦ ἔκλεισε ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Καληνύκτα σας, κύριοι! ἀκούστηκε συγχρόνως ἀπὸ τὴν ἐξοδὸ ἡ χοντρὴ φωνὴ τοῦ ἀσπίου Μοντλουῖν.

— Διὰ δὴ! φησὶν ὁ Παρνταγιάν. Γιατί μεταχειρίζεσθε πλὴν θνητὸς; ...

Συγχρόνως ὅμως αἰσθάνθηκε νὰ τὸν ἀγκυλιάζει κάποιος, τὸν ὁποῖο δὲν μπορούσε νὰ τὸν διακρίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι. Ἐνῶς βαθεῖ ἀναστεναγμῶς ἀντήχησε καὶ ἀμέσως κατόπιν μιὰ γνῶση φωνή:

— Ὡ, παῖδί μου! Πῶς βρέθηκες καὶ ἐσὺ μέσα σ' αὐτὴ τὴν κόλαση;

— Πατέρα! Πατέρα! φώναξε ὁ ὑπάτης γεμάτος χαρὰ, ἀναγνωρίζοντας τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα του καὶ σφίγγοντάς τον μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ πάνω στὸ στήθος του.

— Αὐτὴ τὴ φωνὴ δὲν τὴν γινώσκουμε! εἶπε μὲ σοδωρότητα ὁ γέρο Παρνταγιάν στὸ γιὸ του. Εἴμαστε χαμένοι! Γιὰ τὸν ἐναντὶ μου δὲν με νικάει. Ἀλλὰ ἐσὺ, καίμενο μου παῖδί!...

— Δὲν περᾶζει, πατέρα! Καλὴνύκτα μάλιστα πὺν ἦσαν ἔτσι τὰ πράγματα. Δὲν ἔλαγες ἄλλοι σὺς ὁ ἴδιος, διὰ εἶνε γραφτὸ νὰ πεθάνουμε μαζί;

— Θὰ σὰς γίνῃ αὐτὴ ἡ χάρι, ἀλήθεια! εἶπε σαρκαστικῶς ὁ Μορεβέρ, τριζόντας τὰ δόντια πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς. Ἐγὼ εἶμαι αἰσιος πὺν βοίσκεστε τώρα στὸ ἴδιο κελλὶ καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι πάλι αἰσιος νὰ βασανιστῇ καὶ νὰ πεθάνετε μαζί.

Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε μὲ ὁφθαλμοί:

— Καλὴ ἀντάμωσι, κύριοι! Τὸ Σάββατο, σὺς δέκα τὸ πρωί, θὰ συνεχίσουμε τὴ συνομιλία μας μὲρὸς στὸ δῆμο...

— Ἀναγέρ, ἀγέρει, κακοῦργο! φωνήθηκε ὁ πατέρας Παρνταγιάν καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ὁποία ἄρχισε νὰ τρανιάζει μὲ μανία.

Κατόπιν ἐγύρισε κοντὰ στὸ γιὸ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔλα τώρα νὰ μιλήσουμε οἱ δυὸ μας...

Τὸν ἔπληξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὠδήγησε πρὸς αὐτὴν τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ, ὅπου κάθησε διπλὰ τὸν ἐπάνω σὲ μερικὰ ἄνθρα.

Πατέρα καὶ γιὸς ἀγκαλιώστηκαν τότε καὶ σφιχτῆκαν μὲ λαχτάρα. Τὰ θεοῦ δάκρυα ποὺ ἔπεσαν στὰ μάγουλα τοῦ γιὸ, ἔρεχαν τ' ἄσπρα μαλλιά τοῦ γέρο τυχιδιώτη.

— Ζάν! Παῖδί μου! φησὶν ὁ γέρο Παρνταγιάν μὲ χαμηλὴ καὶ δολοφρενὴ φωνή. Τοῦ χάσου ζῆται νὰ βρῶ μέσ' στὴν καρδιά μου λέξεις πὺν θὰ μπορούσαν νὰ σὲ παρηγορήσουν καὶ νὰ ἀνακουφίσουν.

— Ὡ, πόσο θὰ ὑποφέρης, παῖδί μου! Τόσο νέος, τόσο ὀρθός, τόσο γενναῖος καὶ νὰ περιμένῃς τὸ θάνατό! Ὡ, πιστέψέ με. Θὰ τὸκῶνα μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι, ἂν μπορούσα νὰ πεθάνω διὰ φρεῖς καὶ ἂν μὲ τὸ διπλὸ μαρτύριό μου σ' ἐξοῶ ἀπὸ τὴν καταστροφή. Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἐσὺνὰ σὲ μισὴν ἀνάνταστα οἱ ἐχθροὶ μας. Κι' ἂν με συνέλαβαν καὶ ἐμένα, τὸκῶνα γιὰ νὰ σὲ παρηγοῦν περὶ σὸτερο.

Ὁ γέρος σόπασε λίγο καὶ ἔπειτα ἐξακολούθησε:

— Κλάψε, κλάψε, φτωχὸ μου παῖδί! Ὁρήθησε μὲ μέλας, τὸν δυστυχισμένον σου πατέρα, πὺν σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη περιστάσει δὲν μπορεῖ νὰ σοὶ προσφέρῃ τίποτε, παρὰ δάκρυα καὶ μόνον δάκρυα. Κλάψε, παῖδί μου, κλάψε τ' ἀδυναμιμένα νεύρα σου!...

Ὁ γέρος ἔπληξε πὺν ἀντιμέτωγος τοῦ καὶ ἀποκρίθηκε:

— Πατέρα, μὴν λέτε τέτοια λόγια. Θὰ πεθάνω θαρραλέα καὶ θὰ τιμήσω τ' ὄνομά σας...

— Κλάψε, τότε γιὰ τὴν μοῖρὰ σου Λουίζα...

— Ὄχι, πατέρα, ἡ Λουίζα μὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ τὸ γνωρίζω καλὰ. Καὶ ὅταν πεθάνει κανεὶς μὲ πένθος βεβαιότητα, εἶνε εὖν νὰ παραγγίλῃ στὸν παρὰδικο, Σὰς παρὰδικο ὅμως, ἂς αἰσθῶναι νὰ μιλοῦμε περὶ γιὰ τὴς ἀδυναμιῆς μας. Πρέπει νὰ διατηρήσουμε ἀκαίριες τὴς δυνάμεις μας, γιὰτὶ πρόκειται...

Δὲν μπόρεσε ὅμως ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του καὶ δάκρυα τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ μὴν κλάψῃ.

Ὁ πατέρας σιωπῶντας ἔπῳν καὶ, συνηθισμένως νὰ περπατῇ μὲς στὸ σκοτάδι, ἄρχισε νὰ κἀνὴν βόλτες στὸ στενὸν τοῦς κελλὶ.

— Ἰπτότα, εἶπε σὲ λίγο στὸ γιὸ του, εἶμαι ἀνθρώπος καὶ πᾶστι καὶ σπὴν παρὰδικο σὰν κανένα μικρὸ παῖδί. Ἄν δὲν ἔκῶνα τὴν γέλια νὰ πᾶω νὰ πᾶω μόνος μου στὸ σπῳμα τοῦ λίκου, θάμουν τότε ἂν λευτέρως. Καὶ σπὴν περιπτώσει αὐτὴ θὰ μπορούσα νὰ βᾶλω καὶ φωτὶ ἀκόμα σπὴν πρωτεύουσα, προκειμένου νὰ σὲ σώσω ἀπ' αὐτὴς δημιῶν...

Κατόπιν τοῦ διηγήθηκε πὺς ἔπληξε στὸ μέγιστο τοῦ Μῆδου, ὅπου εἶχε τὴν περὶσθῃσι διὰ τὸν ὅρκον μόνον τὸν Ἐρρίκον Μορμουανὸ καὶ θὰ τὸν ἔξῳν καὶς νὰ χτυπηθῇ μὲτὶ τοῦ. Ὁ νέος ἀπ' τὴν ἄλλη μερὰ τοῦ ἀνῆλθε καὶ αὐτὸς γιὰ τὸ γινώσκον ἐπεσπῳδα τοῦ μοναστηριοῦ.

Τέλος, ὁ Ζάν νῆ Παρνταγιάν, κατεκταρταμένως ὅπως ἦταν, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ κοιμήθηκε κἀποσπῳς ὄρες. Ὅταν ἐγύπνησε, διέκρινε ἕνα σκοτὶ φῶς πὺν ἔπῳσε στὸν σκοτὶ τοῦ κρηπίονα. Ἡ πρῶτη του φροντίδα τότε ἦταν νὰ παρατηρήσῃ ἐφειρητικῶς τὴν πόρτα καὶ τὸ μὲρὸς δοκτωτὸ παρὰδικο, ἀπ' ὅπου ἔφτανε ἡ ἀσθενὴς λάμψις τῆς ἡμέρας.

Ὁ γέρος τὸν ἐκῳταξε κοινοῦντας τὸ κεφάλι του.

— Αὐτὸ πὺν κάνεις ἐπὶ τούτῳ, πὺν εἶπε, τὸ ἔχω κάνει ἐγὼ ἀπὸ τὴν πρῶτὴ μερὰ τῆς φυλακῆς μου καὶ κατέληξα στὸ ἀσθενὸν συμπτῳμα. Ἐν πρώτοις, γιὰ νὰ καπορθῳσωμαι νὰ ἀνῳίξω τὴν πόρτα, πρέπει νὰ παιδεύωμαι ἐπάνω ἀπὸ δεκαπέντε μέρες. Ἀπὸ τὸ καπορθῳσωμαι αὐτὸ, βγαίνοντας θὰ βρεθῳμαι σ' ἕνα διάδρομο. Ὁ διάδρομος αὐτὸς ἔχει μὲγάλα μιὰ ἔξοδὸ καὶ ἐκεῖ φροντίζω πάντα πάνω ἀπὸ τριάντα στρατιῳτες...

— Καὶ ἐκατὸν τριάντα νὰ γυλᾶν, πατέρα, αὐτὸς ὁ δῶνατος εἶνε πρωτὶμῳτερος ἀπὸ κάθε ἄλλου.

Η ΜΗΤΕΡΑ
(Τοῦ Γουστ. Βᾶν ντερ Στράϊτεν)

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΩΣ Ο ΚΑΜΠΡΩΝ ΕΚΟΨΕ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

('Απὸ τὰ «Ἀπομνημονεύματα» τοῦ 'Ιλενζῆ)

Εἶνε γνωστὸν ἀσφαλῶς στοὺς περισσότερους ἀναγνώστες μας τὸ ὄνομα τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Καμπρῶν, γιὰ τὸν ὁποῖο κάνει λόγο καὶ ὁ Ὁδγκὰ μέσα στοὺς «Ἀλλῶν» του καὶ ὁ ὁποῖος ἔγινε διάσημος ἰδιῶς ἀπὸ τὴν περίφημη λέξι πὺν ἐξεστῳμισε σπὴ μάχη τοῦ Βατερλώ, ὅταν οἱ ἐχθροὶ τοῦ πρότειναν νὰ παραδοθῇ.

Ὁ γενναῖος λοιπὸν αὐτὸς στρατηγός, λίγο ἔλειπε νὰ τουφεκιστῇ κατὰ τὴν νεότητά του, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε πολὺ τὸ κρασί καὶ ἔτῳνε ἐξ αἰτίας του σὲ διαφόρους παραλογισμούς. Ἰδοὺ πὺς διηγείται αὐτὴ τὴν περιπέτεια ὁ ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ Γάλλικοῦ στρατοῦ 'Ιλενζῆ στὰ «Ἀπομνημονεύματά του»:

«Ἐκεῖν τὴν ἐποχὴ ἔφερα τὸν βαθμὶ τοῦ συνταγματάρχου καὶ διοκοῦσα ἕνα σύνταγμα τῆς φρουρᾶς τῆς Νάντης, στὸ ὁποῖο ὑπηρετοῦσε ὑπὸ τὴς διαταγῆς μου καὶ ὁ Καμπρῶν. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ Καμπρῶν συνήθιζε νὰ πῖν καὶ νὰ μεθύει, εἶχε δὲ ἐπὶ πλέον πολὺ βίαιον χαρακτῆρα.

«Μιὰ μερὰ μάλιστα πὺν τὸ εἶχε τοῦξει περισσότερον ἀπὸ αἷς ἄλλες φρεῖς, χτύπησε δυνατὰ ἕναν ἀνώτερό του καὶ ὅχι μόνον δὲν μετάνοιωσε γιὰ τὴν πράξι του, ἀλλὰ ἀπελῳσε διὰ τὸν... Ἐνανδερνε μὲ πρῶτὴ εὐκαρία. Παρεπέμφθη τότε σὲ πολεμικὸ συμβόλιον καὶ, σύμφωνα μὲ τοὺς στρατιωτικὸς νόμους, καταδικῳστηκε σὲ θάνατο.

«Μόλις ἔμαθα τὴν καταδίκη τοῦ γενναίου αὐτοῦ νέου, λυπήθηκα πολὺ, γιὰτὶ εἶχα μαρτυρῇ διὰ κατὰ ἀπὸ τὸ ἀπὸτομο φέρομῳ τοῦ ἐκρίβε πολὺτιμες ἀρετῆς. Κατῳρθῳσα λοιπὸν, μὲ διάφορα μέσα, νὰ ἀναβάλω τὴν ἐκτέλεσι γιὰ κάμποσες μέρες καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ βρῆκα τὴν εὐκαρία καὶ μίλησα γιὰ τὸν Καμπρῶν σ' ἕνα μέλος τῆς Ἐθνικοσυλλέξεως.

«Ἡ παρακλῳσεις μου δὲν πῆγαν χαμένες. Ὁ ἐπίσημος φίλος μου ἔφερε τὸ ζήτημα ἐκεῖ πὺν ἔπῳπε καὶ μὲ ἀπάντησε διὰ, ἐφόσον δὲν ὑπῳχαν πολιτικοὶ λόγοι, ὁ κατὰδικος μπορούσε νὰ πᾶρῃ χάρι, ἀρκεῖ νὰ ὑποσῳχῳταν διὰ θὰ γινῳταν στὸ ἐξῳς φρονιμῳτερος.

«Κάλεσα τότε τὸν Καμπρῶν καὶ τοῦ εἶπα πὺς ἂν δεχῳταν νὰ διορθωθῇ, μπορούσα νὰ ἐπιτύχω τὴν ἐλάτῳσι τῆς ποινῆς του.

«Δὲν εἶμαι ἄξιος ἐπεικειᾶς, συνταγματάρχα, μὲ ἀπάντησε ὁ μελλοθάνατος μὲ ἀδῳλλῳστο ἔφος. Αὐτὸ πὺν ἔκαμα ἦταν πρῳστυχο. Μὲ καταδικῳσαν πολὺ δίκαια σὲ θάνατο καὶ πρέπει νὰ με τουφεκίσουν...

«Σοὺ ἐπαναλαμβάνω ἐν τούτοις διὰ δὲν θὰ σὲ σωθῳσουν, διὰ ἐσὺ ἀπονεύμῳνι χάρι, ἀρκεῖ νὰ μὲ ὁμοιστῇ διὰ δὲν θὰ ξαναμεθῳσῳσι πῳά...

«Καλὰ, Σὰς τὸ ὀρκῳμαι!

«Αἰσθῳνῳσαι τὸν ἐαυτὸ σου ἱκανὸ γιὰ μιὰ τὸσο μεγάλη ἀπόφῳσι;

«Μάλιστα. Ἀπὸ καὶ ἐσῳεις φανήκατε ἱκανὸς νὰ κάμῳτε μιὰ τόσο ὀρατὰ πράξι!

«Ἐτσι κλειστήκα ἀντιμετῳζῳς ἡ παραπάνω σπῳ φωνία καὶ ὁ Καμπρῶν πῳρε ὀλοκῳρητικὴ χάρι. Τὸ ἀκόλουθὸ ἔτος παρατηρήθη ἀπὸ τὴν ὑπῳρεσίαν καὶ ἔχῳσα καὶ τὸν Καμπρῶν καὶ πὺν ὄρκῳ του.

«Μετὰ εἰκοσιδύο χρόνια, κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1815, διαβῳσα σὺς ἐφημερίδες, διὰ ὁ ἀτόμητος στρατηγὸς Καμπρῶν συνῳδερνε τὸν Μ. Ναπολέοντα μέγῳ τοῦ Παρισῳν καὶ τὸν κάλεσα σὲ γεῳμα γιὰ νὰ τὸν ξαναδῳ ἀπὸ κοντὰ, ἔπῳσε ἀπὸ τῳσον καιρὸ.

«Ὁ Καμπρῶν δέχῳτες πρῳβῳνα τὴν πρῳβλήξι μου καὶ ἦρε. Μετὰ τὴ σούπα, τοῦ πρόσθερα ἕνα ποτήρι ἀπὸ καλὸ ἀποσῳχρονῳτικο κρασί.

«Ἀ, δικῳτά μου! ἐξακολούθησε νὰ με ἀποκαλῇ ἔτσι, ἀπὸ συνήθειαν, μὲ εἶπε ὁ προσκαλεσμένῳς μου, αὐτὸ πὺν κάνετε δὲν εἶνε καλὸ...

«Καλὸ εἶνε, τοῦ ἀπάντησα. Κι' ἂν εἶχα καλύτερο κρασί, μὴν ἀμφιβῳλλεστε διὰ θὰ σῳς τὸ πρόσθερα...

«Κρασί σὲ μένῳ! Μὰ δὲν θυμῳστε τὴν καταδίκη μου σὲ θάνατο καὶ τὴν ὑπόσῳξι μου, τὸν καιρὸ πὺν διοκῳσῳστε τὸ σύνταγμα μου;

«Ὄχι, μὰ τὴν ἀλήθεια!

«Τότε ὁ Καμπρῶν μὲ θυμῳσε τὴν καλὴν ἱστορία τοῦ 1793 καὶ μὲ πρόσθεσε διὰ ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἐπεβῳθη τόσο πολὺ στὸν δαυτὸ του, ὅστε δὲν ξανάβαλε αὐτὲ σταλαγματῳτά κρασί στὸ σπῳμα του.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὀλκτος εἶνε ἡ ἐλεμῳσῳνη πὺν δίνουμε στοὺς φταῖτες. (Γ. Σάνδη).

Φαίνεται διὰ ὁ ἀπολαύουμε μεγάλη εὐτυχία μετὰ θῳνατον, ἀπὸ ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει γῳχη τόσο βῳσῳτα καὶ τόσες θῳλῳες ἡ ζωῳ μας. (Λουῳᾶ).

Ἡ καρδιά τῆς γυναῖκος εἶνε μιὰ λῳρα μὲ τῳς χροῳδες, ἀπὸ τῳς ὁ πῳες ἡ μιὰ ἔξῳμει τὸν ἔρῳτα, ἡ δευτέρη τὸ Θεὸ καὶ ἡ τρίτη τὴν ὁδῳ. (Ντιντερό).

Ὁ Στρατηγὸς Καμπρῶν.

ἂν ἔλε ἀποφασιστικὰ ὁ ὑπῳτης.

— Ἄν ὑπῳχε καμιά ἐλπίδα γιὰ δραπέτευσιν, παῖδί μου. Μὴν ξεγῳς διὰ μὴν τόσῳτες μέρες μᾶς χωρῳζῳν ἀπὸ τὸν θάνατο. Μὲ τὸν ἄριστον λοιπὸν θῳρῳκο πὺν θὰ κάνουμε, οἱ σκοποὶ θὰ τρέξῳν ἀμέρῳς νὰ μᾶς πᾶσῳν...

Σὲ μετῳδὸ ὁ Μοντλουῖν, ὁ γνωστὸς μας διευθυντῆς τῳν φυλακῳν, ἔπῳσε στὸ δουλιτῳ του μὲ δυὸ ἐλευθῳρα καὶ νόστιμα κορίτῳια τὸ Παρίσι, τὴ Ρῳζα καὶ τὴν Πασχαρέλ.

Ὁ γῳδαῖς διευθυντῆς καθῳταν ἀνάμῳσα σὺς δυὸ Βαχιδῳς καὶ ἔκῳσε ἀκατάστατα, μέχρις ὅτου μῳδῳσε καὶ ἄρχισε νὰ λῳη ὅλα τὸν τῳσῳκά. Μετῳδῳ τῳν ἄλλῳν, τοὺς ἀνεκοῖνωσε διὰ τὸ ἐρχόμενον Σάβῳτο θὰ ἐλάμβανε χῳραον ἡ μετὰ βασάνῳν ἀνάκῳρῳσις τοῦ πατέρα καὶ γῳτοῦ Παρνταγιάν.

Ἡ διὰ γυνῳκες, μόλις τὸ ἔμαθαν αὐτὸ, αἰσθῳνθήκαν νὰ διεγείρῳ τὴν ἀνδρῳπῳνη περιέργῳα τους καὶ ἐξεδήλῳσαν τὴν ἐπιθυμία νὰ παρατηρῳν στὰ βασανιστήρια τῳν καταδικῳν. Ὁ Μοντλουῖν, ἂν καὶ μετῳσῳσε γιὰ καλὰ, ἀντελήφθη τὸν κίνδῳνο πὺν διέτρεχε ἂν ἱκατοῦσῳσε τὴν ἐπιθυμία τους καὶ σκέφῳτηκε νὰ τῳς ἐξαπατήσει.

— Καλὰ, θὰ σῳς κάνῳ τὴν χάρι, τοὺς εἶπε. Ἐλάτε λοιπὸν τὴν Κυρῳν καὶ ζῳρήστε με. Θὰ σῳς τοποθετήσω σὲ μιὰ θέσι πρῳτῳς τῳ ἔξῳς, ἀπ' ὅπου θὰ δῳτε καὶ θ' ἀκούσετε τὰ πάντα. Ἀλλὰ, γιὰ τὸ θεῳ, μῳρῳδες μου! Προσέχετε καὶ μὴ βῳγάτε τοιμῳδιά...

Σὺς 18 Ἀγῳστον 1572, ἡμέρα Δευτέρη, ἡ καμπάνῳς τῆς Παναγῳς τῳν Παρισῳν χτυποῦσαν χαρῳδῳνα καὶ ὁ μελωδικὸς ἦχος τῳν ἀκατάστατων μὲ τῳς κῳδωνοκῳρῳσεις ὀλον τῳν ἄλλῳν ἐκκλῳσιον.

Σὲ αὐτὰ τὴν μέρη τῆς πόλεως ἐκατοῦσῳσε ζῳρηστῳς καὶ εὐθυμία. Ὁ Παρισῳν ἔχῳν φρεσῳσι νὰ μῳρινῳά τους ροῳχα καὶ κῳλοφοροῦσαν καὶ πᾶντες ὁδοὺς στοὺς δρομῳν.

Πῳ καὶ πῳ ὅμως διεκρίνοντο παρῳς ὀλοφορῳσῳν καὶ σπῳητοῦσαν δυνατὰ καὶ κάπως ἐπιδεικῳκά. Ὅλα αὐτὰ πῳγῳναν νὰ ἰδοῦν τὴν γαμήλια πῳπὴ τοῦ Ἐρρίκου τῆς Νυβάρῳς καὶ τῆς Μαργῳρῳτῆς τῆς Γάλλῳς, τῳν ὁποῖον ἐτελείετο ἐκεῖνον τὸ πῳὸ ὁ γῳμος. Κραγῳς καὶ κατῳρες ἀκοῖνον τῳν συγχρόνῳς:

— Ζῳρε ὁ Ἐκκλῳσία!

— Κάτω οἱ Ὀῳγενῳτοι!

Ὅταν φῳνῳκε ἡ πομπή, τῆς ὁποῖας προηγῳετο τὸ δουλιτῳ αἰσῳ, γενικὴ αἰγὴ ἐπεκῳρῳσε μετῳδῳ τῳ πῳθῳν. Ὁ Κάρολος Θ' ὀροῦσε βασιλικὴ παραφῳκα καὶ φανῳταν ὀχρὸς καὶ ἐξαντλημένος, καὶ μὲς πρὸ δῳλῳον εἶχε προσβῳλήει ἀπὸ νεύρῳς χῳσι.

Ἀπὸ τὸν στεκῳταν ὁ Βεαρῳός, ὀχρὸς καὶ αἰσῳ, ἀλλὰ χαμογῳλαστός. Στὴν ἀκόλουθὴ ὀλοχῳν ὁμοῳ, πὺν τὴν ἔσῳραν ὀχτῳ ἄλλῳγα, ἐπέβαιναν ἡ ἀκατοῖν τῳν Μεδῳκῳν καὶ ἡ θυγατέρα τῆς Μαργῳρῳτῆς.

Ἡ βασιλομήτωρ, φέροντας ἕνα βαρὺ μεταξῳτὸ ἔπῳσε καὶ ἀσπῳφῳντας μῳς στὰ διαμῳντια τῳς, πῳνῳταν ἀδῳφῳρη καὶ ψυχρὴ πρὸς τὴ γῳο. Ἀλλὰ καὶ ἡ κόρη τῆς, πὺν ἀντινοβολοῦσε ἀπὸ ἡγορῳ καὶ νεύρα, ἔμῳνε σχεδὸν ἀπαθῳς πρὸς τῳς συνῳβαιναν γύρω τῆς, καὶ ἕνα ἐφῳνικὸ χαμόγελο ἄνῳσε στὰ χεῖλη τῆς.

Τὸ πῳθῳς, μόλις εἶδε νὰ περῳνῇ ἡ βασιλομήτωρ, φῳνῳσε ἡ δι

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΟΥΣΤ

ΣΤ'.
ΙΣ λιγοστές φορές πούδγαυε ο Προύστ απ' το σπίτι του είχε πάντα έναν ώριμο σκοπό, το σκοπό που κυριαρχούσε σ' όλη του τη ζωή. Ήθελε να συμπληρώσει πάντα τις γνώσεις του από την κοσμική ζωή για να μην υπάρχει τίποτε το ανακριβές και το ψεύτικο στο έργο του. Μονάχα γι' αυτό το σκοπό επέτρεπε τώρα στα σαλόνια, τα οποία άλλοτε ελάτρευε...
Ένα βράδυ Έξαφνα, οι παλιοί του γνώμοι τον είδαν με μεγάλη τους κατάπληξη σε μια μεγάλη έσπεριδα. Όταν δε κάποιος στενός του φίλος τον ρώτησε πώς το έπαθε και βγήκε έξω, ο Προύστ του απάντησε πώς είχε πάει στην έσπεριδα μόνο και μόνο για να διηγήσει στους φίλους του το μονόκλι του ο πρίγκιπ ντε Σαγκάν, τον οποίο χρησιμοποιούσε ως μοντέλλο για να πλάσει κάποιον από τους ήρωές του.

Μέσ' στη μοναξιά που ζούσε ο Προύστ, και το παραμικρό επεισόδιο της κοσμικής ζωής έπαρνε γι' αυτόν άπεραντη σημασία. Έδοξε δούσης τον έπαινε ο νους να του δηγούνται κάθε ανέκδοτο, κάθε λεπτομέρεια της ζωής των σαλονιών. Τους ρωτούσε για τα πιο ασυνήθιστα πράγματα κι' έξαφνα τον ενδιέφερε το ντύσιμο των κυριών.
Πέστε μου, κυρία, ρωτούσε μια μέρα μια παλιά του φίλη, η οποία είχε κατορθώσει να εισχωρήσει ως το δωμάτιό του, πώς λέγεται αυτό το ύφασμα που ρίχνουν στους ώμους των ή νέες γυναίκες, όταν φορούν τη βραδινή τους τουαλέτα;
— Για το «κρέπε» λέτε;
— Αύτη ή λέξις εινε φρικώδης, κι' ή ήρωίς μου, την οποία θέλω να στολίσω μ' ένα τέτοιο ύφασμα, εινε όρνια...
— Τότε βάλτε της «βουάλ»...
— Αδύνατον...
— Βάλτε της γούνα, έσάρπα, φουλάρι...
— Όχι... Όχι... Έλεγε ο Προύστ, θέλω κάτι άλλο, πιο όραιο...
Κάποτε είχε προσκαλέσει στο σπίτι του δυο νεαρούς άριστοκράτες, αδελφια, μόνο και μόνο για να τους ζητήσει μερικές πληροφορίες σχετικές με το οικοδόμημα των ευγενών. Ο Προύστ, έπειτ' από μερικές περιστροφές, έφερε την κουβέντα στο ζήτημα που τον ενδιέφερε, μ' οι έπισκεπτάι του, αφού του μίλησαν λίγο σχετικά, άλλαξαν την όμιλία, από φόβο μήπως τον πλήξουν, μιλώντας συνεχώς για το ίδιο ζήτημα. Ο Προύστ ξανάρχισε πάλι την ίδια κουβέντα, εκείνοι όμως από ευγένεια την άλλαξαν. Έτσι ο Προύστ, αφού δεν κατάρθωσε να μάθει ως το τέλος τις πληροφορίες που ζητούσε, διέκοψε τη συνομιλία κι' ούτε θέλησε να ξαναϊδή πειά τους δυο νέους.

Η ιδιωτική και ή έρωτική ζωή των ανθρώπων τον ενδιέφερε άπεράντως.
— Πέστε μου λοιπόν, έλεγε συχνά στους φίλους του, αγαπίσαστε, αγαπάτε... Μή μου κρύβετε τίποτε...
Και άκουγε τις απαντήσεις τους, άνοίγοντας διάπλατα τα μάτια του, σαν μικρό παιδί που αυτά τα πράγματα του εινε έντελώς άγνωστα...
Όταν ήθελε να περιγράψει τις τουαλέτες των ήρωιδών του, έφτανε μέχρι σχολαστικότητας. Ήθελε να εινε έντελώς όμοιος με τις τουαλέτες που είχε δει άλλοτε να φορούν διάφορες γνωστές του κυρίες.
Έτσι, κάποτε στη μια μετά τα μεσάνυχτα, πήγε και χτύπησε την πόρτα του μεγάρου της κυρίας ντε Κ. και ρώτησε αν μπορούσε να διηγήσει την οικοδόμησή της. Εκείνη, μολοντί ή ώρα ήταν πολύ προχωρημένη, άκούοντας το όνομά του, τον δέχτηκε.

— Ω! άγαπητή κυρία, της είπε ο Προύστ μόλις την είδε, τίποτε δεν θά μ' ευχαριστούσε περισσότερο από το να ιδώ το μικρό καπέλάκι σας με τις βιολέττες της Πάρμας που φορούσατε την έποχή που σάς ελγα έρωτευθεί και που σάς θαύμαζα, όταν το φορούσατε στον περίπατό σας στο δάσος...
— Μά, άγαπητέ μου Μαρσέλ, του απάντησε ή κυρία, αυτό το καπέλλο το φορούσα πρό εικοσι χρόνων και δεν το έχω πειά...
— Όχι, δεν εινε δυνατόν αυτό, κυρία... Δεν θέλετε να μου το δείξετε... Τό έχετε και θέλετε να με στενοχωρήσετε... Θά με ληήσετε πολύ αν δεν μου το δείξετε...
— Μά, φτωχή μου Μαρσέλ, δεν φυλάω τα παλιά μου καπέλλα...

Ο Μαρσέλ Προύστ.

Νά ή ντουλάπα μου... Κυττάχτε και μόνος σας... Νά ή καπελιέρες... Άνοίχτε τις... Βλέπετε τίποτε... Άν δεν κοιμόταν ή καμαριέρα μου, θά τη φώναζα να σάς δείξει τα πάντα, για να βεβαιώσετε πώς δεν έχω πειά το παλιό αυτό καπέλλο...
— Και όμως, ή κυρία Ντωντέ φυλάει όλα τα παλιά της καπέλλα, της απαντούσε ο συγγραφέας με δυσπιστία. Τα είδα μόνος μου.
— Η κυρία Ντωντέ μπορεί να τα φυλάει, άγαπητέ μου Μαρσέλ, του απαντούσε ή κυρία Κ. Μά εγώ δεν κάνω μουσείο από παλιά καπέλλα...

Οι ύπηρετες των μεγάρων και τα γκαρσόνια των άριστοκρατικών κέντρων αποτελούσαν πολύτιμες πηγές πληροφοριών για τον Προύστ. Μιλούσε πάντα με μεγάλη οικειότητα μαζί τους κι' έτσι μάθαινε απ' αυτούς ό,τι ήθελε. Έτσι, έμεινε δυο και τρεις ώρες, κουβεντάζοντας με τον Έκτορα, τον μαίτρο-ντ' ότέλ του «Ρεζερβουάρ» των Βερσαλλιών, με τον Σαρόλ του ρεστοράν Βεμπέρ και με τον Όλιβιέ του ξενοδοχείου «Ρίτ».

Τό ξενοδοχείο αυτό ήταν το μόνο σχεδόν μέρος, στο οποίο πήγαινε δόσας έβγαυε έξω. Έφτανε κατά τις έννιά-δέκα το βράδυ με τη ζακέττα του ή με το φράκο του, με την γραβάτα του κακομμένη κατά κανόνα. Σχεδόν πάντα ήταν μόνος και δεν έβριγχε παρά στη μια ή στις δυο το πρωί.

— Έχω να φάω τρεις ήμέρες, έλεγε στον Όλιβιέ. Έγραφα διαρκώς. Ο καφές που ήται εδώ την περασμένη Κυριακή δεν ήταν πολύ δυνατός. Έτοιμάσε μου έναν άλλο, μαύρο, πολύ δυνατό, που ν' άζει για δυο... Προσάντων, μην ξεχάσεις να τον περάσεις για διατί στο λογαριασμό μου...

Όταν πήγαινε μαζί με φίλους του, δεινούσε σε ιδιαίτερο διαμέρισμα. Μά έπειτα από μια ώριμένη ώρα έπιμους να τον άφισουνε μόνο. Όταν δε τα γκαρσόνια τελείωναν το σερβισμό τους, άρχιζε να κουβεντάζει μαζί τους.

— Κυττάχτε έν πρώτους, τους έλεγε, μήπως εινε κανείς πίσω μας και μ' άκούει... Όρνια... Δεν εινε κανείς... Τώρα πέστε μου ποιές ήσαν αυτές ή δυο κυρίες που γεννιόταν πρό όλίγου σ' εκείνη τη γωνία... Πρέπει προαντων να μάθω ποιά εινε ή νεώτερη, γιατί την άλλη μου φαίνεται πως την έξερω... Νά... Νά... την έξερω... Ω! αν την έβλεπες στην έποχή μου... Ήταν γοητευτική... θία...
Και ένω τα γκαρσόνια γελούσαν, ο Προύστ έξακολουθούσε:

— Για μένα ή ζωή τελείωσε και δεν περιμένο πειά τίποτε απ' αυτή...

Έντομαξού, ή ασθένεια του Προύστ έπιδεικνυόταν συνεχώς. Ή κρίσιες του άσθματος του ελγαν γίνε τόσο συχνές, ώστε δεν του επέτρεπαν να δώσει ούτε ένα ραντεβού, γιατί ροβόταν μήπως ή δύσπνοια τον κρατήσει καρφωμένο στο κρεβάτι του. Γι' αυτό, όσάκις έννοιωσε τον έαυτό του καλά και ήθελε να συναντήσει κανένα φίλο του, έστελνε, έστω και τα μεσάνυχτα, την υπηρέτριά του Σελεστίνια και τον προσκαλούσε...
Η έπιστολές που έστελνε στους φίλους του ήσαν άνακριβτες και άτελειωτες. Όσάκις ήθελε να ζητήσει από κανένα φίλο του καμιά άσημαντη έκδούλευσι, του έγραφε τέσσερες πανογραμμένες σελίδες, δίνοντάς του ένα καλούσε...

Στο τέλος όμως έπρόσθετε ένα διστάς γραφο από δυο γραμμές, στο όποιο έγραφε:

Σκέφτηκα καλύτερα. Θά ήταν προτιμώτερο να μην κάνετε τίποτε για την έκδούλευσι που σάς ζητάω... Θεωρήσατε την έντολή μου σαν να μη τη λάβατε...
Κατόπιν έκλεινε το γράμμα του και το ταχυδρομούσε...

Κατέχετο διαρκώς από τον φόβο μήπως ή έπιστολές του χαθούν στο ταχυδρομείο και γι' αυτό έγραφε έπάνω στους φακέλους ένα σορό λεπτομέρειες σχετικές με τη διεύθυνσι του παραλήπτη. Νά, π.χ. ένας φάκελλος γραμμένος από τον Προύστ:

«Κύριον Φώρ Μπιγκέ, συντάκτην της «Ήχους των Παρισίων», Γραφεία «Ήχους των Παρισίων», Πλατεία Όπερας, αριθμός 3, Παρίσι (2ον διαμέρισμα). Άν ή έπιστολή αυτή δεν φτάσει στην παραλήπτη της, παρακαλείται το ταχυδρομείον να την έπιστρέψη στον άποστολέα κ. Μαρσέλ Προύστ, άνθρωπο των γραμμάτων, Λεωφόρος Δομάν, 102, Παρίσι».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΠΡΙΑΝ

Ο Μπριάν και οι χωριάτες. Πώς τους έκανε να τα κάνουν. Πόσα μεσχαρήνια είχε ή γελάδα στην κοιλιά της. Οι βουλευτάι και οι έκλογείς του. Η διαρκής γκρίνια τους. Μπριάν και Κλεμανσώ. Μιά ιστορική τρικλοποδιά. Ο Κλεμανσώ... άδεςς!... Πώς του τη σκάρωσε ο Μπριάν. Ένα άδυσώπητο μίσος, κτλ.

ΛΟΥ σήμερα μερικά ακόμη ανέκδοτα από τη ζωή του τελευταίως άποθανόντος μεγάλου Γάλλου πολιτικού Άρ. Μπριάν. Όταν βρισκόταν στην έξοχή, ο Μπριάν έκανε πολλές φορές τους χωρικούς να τα χάνουν μαζί του. Τό δξυνερκίστατο μάτι του και ή βαθειά γνώσις των γεωργικών πραγμάτων μπερδευε κι' αυτούς ακόμα τους πιο πεπειραμένους αγρότες.

Μιά μέρα, στην αγορά του χωριού Κοσερέλ, κοντά στο κτήμα του, είδε μια άγελάδα έτοιμη για πούλημα. Την περιεργάστηκε καλά με το σπινθηροδόλο μάτι της κι' έτοιμάστηκε να πληρώσει... Ο χωρικός όμως, πριν πάρει τα λεπτά, τούπε με κάποια έκπληξη:

— Μά γιατί λοιπόν δεν παζαρεύετε, κύριε πρόεδρε;
— Γιατί να παζαρεύω;
— Γιατί έτσι συνηθίζεται.
— Έγώ δεν συνηθίζω έτσι.
— Μά αν παζαρεύατε, θά σάς έκανα μια μικρή έκπτωση.
— Μου την κάνεις άλλοτε.
— Και βέβαια... Αυτό ν' άκούεται!

— Άλλωστε, δεν εινε και τόσο κακή ή αγορά που κάνω, φίλε μου.
— Γιατί;
— Νά, γιατί ή άγελάδα θά γεννήσει τώρα γρήγορα δυο μσχάρια.
— Διό; Αδύνατον!
— Πέστε σε λίγες μέρες απ' το σπίτι μου να δής.
Πράγματι ο Μπριάν βγήκε άληθινός. Μετά λίγες μέρες ή άγελάδα γεννήσε δυο χαριτωμένα μσχάρια.

Ένας νεαρός βουλευτής του κόμματος του Μπριάν, τάχε βάλει έπαισι με την άγαρτία των έκλογέων του. Κι' ο Μπριάν τον παρηγορούσε, λέγοντάς του:

— Μη συγχίζσαι, φίλε μου... Οι έκλογείς εινε πάντοτε και πανταχού γαριόνηδες. Όταν ο βουλευτής τους φεύγει για την προέλευση, παραπονούνται γιατί δεν κάθεται κοντά τους... Όταν έλθουν κοντά τους, παραπονούνται γιατί δεν έλθουν κοντά τους... Όταν πάλι σ' εινε στρατηγός, παραπονούνται γιατί δεν πάει στο μέτωπο... Όταν έλθουν στο μέτωπο, παραπονούνται γιατί δεν έλθουν κοντά τους... Όταν πάλι έλθουν κοντά τους, παραπονούνται γιατί δεν έλθουν κοντά τους...
— Κι' όταν πάλι έλθουν κοντά τους, παραπονούνται γιατί δεν έλθουν κοντά τους...
— Άρα, ό φίλε μου, το καλύτερο που θά κάνει ο Μπριάν μ' ένα άγαρτικό χαρμάλ, είναι να μην έλθει καθόλου...
— Και να σε...

φθή κανείς, ξανάτε ο βουλευτής, ότι οι στρατιωτικοί δεν έκτιμούν καθόλου τη δράσι των βουλευτών στο μέτωπο...

— Όχι δά! Θυμάσαι τί έγραψε ο διοικητής του συντάγματός σου άπάνω στο φύλλο της άναρωτικής άδειας σου, τον καιρό που πληγήθηκες; "Ότι «αν και βουλευτής, έπολέμησε γενναίως»! Λοιπόν, παρηγορήσου, φίλε μου, τουλάχιστον για ό,τι άφορά το άτομό σου!

Η πολιτική ευστροφία του Μπριάν χαρακτηρίζεται έξωφρενικά κι' απ' την περίφημη τρικλοποδιά πούβαλε στον Κλεμανσώ και τον έκανε να χάσει την έκλογή του ως Πρόεδρος της Δημοκρατίας. Υποψήφιοι τότε ήσαν δυο: Ο Τίγγρις κι' ο Ντεσσανέλ...

Μιά μέρα ο Τίγγρις παράγγειλε στο Μπριάν με τον μαρκήσιο Ντιόν: — Τώρα που θά βγώ Πρόεδρος της Δημοκρατίας, θά σε κάνω να κόβεις βόλτες κάτω από το προεδρικό μεγάλο επά 7 χρόνια, όσα θά διαρκέσει ή προεδρεία μου, χωρίς να σου αναθέσω καθόλου, σ' αυτό το διάστημα, να σχηματίσεις κυβέρνηση!

— Πες έκ μέρους μου στον κ. Κλεμανσώ, απάντησε ο Μπριάν, ότι δεν θά βγί Πρόεδρος, κι' έτσι τα πράγματα θ' άπλοποιηθούν!

Πραγματικώς, ο Μπριάν άρχισε άμέσως τις ενέργειές του για την άποτυχία του Κλεμανσώ, μά φοβόταν συγχρόνως το κόμμα των Καθολικών βουλευτών, που είχε κηρυχθεί ύπέρ του Τίγγριως.

Μιά μέρα συνάντησε στο καρενείο της Βουλής τον κ. Γκρουσσώ, άρχηγό του κόμματος των Καθολικών... Τον πλησίασε λοιπόν ύπουλα κι' άρχισε να του έκθειάζη τον Ντεσσανέλ... Μά ο Γκρουσσώ του έδήλωσε πώς εινε κεκρηγμένος ύπέρ του Κλεμανσώ, του είνουμένου υποψηφίου του κόμματός του...

Έχει καλώς, του είπε ο Μπριάν. Κι' ο Κλεμανσώ δεν εινε άσχημος... Εινε γέρος πολύ όμως και θά πεθάνη ένός διαρκεί το προεδριόλι του. Όστόσο θάχουμε τουλάχιστον για άποζημίωσι το μεγαλοπρεπές θέαμα της κηδείας του με τις πολιτικές τιμές που θά του άπονιμηνθούν απ' το Κράτος!

— Γιατί μονάχα πολιτικές κι' όχι και θρησκευτικές τιμές; ρώτησε ο Γκρουσσώ.

Ο Μπριάν άποφάσισε τότε να δώσει το τελειωτικό χτύπημα, βασιζόμενος στο γνωστό θρησκευτικό φανατισμό του Καθολικού κόμματος. Είπε λοιπόν με ήθος αδελές στο συνομιλήτή του:

— Άπλούστατα, γιατί ο Κλεμανσώ εινε άδεις, έχει πάει διαύγιο απ' τη γυναίκα του και ύπερηφανεύεται μάλιστα για την άδεια του...

Ο Ο Ο Ο Ο

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Ο Ο Ο Ο Ο

Γυναίκα της Πομπηίας στο καλλυντηριό της.

(Τοφ Ρ. Τζιανέτι)

— Δεν εινε δυνατόν, βοέ αδελφί... φώναζε ο Γκρουσσώ.

— Πρώτα και μετά.

— Τότε άλλαζον τα πράγματα, εινε μ'άγανάκτησι ο Γκρουσσώ. Θά ρωτήσουμε, θά πληροφορηθούμε, κι' αν εινε άλήθεια, θά υποδείξουμε σ' όλους ότι είμαστε αδιάλλατοι στις θρησκευτικές μας πεποιθήσεις!

Ο Γκρουσσώ σάτησε, έμαθε και το Καθολικό κόμμα της Γαλλίας, λογιότατο τότε, ψηφισε γραμμή κατά του Κλεμανσώ κι' ύπέρ του Ντεσσανέλ...

Ο Τίγγρις έχασε έτσι την προεδρεία και δεν έσυγχώρησε ποτέ τον Μπριάν για την τρικλοποδιά του αυτή. Τό μίσος μεταξύ τους ήταν τρομερό, άδυσώπητο...

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ
τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ
δρ. 3. Ἡ ἀσθαίρετος ὑπερίσχις
τῶν παρὰ τῶν ὑποπρακτορῶν ἀ-
παρκαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγα-
πητοὺς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις
παγορεύεται.

ὀπότεσει εἰς τὴν ἀντίληψιν των τοιοῦτον τι, νὰ μάς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.
(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοί αναγινώσται μας μάς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐργαστοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὴν ἐπιταγῶν. Γιὰ τοὺς δυσκολεύοντες σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίστοιχον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, ἡμερολόγιον κ.τ. εἰς νουμισματολογία ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰοσδήποτε τιμῆς.

[illegible]

Δευχάρι!
μπροστά σέ μιὰ εἰκόνα τσακι-
(μένη)
χρόνια πολλὰ ἔχει στημένη
ὁ χλωμό φεγγάρι!
Σημαίνει!...
πένθυμη ὁδὴ στὸ δρόμο ἀγοστέρνεται
ράκος βαρύνουμο ἐκ πάσα φέρνεται
τὸ σπῆτι βουδναίνει.

[illegible][illegible]

Τάμαθα δὲ ὁμορφονιά
 πὼς σοῦκανε τὴν προξενιά
 τῆ Βαγγελίᾳ τῆ πλῆστα,
 μὲ τὸν Κωστή τὸν Κουνενί,
 πῶχει τὸ μικροκαφετί,
 κοντά στὴ Βαγγελίστρα.
 Κ' ἐγὼ πὺν δὲν κοιμόμουνε,
 μωρή, γιὰ τὸ κατζίρι σου
 καὶ πὺν πλεντοῦνομουνε
 κάτον ἀν' τὸ παραθύρι σου,
 χωρὶς ἐξηγήσεις πολλές
 τρώω τὴ φόλα ἀν χαλές...
 Δοιπὸν! Τὸ δαχνυλίδι σου,
 γύριστο μὲ τὸν κύρη σου,
 τὸ στείλτο μὲ τὴν ποστα,

στὸν κουνενὲ τὸν Κώστα
 καὶ πῆς τὸν πὼς γελᾶσθαι,
 ἂν ἴσως καὶ φαντάσθαι,
 πὼς τὴν τιμὴ τοῦ ἄγγελι
 τὴ σταλαστασανε πολλὰ!...
 Ἔχτος κ' ἂν ἔχει βαρεθῇ
 νὰ ζῇ, τὸ βρωμάλι,
 τότες νὰ ἐμοιολογήῃ
 καὶ νὰφῶν νὰ πεθάνῃ...
 Αὐτὰ νὰ τοῦ ἐξηγήθῃς!...
 μ' ἂν τύχει καὶ μὴ ἀρθεῖς
 τότες μ' οἱ τρεῖς ἀπὸ κοινῆ,
 ἐσὺ, αὐτὸς κ' ὁ προξενῶ,
 τὰ σαβάνια σας κάνετε
 μ' ἐλάτε νὰ πεθάνετε...

Γεώργ. Πυτούλιαν, Βέρροϊαν. Μᾶς στέλνετε ἓνα ποίημα χωρίς
τλο καὶ μᾶς γράφετε σχετικῶς: «Πιστεύω νὰ εἶναι ἐπιτυχημένον
καὶ ὀχη στὸ γράφημα, γιὰτὴ τὰ περισσότερα τὰ ἔγραψα με λέξις
ἀλλὰ μάλλον θὰ δημοσιευθῇ». Δυστυχῶς ὅμως τὸ ποίημά σας δὲν εἶναι καλόν.
Καὶ ἴδου πρὸς ἀποδείξειν μερικὸι στίχοι τοῦ:

Τὴν ἀγαπῶ μᾶλλον τὴν ἀγαπῶ
τὴν κόρη τοῦ Μιλουνα
πόχη ἀνγκυλικὸ πρόσωπο
πόχη κεφαλὴ στοργικὴ
γιομάτο μπιλιτσικία.
.....
Τὰ χεῖλη τῆς τὰ κόκκινα
σὰν κόκκινα κοράλη
καὶ μέσα ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς
μὴν σειρὰν ὀδόντας.
.....
Τὰ πόδια τῆς τὸ βάδιμα
.....

Στείλτε λοιπόν τίποτε καλύτερο, κανένα... τραγικό διήγημα, ^{ήδη} άλλη φορά. Περιμένουμε και ανυπομονούμε. Θαν. Πετρόπουλον. ραϊά. Έδιαόξαμε το διήγημά σας, αλλά το βρήκαμε άρκετες άπαισιές σας τις γράφουμε σύμφωνα με την έπιθυμία σας. Έν πρώτοις άρνησάμε γειγονότα κατά τρόπον ιστορικό, με γενικότητες και μεγαλοποιήσεις που έβγαζαν βέβαι μέσας σε σύγχρονα γεγονότα.

ΚΕΤΟ·
ΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ο ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΚΑ 7 (Τηλ. 97. 21-419)·
ΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»·
 11 Έξωτερικο Δολλάρια 6.
 12 Αμερικής
 13 των Κοιτών Έστιας συνάρμοη Σελίνια 30
 14 καμπατά δ'ν' απευθύνονται πρὸς τὸν
 15 ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.
 16 φιλώλυ Δρχ. 3.
 17 ΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»·
 18 02 W. 137 th Str (Apt. 41) New
 19 d. Κ. Χρυστόδουλος Σαράφης, 12
 20 andrie, και ἐν Βελγικῇ Κογκὸ δ. Κ.
 21 5 Elisabethenville Congo - Belge.
 22 ΕΡΚΗ διὰ τὴν κατὰ πολλὸν πώλησιν
 23 RΚ NEWS Agency, General
 24 CITY, σπου δέον ν' ἀπευθύνωνται
 25 ἀφερόμενοι.
 26 ματα. Σήμερον ἀντίθετος ἀνταρ-
 27 ρασι τὸ χωρὶς θέμα διήγημα, ἀνταρ-
 28 στρίτρεται μόνον ἐπὶ ἀποδείξει. Ἐπει-
 29 τὴν γραφὴν ἐπὶ ἐπιθετικῇ ἐκφρα-
 30 γλῶσσῃ καὶ μεταγενέστεται ἐπὶ ἐπὶ
 31 καὶ τραχέει, δυσκολοποιώντας καὶ
 32 ἀνταρξινώσῃ μὴ ἰδιωματικῇ ἐκφρα-
 33 κάσει ἀποφασίζε. Τελευτήσας ἐκφρα-
 34 σὴν κάνουν καὶ τὴν ἀνάλυσιν παραστή-
 35 τει. Προκειμένου περὶ λογοτεχνίας, ἐπὶ
 36 ἀποδείξει ν' ἀφαιρέσει κατὰ μέρος τὴν
 37 ἀποδείξει καὶ ν' ἀποδείξει ἐπὶ τὴν
 38 τιμῇ σὺς. Τὴν διαβολὴν καὶ τὴν συμ-
 39 μνηστον Κρυσταλλὴν καὶ τὴν συμ-
 40 ἄλλας κ. Χρηστοδουλοῦ, ὑπάρχοντες
 41 ἄλλοι ἀξιολόγους λογογράφου σπῆ-
 42 γλῶσσ. Γνωστὸν ἐπὶ παραφροναίει·
 43 τὴν πλῆθος, δὲν μποροῦν νὰ γράφω
 44 γὰς στάνες καὶ κοπιᾶσι. Νότ.
 45 τὰ ν. Πειραιά. Τὸ διήγημα σὺ
 46 ρεῖ νῦν παριόντι ἀπὸ τὴν πρὸς
 47 κόπῃ, ἀλλὰ δὲν ἐν... καὶ τὴν
 48 μέντω. Καὶ ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ
 49 ταῦν αὐτῶν τὸν δῶ. «Ἄν ἐπὶ
 50 σετὶ τὸ γράμμα, πρέπει νὰ
 51 σετὶ ἐνταμηματῶν, νὰ διαδοῖται

ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ
ΑΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
HERB

ἡ πίστις τοῦ ΧΕΡΜΙΟΥ εἴνε
 ὡς ἡ πίστις τῶν καλιντικῶν;
 τοῦ ΧΕΡΜΙΟΥ, λόγος τῶν φυ-
 τικῶν ἀπὸ τῶν ἀποτελει-
 σμῶν ἐστὶν σταγὼν ὑδαρῶν
 ὅπως δηλητηριώδεις οὐσίαι.
 ὁ ΧΕΡΜΙΟΣ ἐκλείπει ΤΕΛΕΙΩΣ ΤΑ
 ΧΡΗΜΑΤΑ. ΠΑΝΑΛΛΑ, ΔΕΙ-
 ΞΑΜΕΝΑΤΑ, ΗΛΙΟΚΑΥ-
 ΣΤΕΡΕΣ ΔΟΧΜΑΙ ΤΑΣ ΚΥΤΙΔΑΣ ΚΑΙ
 ΤΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ.
 ΕΙΝΕ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙ-
 ΣΜΟΝ ΤΟ ΔΥΟ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΩΤΕ-
 ΡΑΙΣ ΑΓΓΕΛΙΑΙΣ, ΠΙΘΑΝΩΣ ΚΑΙ
 ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ Σ. ΧΡΙΣΤΙΑΝ,
 ὁ ὅστις ἐστὶν φαρμακικὸν «Ο BY-
 ΝΑ. ΒΑΡΑΒΟΥΛΙΑ.

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ
ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ...

...διαρκεῖ καθ' ὅλον
τὸ ἔτος, ἐφ' ὅσον
χρησιμοποιεῖτε τὴν
Κρέμαν, τὴν Πού-
δραν καὶ τὸν Σά-
πωνα

ΣΙΜΟΝ
τὰ ὁποῖα ἐξαλεί-
φουν τὰ ἄτοπα τῆς
ζέστης καὶ τοῦ ψύ-
χους.

CRÈME SIMON

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Κυ-
ριῶν καὶ δεσποινίδων, ὅτι ἡ κρίσις

Δ^R BENNI

προσώπου καὶ χειρῶν, πωλεῖται ἀ-
ποκλειστικῶς ἐνταῦθα, παρὰ τῷ
κ. κ.

Σ. ΔΡΑΚΟΥΛΙΑ
ΣΤΑΘΙΟΥ 10

Ἐν Πειραιεὶ κομμωτήριον
“ΜΙΟΥΑΡ.”
 κ. Ν. Ι. ΤΣΑΚΙΡΕΛΛΗ
 Σαυκώτου 52.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ιατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδὸς Κε-
ραλληνίας καὶ Τρυγὰς 1.
Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215
Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-

ΦΙΑ

HERB

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

	Εσωτερικ.	Εξωτερικ.
	Δρ. 60	Δρ. 80
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ	του Πωλ Φιβάλ	
ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ	του Μπαρά Στόντσερ	
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ		
ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ (2 τόμοι) του Έδγαρ	Πόε έκτακτος τόμος	
ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ	του Όνορε Μπαλζάν	
ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ	του Ίουλιου Βέρν	
Η ΣΟΝΙΑ	της Έρρ. Γκρεβίλ	
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ	του Στήδεγσον	
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ	της Σέλλας Δαμπερλέφ	
Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ	του Μυρζέ	
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ		
ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ	του Π. Ροδοκανάκη	

“Απαντα τ’ ἀνωτέρω ἐκλεκτά βιβλία εὕρισκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ
ὁδὸς Δέκα 7.

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΗΣ

ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ
Τὸ καλύτερον φάρμακον διὰ τὴν
θεραπείαν τῆς ἀρθρικοσκληρωτικῆς
καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη ὅτι ἐστὶν
ἡ Arteriovacine Dr Cilimbarrino.
Ἡ ἀρθρικοσκληρωτικὴ θεραπεία
ταχέως ἀνὰ τῆς ἀρθρικοσκληρωτικῆς
λειτουργίας, διὰ τὴν διαίτησιν καὶ ἀφαιμα-
ξίαν, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρίτις ἀντι-

Τὴν συνιστοῦν οἱ διαπρεπέστεροι
ἱεροὶ παῖς Ἐξόφης

Εἶνε ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἱατρ.
συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς
Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ
τοῦ Διεθνoῦς Ἱατρσυνεδρίου τῆς
Βέρνης. Εὐρίσκεται εἰς τὰ φαρμα
κεία.

Ἀντιπρόσωπος
Σ. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἀγίου Κωνσταν-
τίνου 15, Ἀθήναι

ΣΠΥΡΟΣ Δ. ΒΑΜΒΑΣ

Εἰδικὸς Ἰατρός
Ὁ μόνος ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμόζων
τὴν ἀνώδυτον ὀλιγοήμερον ἀποτο-
ξίνωσιν τῶν ὕξεων
ΜΟΡΦΙΝΗΣ ΚΑΙ ΗΡΩΪΝΗΣ
Ἱατρείον: ὁδὸς Κάνιγγος 6.
10—12 π.μ. καὶ 5—7 π.μ.

ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ
ΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ Ὑμνου

ἡς Ὀφθαλμολεγίας ἐν τῷ Παν-
ιστημίῳ.
Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι, Τηλ. 1-

ΜΕ ΕΞΟΔΑ ΜΑΣ διεκπεραιώ-
εν και τὰς σοβαρωτέρας τῶν κλ-
ινικῶν καὶ χρωστικῶν ὑπο-
εων, καθὼς καὶ ἐναντίον τοῦ Δ-
οσίου, ὁμοίως καὶ διεκδικήσ-
ικοπέδων, δδδς Ἀθηνᾶς 11, ὁρ-
ον 2, 4.

ΔΗΜ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Διευθυντής τοῦ Ὀδοντοϊατρικ
 ἡμματος τοῦ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ»
 ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ 3. ΩΡΑΙ ΕΠΙ
 ΕΚΕΨΕΩΝ 8—10 π. μ. 3—9 μ. μ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ
ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΤΙ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΝ
ΑΠΑΡΤΙΖΟΜΕΝΗΝ
ΑΠΟ 20 ΕΙΚΟΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ
ΤΙΜΗ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΔΡΧ. 250
ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΔΙΑ ΔΩΡΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ :

ΕΙΣ ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΟΥ ΕΡΜΟΥ 6

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΑΛΛΗ-ΒΟΥΔΟΥΡΗ-ΣΙΔΝΕΥ' ΝΟΕΛ Κ. Α. Π.

